

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Oehlenschläger, Adam.; af Adam
Oehlenschläger.

Titel | Title:

Hroars Saga

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : trykt ... hos Hartvig Friderich
Popp, 1817

Fysiske størrelse | Physical extent:

259 s.

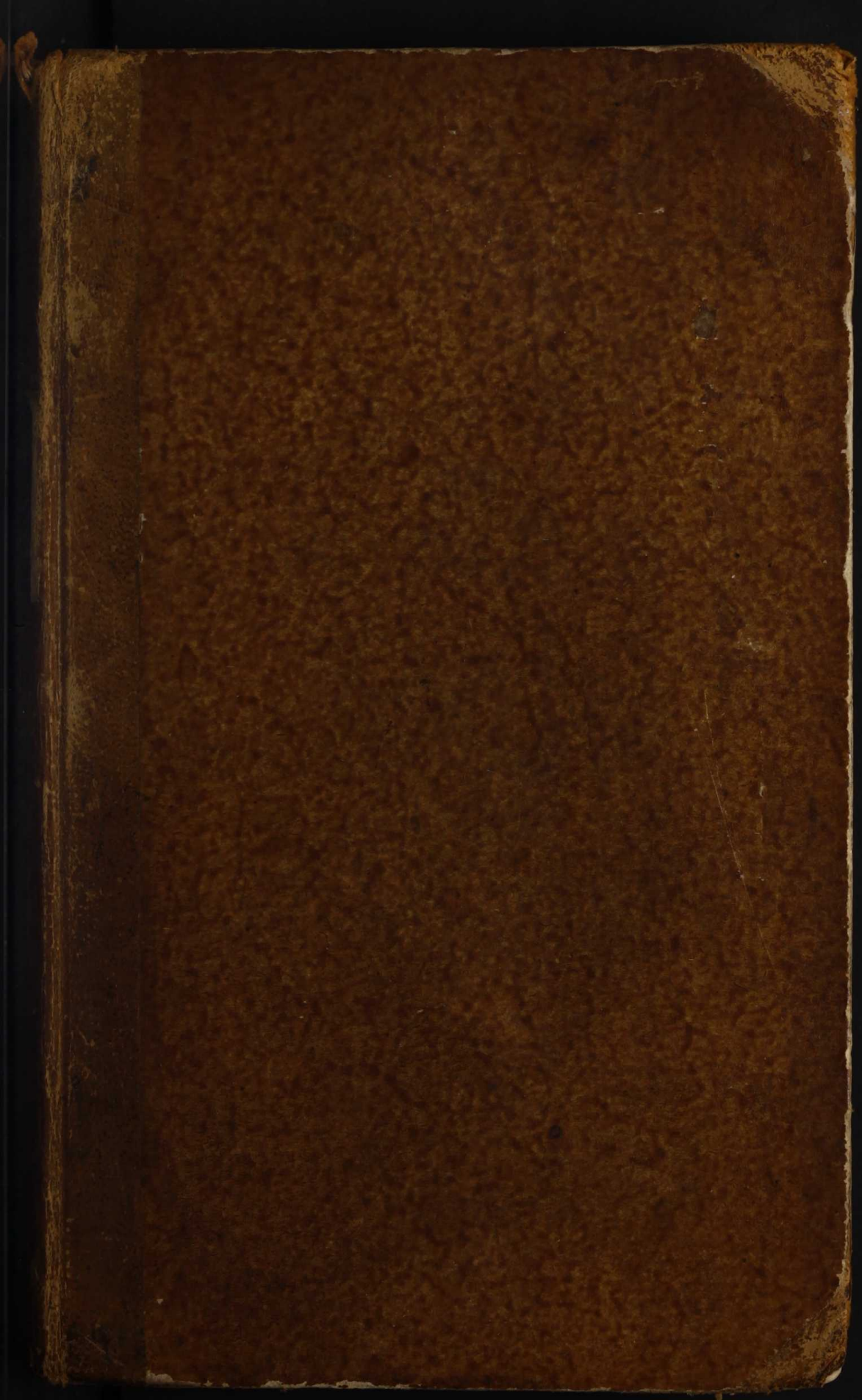
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

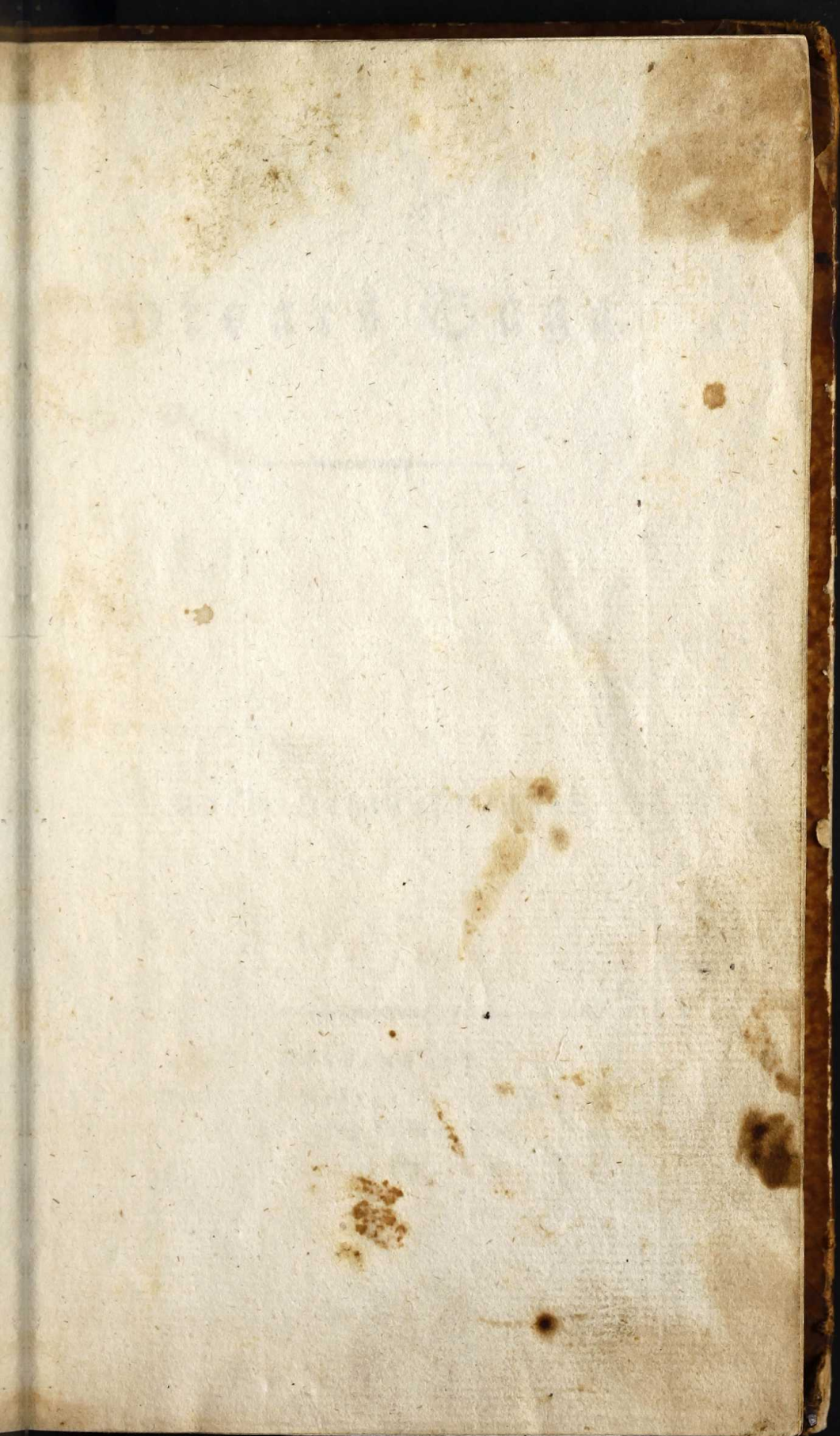
57-319

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130021103943

Hroars Saga.

Af

Adam Dehlenschläger.

Kjøbenhavn.

Trykt paa Forfatterens Forlag
hos Hartvig Friderich Popp.

1817.

Handwritten title or heading, possibly "Handwritten" or "Handwritten".

12

Handwritten text, possibly "Handwritten" or "Handwritten".

Handwritten text, possibly "Handwritten" or "Handwritten".

Handwritten text, possibly "Handwritten" or "Handwritten".

1817

Hoars Saga.

Q10010 010010

Første Kapitel.

Yrsa seiler til Danmark.

Hvor mod i Hu Yrsa var, paa Reisen fra Saxland til Siælland kunde Keigin Jarl og flere mærke, af hendes Blegghed og Ansigtstræk. Med stive Blik stod hun i Bagstovnen og stirrede ned i Vølgerne, som udstøttede Kislens flygtige Vei over Havet. Det hjalp ei, at de Danske viste Dronningens al Vrefrygt. Hvo der havde seet den skønne Kvinde saaledes ved Roret, med Kronen paa de lyse Lokker, og en Sivblomst i Haand, skulde, naar han ikke kiendte hendes Sorg, taget hende for en Banvittig. Det trøstede kun lidet, at Keigin mindte om Freias Løfter. Det forekom hende som en Drøm. Hun sagde: Jeg forlader mit Hiem! Med Skjandsel drager jeg til Kong Hroar. Hvad

jeg fortæller om Freia, vil han holde for et Digt. Helges Død og Yrsas Vanhæder, er kun altfor virkelig. Lad mig styrte mig i Havet, Reigin, til den kolde Ran! Lad hende med et gyseligt Favnetag førte mig Livets lange Qual. Vil du dræbe vor tilkommende Konge? spurgte Reigin. Trøst dig, du Fagre. Har du saa snart igjen opgivet din Tillid til Guderne? Du er søsyg og hiertesyg; Slummeren vil styrke dig. Hroar vil modtage dig faderligt.

De spændte et blaat Silketelt over Bagstavnen, med forgyldte Spydstager. Paa lustige Vølstre hvilede Yrsa i Middagsheden, som en slumrende Disa, og Guldkronen hang ved hendes Side. Imod Aften vaagnede hun, og sølte sig let om Hiertet. Da sad den gamle Folkvar og hans Hustru ved hendes Side. I følge mig, mine Pleieførelde? spurgte hun. Til Verdens Ende, mit Barn! Græmmer det Eder ikke at forlade Eders Hiem? — En Sømand har intet Hiem, sagde Folkvar med paataget Lystighed; husker Du ikke nok den Vise, vi sang hver Morgen, naar Dagen graaned, og jeg skød Snekken fra Sand, og tændte Blus, for at stange Kal i Morgengrynet. Med disse Ord rømmede den gamle Mand sig, og sang:

Har jeg min Baad, mit Seil og mit Ræt
 Vil jeg med Jarlen ei bytte.
 Fiske i Vandet bli'r aldrig træt;
 Fiskeren ligner Fiskenes Ræt,
 Lidet han agter en Hytte.
 Lige jo flyde de Draaber i Fiord,
 Lige de Blade paa Træerne groer;
 Hiemmet mig følger ombord.

Hytten er mig dog altfor trang,
 Sær i den liflige Sommer.
 Fire Hale, lidt Leer og lidt Tang!
 Har jeg kun det, da jeg kliner med Gang
 Hytten, i hvor jeg saa kommer.
 Bogenes Ly, og Græs til en Ro,
 Kilden, hvis Døver i Vækten sig suoe —
 Der er min flugtige Bo.

Ankeret holder kun svagt mellem Siv,
 Vandet ei holder mig bedre.
 Elskov er Skipperens Tidsfordriv,
 Sonner mig skænker den kraftige Biv,
 Saa blev der skænkt mine Fædre.
 Men mine Børn som Vælinger smaae
 Lyktigt maae svømme, før ret de kan gaae,
 Hift udi Volgerne blaae.

Riolen at tømre, den mægtige Mæst,
 Det skal de Gutter jeg lære.

Langsomhed er en hæslig Last;
 Vognen gaaer langsom, Skibet har Hast.
 Derfor skal Skibet man ære.
 Tru da kun Go! jeg foragter din Qual,
 Snysende danser den trodsige Hval.
 Her er min Høieløstsal.

Med Gammen hørte Sømandene Fiskerens
 Bise; selv Yrsa smilte, og erindrede sig de mange
 Morgener, hun havde sunget den med sin Pleie-
 fader. Da rystede den gamle Hustru paa Hovedet,
 betragtede Folkvar og sagde: Det mener Du ikke,
 Folkvar! Det kan Du ikke mene. Har Du sun-
 get din Morgenqvad, saa maa jeg synge min Af-
 tensang.

Fiskerkonens Sang.

Paa Stranden staae de grønne Træ'r
 Og vinke fremmed Smukke;
 Men intet Træ dog kommer nær
 Min Bøg paa Brøndby Bakke.

Og om mit Træ blandt tusind skod,
 Jeg kunde vel det kiende;
 Jeg er ei ved det gamle Mod,
 Maa jeg det Ryggen vende.

Vel alle Blade vore grønt,
 Som var Ethvert det samme;

Men intet voyer mig saa skönt,
Som paa min gamle Stamme.

Det holder mig i kjærlig Favn,
Alt med sin Green, saa kroget;
Stammen viser mangt et Navn,
Og Barken er saa broget.

Fra Træet seer jeg Havet hist,
Og Skovens Hiorte brune;
Mos og grønne Vedbendqvist
Dækker gamle Rune.

Høit hæver sig med Løv og Riis
Min Bog i Sommermarken.
Om Vintren dækker Sne og Is
Den halve Deel af Barken.

Der leged jeg, som lidet Barn,
Med Blomster og med Stene.
Da jeg blev stor, mit Tisfærgarn
Jeg knytted bag det's Grene.

Hver Aar deri en Drossel staaer,
Naar smaae Kiærminder blaane.
Seent i Høst bag Toppen staaer
Den Insegule Maane.

Jeg kiender vel de rustne Som,
Som holde Bænkens Planker;

Der havde jeg min Ungdoms Drøm,
Og mine første Tanker.

Der sad saa mangen Aftenstund
Min Fader og min Moder;
Medens med vor Hyrdehund
Jeg leged med min Broder.

Fra Træet jeg min Hytte seer
Bag Tornebusken gløde.
Baggen er af hvide Leer
Og Blærterne saa røde.

Her tænkte jeg paa Død og Grav
Naar Dagen vandred heden.
Her aabned Solen bag sit Hav
Min Siæl for Evigheden.

Her Treia første, sidste Gang
Mit unge Bryst men saare.
Her stued hun, bag Lovets Hang,
Min Længsel og min Taare.

Og bragte mig end Skibet hen
Til alle Herthas Bøge,
Jeg finder ei mit Træ igien,
Hvad gærner det at søge?

Ei vil jeg mine ringe Aar
Ei for al Verden bytte.
Rosen fra vor Ufrylde Aar
Staaer ved den første Hytte!

Ved denne Sang brast Yrsa i Graad; og den gamle Fisser gik ganske gnaven ned i Rummet, med de Ord: Den Kvinde fordærver alting med sin Kierlingetale.

Næste Morgen vaagnede Yrsa tidligt, og da hun aabnede sine Dine, havde hun et prægtigt Syn, thi Solen stod just op, ligesom de seilede forbi Møens Klint. Da tog en ung Skiald paa Skibet, ved Navn Hrane, sin Harpe frem, og sang medens Morgenhornerne gik omkring mellem Kamperne.

Danmark har kun et eneste Fjeld!
 Rioler i Hroskilde Rildevæld!
 Klækker i Lunden Blomsterne frem!
 Skynder Jer Piger at binde dem.
 Fletter en duftende Urtekrands.
 Seer I ei Bruden i Skionhedens Glands?
 Skuer I ikke den Usams
 Hvor hun reiser sig stolt over Sø?
 Seer I vel hvor til Mandenes Lyst
 Indig hun blotter det skulmende Bryst?
 Stormen rioler det fyrige Blod,
 Volgen kysser den sneehvide God.
 Bogenes Krands hun har om sit Haar,
 Tusinde Lokker i Vinden slaaer.
 Hvilket Fjeld paa det faste Land
 Digner vel Fjeldet paa Danmarks Strand?

Stenen er hvid, og Volgen er blaa;
Grædgronne Bøge paa Løppene staae.
Ej hvor prægtig i Morgensø
Bader sig hiffet den Danske Mo!

Ogsaa denne Sang morede Kæmper og Roerskarle; deels fornøiede det dem at høre den blussende Skjald svinge Næns Klint med saamegen Aft og Hengivenhed; deels fastede de skjælmste Dine hen paa Ragnvald Ræppe, som sad i Forstævnen, og fælede blussende til Hrane, medens han sang. Ragnvald var af danske Forældre, fra Jylland; men da han sin meste Levetid havde opholdt sig i Norge pleiede han altid med megen Hæstighed og Stolthed at rose Norges Skønhed paa de danske Sletters Bekostning. Hvad siger Du til denne Sang? spurgte han en af Kæmperne. Den er fortræffelig, sagde Ragnvald, jeg veed kun een som er bedre; hvis Jarlen tillader det, vil jeg svinge den. Siung, min Søn, sagde Reigin, og Ragnvald sang:

Hver maa rose sit Eget frit;
Nøisomhed tager til Lakke med lidt.
Hvad er vel Klippens haarde Granit
Mod et saa drabeligt Stykke Kridt?
Sangen til Tingen jo svare maa:
Smaat kan kun synge smaat om det Smaa.

Sag da din Klint, du Sanger hold!
 Skriv med Runer dit Qvad paa dit Skjold;
 Og saalænge som Runen staaer
 Sværger jeg, ikke den Roes forgaaer.
 Hvis nu ei Ragnvald dit Værd kan see,
 Blendes han vel af den norske Snee.
 Hift gjør Sneeskorpen Fjeldet kun hvidt;
 Men hvad er Vinterens Pragt mod Kridt?
 Dalen er magelig, Græsset er grønt;
 Blaamanden finder det Sorte skönt.
 Roes Du kun dristig det danske Bierg,
 Kampen beundrer den vittige Dverg.
 Liden Hund napper i Pret en stor;
 Dværgene kæmpe mod Asathor! —

Over denne Sang blev Hrane saa opbragt,
 at han fastede sin Harpe, greb sit Sværd, og ud-
 fordrede Ragnvald paa Stedet. Vogt Dig for
 Mytterie, Ungersvend, sagde Reigin alvorlig. Jeg
 vilde nødig, at Din Haand, saa øvet i at slaae
 Harpens Strænge, skulde fæstes med Kniv til
 Masten. Det vilde gjøre Dig Fingrene lamme.
 Da var det Jert Tab, og ikke mit, sagde den unge
 hidfige Skjald og stødte Sværdet i Balgen. Du
 hør ret, sagde Reigin, som følte at han havde talt
 for haardt; hvad der foregaaer i Din Siæl, veed
 du uden Harpeslag og Sang; det er kun ved
 din Kunst at Du meddeler os det. Men hvad

Skulde jeg gjøre? Der maa være Orden i Alt. Du maa udjage de skumle Ord af dine Viser; jeg maa straffe Oprør paa Skibet. Den formildede Hrane trykte med Erbødighed Jarlens Haand; og sagde: Viisdom i Tide qvæger den opbragte Tunge meer, end Ol og Mundgodt i Tørst. Jeg vil bie med at svare Ragnvald, til vi er paa Land. Høgen smilte og sagde: Et godt Raad er ingen Vandkille, som vøjer i Søen. For daarlig Tale har den Snilde to Øren. Hvad der gaaer ind ad det ene, kan han lukke ud af det andet: Nei, sagde Hrane, om mig kunde Ragnvald sige hvad han vilde, men han skal ikke fornærme hele Danmark. Kan Ragnvald fornærme Danmark? spurgte Jarlen, med et høit Blik. Vær Du rolig. Tak Aserne, som gav dig et lettere Blod. Misund ham ei den Trøst at rose sine Klipper og Vandfald. Betager Du ham den, hvad har han saa tilbage? Jeg føler Norges Skønheder ligesaa høit, ja høiere end han, raabte Hrane. Men pralerist Egenroes oprører. Og var han endda en Nordmand saa fik det være; men Ragnvald er født i Danmark; og jeg har mærket, at naar Slige kommer tidligderop, blive de ofte allerhaanligst, da de dog med sønlig Kiærlighed burde mindes deres Fædreland. Han er syg, sagde Jarlen; og med den

Syge maa man have Overbærelse. Er jeg syg?
 råbte Ragnvald, og sprang hæftig op. Du har
 Hiemvee, min Søn, og det er en svær Sygdom.
 Du er borte fra Dine Frænder, og hævner Dig
 nu paa os, ved at vise Din Brantenhed. Naar
 Du engang vender tilbage, vil Du drille de Andre
 med at rose Danmarks frugtbare Sletter. Ragn-
 vald taug, og slog Hinene ned. Jeg kan ikke for-
 byde Eder Kamp, sagde Reigin. Men vil I lyde
 Benskabs Raad, saa kæmper ikke. I har jo ikke
 fornærmet hinanden; men kun puffet paa forskiel-
 lige Landes Fortrin. Lad Landene forsvare sig selv
 i Svinesfylke, i tusinde Bliis. Det vedkommer ikke
 enkelt Mand. Ragnvald tiener nu af egen fri
 Drift Konning Hroar; og jeg holder det for søm-
 meligere, at I spare Eders Mod til hans Forsvar,
 end at spille det paa egen Riv. Jeg er rede til For-
 soning; sagde Hrane, men jeg er vis paa, at jeg
 søger den forgiæves hos Ragnvald. Dog rækker
 jeg ham Haand; ikke som Ven, men som Stald-
 broder hos Leirekongen. Som saadan antager jeg
 den, med al Oprigtighed, svarede Ragnvald.
 Dermed rakte de hinanden Hænder, skøndt endnu
 skælvende og blege i Ansigterne af den forrige Strid.
 Hrane var rørt, og havde gierne omfavnet Ragn-
 vald; men et koldt fiendeligt Blik fra dennes Nie

isnede ogsaa ham, strax igien; og han traf sig tilbage.

J ere nogle Narre, sagde den gamle hundrede og tyve Aars norske Gubbe Arne Kalf, som sad med sit lange Skæg i Bagstovnen, og havde hørt den hele Trætte. Hvad er den hele Sag? To unge forfængelige Skialde er nidkiære paa hinanden. Og nu maa Danmark og Norge tiene til Skalkeskjul. Dog, det siger jeg reent ud, Hrane er bedre end Ragnvald, skøndt denne tildeels er min Landsmand. Men hvad kommer Hjertet og de menneskelige Tilbøieligheder Landsmandskabet ved. Brodne Kar i alle Lande! Du driller altid Hrane, med din taabelige Hovmod. Men Hrane fanger let. Og Sangen til Møens Klint — sig mig min Søn — var det Klintens, eller Ragnvalds Nærværelse, som opmuntrede Dig? Hrane smilede godhiertig, og sagde rødmende: begge Dele, Fader, naar jeg skal tale aabenhjertig. Ragnvald roser altid Norge. Nu fik jeg Lyst til at gjøre Siengjæld, da jeg saa det yndige Fjeld i Morgenrøden.

Paa denne Maade fik Samtalen en god Vending. Dette hæftige Tilfælde gav Anledning til rolige Betragtninger; og da Nogle anmærkede, det dog var Skade, at Naboerne altid skulde fives og stride om deres Fortrin, og aldrig kunde forliges;

sagde Urne Ralf: See der snakker I nu atter hen i Taaget! Hvem i al Verden skalde stride med hverandre, naar det ikke var Naboerne? Maa der ikke Suurdeig i Brødet, for at det skal blive sundt? Er der nogen Sundhed muelig, uden Bevægelse, nogen Fuldkommenhed, uden Kappelyst? nogen Kraft, uden Strid? Lad dem stride, og kappes. Odin, saa klog han er, kan ikke undvære Thor. Men Thor maa heller ikke reise til Gothunheim uden Odins Vidende, thi da bliver han ført bag Lyset. De kloge Drotter skulle lade deres Kæmper stride, som en Fader lader sine Drenge slaaes; for at udvikle Mod, Dygtighed, Snildhed og Behændighed; ei for at ødelægge hverandre. Saaledes kæmpe Einheriarne hos Odin. Men Loke har altid sit Spil, her paa denne Jord; og derfor længes jeg ogsaa efter at see Seiersfader! thi I Askurs Børn blive dog aldrig kloge.

Under slige Samtaler gled Skibet fort. Yrsa hørte opmærksom til, og glemte derved at tænke paa sin egen Tilstand. Hun talde længe med Hrane; hans Bliidhed og Hæftighed, Undseelighed og Oprigtighed behagede hende, og inden hun vidste deraf, var det Aften, og Skibet kastede Anker i Siffesfiord, lige uden for Leirefjoven.

Andet Kapitel.

K o n g H r o a r.

Skiondt Yrsa var vant til at leve i de Angelsaxiske Stove, maatte hun dog studse, ved at see de frodige Træer, som omringede den danske Fiord, og som hang langt ud i Vandet, med deres Grene. Det var ikke her Sand og Steen, som udgjorde Strandbredden; men den friske Græstørn kantede Bredden med Blomster og Urter lige ud over Bølgerne. Ved Enden af Fiorden gik en Bro ud i Havet, og ligesom denne saae de en bred aaben Trægang, som førte til Kongens Lystgaard. Denne Trægang var ikke plantet, som i vore knappe Tider, men udhugget, ved, blot i et lige Strøg, at tage Træer bort. Af det meget Ved Hroar havde ladet fælde, for at gjøre Leirefoven sund og tilgiængelig, var Hroarskilde bygget; for det meste af Viælker; dog vare de bedste Bygninger af brændte Stene. Husene stode adskilte fra hinanden ved Hænger og Giærder; kun tvende Hovedgader giennemfare

Byen og forenede sig i et Torv, hvor Kongsgaarden stod. Forresten vare alle Bygninger adskilte klumpvis, som endnu i Bagdad, og andre østerlandske Stæder. Indbyggerne bestode af Kongens Kæmper, deres Æt; samt af endeel Smedde, Tømmere, Murere, Skibsbyggere, og andre Haandværksfolk. Kongens Trælle havde et stort Huus, hvor de boede stikkelig godt, og hvorfra de ginge daglig at forrette Hovet paa Mark og i Eng. Væve, sye, og tilberede Lagedom, gjorde Qvinderne. Omkring Byen var en Vold og en Grav, forsynet med tvende Vindebroer; den ene ind i Landet, den anden til Kongens Lustgaard, der laae mellem Staden og Fiorden. Her tilbragte han Sommeren; og Neigin skyndte sig med Yrsa, fulgt af de gamle Sifferfolk, for at hilse paa Kongen. Men i det Yrsa gik med Neigin giennem Trægangen i Tusmørket, blev hiin forskrækket over et hæsligt Syn. Det forekom hende, som om hun saae tvende blege, blodige Mennesker bag Træerne, med stive Arme og Been, opspilede Vine; og i Hænderne holdt de blinkende Knive. Hun tog det for et ondt Bærsel, og betroede sin Sorg til Neigin. Men han smilte og sagde: Vær rolig! Disse ere Stimænd, som Hroar har ladet henrette, og hidsætte til Ekstræ og Advarsel for andre. Da de kom nærmere,

fandt Yrsa, at det var virkelig saa. De vare bundne til Væle, man havde trykket deres Hænder fast om de blodrustne Knive, udtaget deres Indvolde; og nu stode de saaledes vindtørre ved Væien. Du seer heraf hvilken god Konge Hroar er, sagde Reigin, han er Stimænds og Røveres Skræk. Yrsa gyste, i det hun gik dem forbi, thi de stirrede fælt; men Reigin loe; saaledes nærmede de sig Kongsgaarden.

Har Kongen ingen Hustru? spurgte Yrsa efter en kort Tausshed. — Hun er død, for sex Aar siden. — Levede hun her? — Nei, i Northumberland. Hun hedde Ogn; var en fager Qvinde, som du. Det kan jeg tænke, at hun ikke har levet her, vedblev Yrsa; hun vilde vist faaet Kongen til at borttage de fæle Liig. Kan man ikke hævde Retfærdigheden, uden at fordærve Naturen? Og skal de blodige Slagtoffere med deres fortvivlede Træk daglig her tilintetgjøre ethvert blidt Indtryk af den blomstrende Vaar? — Stimændene føle ikke saa fromt, som du, sagde Reigin. Den blomstrende Skov finde de god nok til at skjule dem og røve i, men see de saadan en Fugleskræk, blive de rædde og flyve bort som Spurver fra moden Frugt.

I Nærheden af Kongsgaarden var Skuldes Jomfrubuur, og adskillige Bygninger for Konge-

Batterens Qvinder. Een af disse havde Keigin strax ladet indrømme til Yrsa: og da hun ikke ønskede at see Kongen, før Jarlen havde talt med ham, bragde Keigin hende til hendes Buur, og overgav hende til Qvindernes Omsorg.

Ved at træde ind i Høieloft, kunde han ikke nok beundre den Kunst, hvormed Konning Hroar havde ladet Bygningen opreise. Istedet for at Kongshallen, paa lidet nær, før havde seet ud, som en af vore Tader, fandt Keigin Alting paa en langt kosteligere Maade. Høieløftet kunde være hundrede Skridt langt og fyrgetyve bredt. Oven over hævede sig Sparværket i en ret Vinkel med et Tag af Begede, sandede Trætavler; og stærke velhøvlede Viælker, som løb fraa under Loftet, befæstede Taget vel ved Væggenes Muur. I Baggrunden af Salen var en Forhøining med et Træværk, og en liden Dør, hvorigiennem Qvinderne kunde komme, tage Deel i Aftenglæden, og gaae, naar de vilde. Til begge Sider stode Bænke; de fornemste Sæder belagte med Hynder. Paa højre Haand var Gaffelbænken, med Kongens Højsæde i Midten. Bag Bænkene kunde Tapper drages tilside, og her vare Bolkere, hvor de fremmede Gæster, som besøgte Kongen, sov om Natten. Bag hvert Sæde var en Knage under Loftet, hvor Helten kunde hæn-

ge Hielm og Brynie, Skiold og Sværd. Og foran i Salen ved Indgangen stod et stort Kar, med en Øse i. Dette fyldtes hver Aften med Øl, eller Mundgodt; og det var sieldent, at ikke Kæmperne tømte det inden Midnat.

I denne Sal havde Kong Hroar tænkt at gjæste sin Broder Helge, naar han kom hjem; thi han søgte altid at overraske ham paa en eller anden Maade, og havde Helge udmærket sig ved en Besdrift, kunde han være vis paa, at den fredelige Broder ikke havde været ørfesløs. Denne Glæde var ham ikke forundt. Reigin bragte det sørgelige Budskab om Helges Død.

At han var død, gjorde intet overordentligt Indtryk paa Hroars Siæl. Det var en Forestilling han længe havde vænnet sig til. Hvergang Helge drog paa Eventyr, formodede Hroar, det vilde gaae ham ilde, og han forundrede sig mere over, at Helge saa tidt uskadt var kommen tilbage, end over at han nu var falden. Han elskede Broderen, men deres forskiellige Tilbøieligheder, havde adskilt dem. Dette tog til, da Helge, alt som hans Rygte steg, begyndte at betragte Hroars Gierning med Foragt. Paa den anden Side vorte Hroars Misnøie over Broderens Vildskab, alt som Alderen gjorde ham selv indsigtsfuldere. Saa-

ledes vare da disse Brødre, som det ofte skeer, blev
ne hinanden fremmede. Barndomsindringen kan
vel for en Tid sammenholde forskjellige Stale;
men alt som Enhver udvikler sig, adskilles de mere;
og den Tvang, som da slige Barndomsvenner
ofte gjøre sig, for atter at forenes, bliver, ved
de stedse mislykkede Forsøg, en ny Kilde til Ad-
skillelser og Mistykke.

Derimod rystede Olufs Havn Hroar des-
mere. Hans Kinder blussede, og det var kun den
sikre Efterretning om hendes Selvmord, som var
istand til at berolige ham. Thi, saa fredsfæl han
var, fik han Lyst til at hævne Broderens Død.
Da Reigin fortalte Helges Endeligt, brast han i
Graad, og raabte med en sær Iver: O min raske
Helge! Saa har du endt, som du har begyndt.
Som en Orneunge hævede du dig, og udstrakte
tidlig dine skaldede Vingebeen; og som en Orn
stegst du siden og styrtede dig fra Fjeldet. Saa-
ledes funkler og dør et Stierneffud. Saaledes
synker en Vaardag i sit Blod: blomsterfuld, men
uden Frugt. Kraftigt var dit Væsen; og dermed
endte du. Gid jeg havde hørt dig svinge Viarke-
maalet, medens de tilmurede Hulen. Gid jeg
havde hørt Hesten vrinske. Ja, sikkert est du re-
den til Odin. Din Tillid gav din Ganger Binger.

Som Heimdal est du travet over Giallerbro; den har rumlet, og Odins Mær have kappedes om, at bringe dig det første Bøger. Her sidder jeg Myre, og furer min Tue. Og hvad gjør jeg dog andet end min egen Grav? Og den bliver ikke saa prægtig, som din. Farvel min gode Broder! Tak for dengang vi sadde sammen lige over for hinanden i Jordhulen; for da vi vendte Ryggen mod hinanden paa Solens Ryg; for da vi stode Arm i Arm paa Thingstenen. Ak, vi skulle ikke hvile sammen i een Grav. Vore Livsbaner vare forskellige, som Solens og Maanens, og forskellige, langt adskilte stode Grændsestenene for vort Liv. Men vi have dog begge hvilet under eet Hierte! begge stræbte vi kraftigt og kongeligt; skiondt ad modsatte Veie; og ligesom vor Fødsel vil ogsaa Døden igien forene os, naar dette korte Livs brogede Drøm er tilende. Da iler jeg dig imøde, der, hvor du og min Dgn nu vente mig. Med disse Ord svøbte Kongen sit Hoved i sit Skind, og gik grædende ind i sit Lønsammer.

Et Par Timer derefter talde han atter med Reigin, og havde fattet sig. Yrsas Bryllup be-
drøvede ikke Kongen nær saameget, som Reigin havde tænkt. En Brøde, som begaaes uafvi-
dende, sagde han, er ingen. Guderne raade for

Lykken. De ere istand til at vende Ondt til Godt. Reigin maatte fortælle ham Sammenhængen af Freias Aabenbaring. Det var Asten, sagde han, og vi stode just rede til at bestige Skibet; da overfaldt os alle en søvnig Tunghed, og vi lagde os nogle Dieblig hen i Græsset. Om vi nu sov eller vaagede, veed jeg ikke; men da vi opstode, havde vi alle havt en Drøm, Freia viste sig paa en Aftensky, og forjættede Yrsa en Søn, som hun skulde kalde Hrolf, og som skulde blive en sielden god Drot for Danmark. Det var et godt Løfte, sagde Hroar, og paa det Gode finder jeg en sær Glæde i at troe og haabe.

Hvorledes vil han modtage dig? tænkte Yrsa, da hun gik til Kongen. Hun havde vel hørt tale om Hroars Venlighed. Men det fæle Nættersted havde nedslaaet hende, og hun formodede i Hroar at finde en streng Herre. Da hun kom ind i Værelset, mødte hende strax en liden midaldrende Mand, klædt i en mørkegrøn Kiortel med et smalt Guldbelte; han havde glatte askegraae Haar, og graae Dine. Han bad hende sætte sig, og fortalte, at Kongen strax vilde være der. Yrsa yttrede sin Frygt for den fremmede, hvis aabne Ansigt indgød Fortrolighed. Den liden Mand smilte, og sagde, hvis hun frygtede Kongen, var hun sikkert i hele

Landet den Eneste. Det varede længe, inden Drotten kom, og hun havde imidlertid fortalt, alt hvad der var hændet. Da hun var færdig, trykkede han hende til sit Bryst og sagde: Velan, min Søster! grød ikke mere. Du seer her Kongen for dig, og han skal altid være dig en Fader og Broder. Naar menneskelig Storhed har naaet sin høieste Grad, synker den ofte. Det saae vi med Helge! Naar Ulykken er steget til den yderste Spidse, vender den sig ofte til Held; det haaber jeg, vi skulle see med dig. Vær freidig, mit Barn. Hvor er den, som ingen Sorg har følt. Hroar søgte bestandig at undgaae Forvovenhedens Fælde, og Ustadighedens lumste Strande; og dog udrev Nattestormen mig mit Livs kiæreste Blomst. Frøet deraf besidder jeg vel endnu. Ak, naar Tiden har læget mit Saar, skal den yndige Spire trøste. Med disse Ord forlod han Yrsa, som indtaget af Kongens Vennefælighed glemte sin Nød over den stille Kummer, hun troede at spore hos ham. Hun stod just, og grublede over hans Tilstand, da han i det samme atter aabnede Døren, og bragte en nydelig lille Dreng paa sex Aar, med lange brune Lokker, og store blaa Øine. Her er min Ogn's udtrykte Billed, sagde Hroar, i det han havde den lille Agnar i sine Arme. Sæt dig ned, min Yrsa.

Det er Aften og Tusmørke. Tusmørket er Evens-
tyrets og Fortællingens Ven. I det Mellemrum,
naar Dagen med sin Virkelighed forsvinder, og
Natten nærmer sig, er Sjælen stemt for Erindring
og Medlidenhed. Det er i denne Dæmringstid,
at Huskommelsens Ålfer spæge, og forbinde Døden
med Livet. De henfarne Venner staae som blege
Skygger i den dunkle Baggrund og vise os de kiære
Ansigtstræk igien, som vi have glemt i Lysets Tummel.

For da nu, mit Barn, at fortælle dig min
Elskovs Tildragelse, der begynder aldeles uden
Elskov, er det nødvendigt, at gjøre dig bekiendt
først med Begivenhederne. Du er selv en Angel-
saxerinde, og skal nu tilbringe dit Liv i Danmark.
Det vil være dig kiært at høre hvad jeg fortæller;
det er ogsaa nødvendigt, for at forberede dig mit
Levnetsløb.

Om Helges og min Ungdom, vil du høre
mange Viser, hvori det Virkelige er blandet med
Fabel, og der vil ofte nok gives Leilighed for mig,
til at forklare hvad der er Digt eller ikke. Da vi
sadde i No paa vort Højsæde, faldt Tiden Helge
lang. Allerede ved sin Havn paa sin Farbroder,
havde han lagt sit vilde Sind for Dagen, som de
blide Tanker, der dog undertiden opstod hos ham,
ikke kunde tæmme. Havde han havt et andet Vil-

led for Dine, var maaskee Tilbøieligheden ikke blevet saa stærk; men paa den Tid udmærkede sig den hollandske Jarmerik ved Tapperhed og Grumhed. Helge var endnu ei istand til at skielne mellem Guderne's Lys, og Jetternes Flamme. De sidste stak ham stærkere i Dinene, og deres Røg blendte ham. Jarmerik indgik Venstabs med Helge, roste hans Mod, og stod ham bi med at overvinde den vendske Kong Skalk, samt Sember, Kurlander, og flere Folk i Austerveg. Jarmerik havde en stor Flaade, var en god Sømand, og kaldtes Røg, efter sine Snekker. Af ham lærte Helge Seiladsen. Men han saae ogsaa Jarmerik drage Strikker giennem Fangernes Skinnebeen, for at lade dem flæbes ihjel af Tyre; og Fiøndt Helge aldrig deelte denne Grumhed, ofte forekastede Jarmerik den, ja endogsaa kæmpede med ham et Par Gange derover, smittede dog det vilde Levnet usformærkt; og han begyndte at betragte min fredelige Færd med altfor medlidende Blik.

For nu dog ogsaa at sætte mig i nogen Anseelse hos disse Krigere, besluttede jeg et Aars Tid at overgive Bestyrelsen af Riget i mit Raads Hænder, og at gaae med en Hær til Northumberland: hvor Kretta, en engelsk Fyrste, min Faders Ven, havde stiftet et Rige i Lindsey; og hvor han trængte til Beskyttelse.

Jeg har hørt meget tale om de store Helte Hengst og Hors, sagde Yrsa, som gik med Angelsaxerne til Bretland, men jeg kender kun lidet til Sammenhængen, Herre Konge. — Det var to mægtige Røvere, sagde Hroar.

Hengst kom med Angler, Hors med Jyder, for at forsvare Bortigern mod Pictier og Scoter. De satte sig ned i Northumberland og fik Lov af de Christne, at dyrke deres Guder. De havde stærke Sværd og Ører; Fienden var kun vant til Landskræfter og Raskhed; det blev dem let, at overvinde hine. Hengsts Datter Raven, en deilig Mø, rakte Bortigern paa Knæ et Guldbæger, og sagde: "E a v a r d K i n g! w a s H e i l!" Bortigern svarede: "D r i n k H e i l!" blev forelsket i hende og fik hende til Hustru af Faderen. Nu kom ogsaa Olaf, Horses Søn, som satte sig ned paa Grændsen af Deira og Skotland, ved Romernes Muur. Han bragte trehundrede Skibe med Kvinder og Børn; og det varede ikke længe, før Forsvarerne selv bleve Britternes værste Fiender, og det kom til en Krig, hvori disse bleve slagte med stor Grumhed. Man brændte Byer og Gudhuse, dræbte Præster, nedrev Taarne. Landets Indbyggere maatte flygte til Huler og Skove, i Wales, Cornwallien, og Bretagne. Romerne kunde ikke beskytte dem, maatte selv trække sig til Gallierland.

Hengst slog paa een Dag fire tusind Britter, lod derpaa, som han vilde slutte Forlig, og indbød sin Svigerfader Bortigern med de fornemste Mand i sin Hal. Men han havde aftalt med sine Kæmper, at de skulde gienne deres korte Sværd i Støylerne; og da han midt under Maaltidet raabte: „Ni me t eure Sares!“ dræbte hver Angler sin Nabo; undtagen Ebdad, som værgede sig tappert med en Pæl, og Bortigern, som man for Svogerskabets Skyld sparede. O Freia! raabte Yrsa! er dette den Helt, som jeg før i Uvidenhed saa meget har beundret? — Derpaa indtog Hengst London, vedblev Hroar, og var Herre over alt Landet syd paa. Han dræbte Præsterne for Alteret, og tilfaste de hellige Mands Grave. Bortigern, en Forbandelse for sine Landsmænd, fordi han havde ført Ulykken over Landet, blev kort derpaa indebrændt i Diugurtigirn. Efter ham kom Uther Pendragon, som holdt Hof i York, bragte, efterat Hengst var død, Northumberland istand igien. Han overvandt Ohta; og denne blev nødt til at gaae ham imøde med en Riade i sin Haand, og med Sand paa sit Hoved, sigende: Mine Guder ere overvundne, din Gud har seiret. Vil du ei vise Naade, da bind mig med denne Lænke. Pendragon sparede ham dog. Paa denne Tid forbandt Kretta, som stammede fra

Begdeg, Hengstes Svigerfader, sig med Vendragon, og fik af ham Lindsey. Men Jyder og Angler kunde ikke taale, at Northumberland atter skulde komme i engelske Hænder, og begyndte svarligen at ruste sig. I denne Nød, sendte Kretta til mig, bad om Hielp; og tilbød mig at arve Riget, hvis jeg vilde ægte hans eneste Datter.

Et betydeligt Tilbud af en Fader, sagde Yrsa.

Kretta kiendte mit Rygte, vedblev Hroar, og jeg havde hørt, at hans Datter var dydig og fager. Jeg havde længe, krænket af Jarmeriks og Helges Stolthed, ønsket en Leilighed til Krig. Men jeg vidste forud, at i enhver anden Kamp, end for den retfærdige Sag, vilde Modet mangle mig. Derimod havde min Sjæl længe brændt af Harme over de Forurettelser, der gik i Svang i Bretland, af mine egne Landsmænd. Jeg besluttede at holde dem i Skranterne.

Dog, afbrød Hroar med et venligt Smil, du har længe nok hørt om Krig og Udelæggelse, det er Tid, jeg skynder mig med at fortælle hvad angaaer min Aguar, og som vil være dig kjær at høre. Saa vild da, at jeg med en Glæde gik til Northumberland, og slog lykkelig den angelsaxiske Hær, som under Eosa, Oskas Broder, havde samlet sig. Kretta var taknemmelig, uagtet han selv i Slaget havde

faaet et farligt Saar. Hans Hustru og Datter vare flygtede op i Biergene. Han lod sig bære til dem; overgav mig Riget imidlertid, og lovede, saastart han var helbredet, at bringe mig sin Dgn, og paa Bryllupsdagen at skænke mig Hælvten af Riget i Medgift.

Da det nu varede en heel Sommer med Kretas Helbredelse, morede det mig, til Tidsfordriv undertiden at gjøre smaae Reiser i det deilige græsfriske Bretland; og saaledes kom jeg da engang forklædt som en Hyrde til en Hytte i en tyk Skov. Der har altid været en Drift hos mig til at skule min Stands Fortrin. Jarmerik vilde kalde det Smaahed; jeg selv har levet i Gælelsen om, at skönt Forskiel i Raar er nødvendig til Bestyrelsen af et Land, adskiller dog atter denne Forskiel i Bønnelag og Samkvem ligesaameget, som den i det Offentlige forbindes. Glæden, Sindrigheden og hiertelig Meddelelse gjøre alle gode Mennesker lige. Det er kun med Mennesket at Mennesket kan glæde sig; og ligesom vi for Gudernes Offerstene maae knæle ned i eet Samfund, uden Rang, saa maae vi med den samme vennehulde Ydmyghed imodtage enhver Fryd af Afsnæs Haand. Den Hovmodige skiller sig selv fra Samlivet; han staaer ene; men Stolthedens Kildren er ham kun en svag Erstatning for de høie Meddelelse

se's Glæder, hvilke han i sin høitidelige Drik maa savne.

I denne Hyrdehytte fandt jeg en gammel Kvinde, hvis vise Samtale glædede mig; skøndt den kun drejede sig om almindelige Ting. Men det er ikke i Talens Gienstand, at Mennesket lægger sin Indsigt og sit Væsen for Dagen. Jeg har hørt Hofgøder og Skialde tale som Daarer om Gimle, og tidt har jeg vederqvæget mig ved en Bondes jevneste Tale om sin Ploug. Menneskets Sjæl er et Billed paa Gudernes Kraft; den affpejler sig i det ringe Sandkorn, saavel som i Dovres høieste Klipper.

En anden Kvinde var der i Hytten, som ogsaa behagede mig, skøndt hun næsten intet talde. Det var en Mø paa atten Aar, som kaldte sig Snefred. Hun besøgte den Gamle, der havde været hendes Amme; selv var hun Datter af en Herse i Nabolauget. — Snefred kom tidt siden til Moder Ulla; og jeg med. Hun svarede aldeles til sit Navn! thi hendes Hænder og Arme, Bryst og Nakke vare saa hvide som Snee; og man vilde troet i denne ranke, blendende Pige med de store blaae Øine at see Billedet af den rene, klareste Winterdag, hvis ikke hendes Kinder og Læber havde vidnet om de skønneste Sommerroser, ligesom hendes Haar om den bruns Høst med sine gyldneste Løv.

Hverken Ulla eller Snefred vidste hvem jeg var. Jeg kaldte mig Erpur, gientog mine Besøg ofte, og passede altid at komme, naar Snefred var tilstede. I Begyndelsen fandt vi begge en særdeles Fornøielse i at see og tale med hinanden. Men alt som vi oftere saaes, bleve vi mere nedslagne. Hvi jeg var det, vidste jeg kun altfor vel; mit forestaaende Bryllup med Ogn begyndte at angste mig; men hvad der fattedes Snefred, begreb jeg ikke. Rigtig nok havde hun fortalt, at hendes Farbroder, hos hvem hun opholdt sig efter Forældrenes Død, var syg. Men jeg hørte ogsaa Snefred sige Ulla, at han kom sig, Dag fra Dag. Og dog blev Snefred Dag fra Dag sørgmodigere.

Saaledes forholdt det sig, da jeg fik Bud fra Kretta, at han var helbredet og vilde komme, for at bringe mig sin Datter. — Jeg var fortvivlet, thi jeg følte kun altfor vel, hvor høit jeg elskede Snefred. Jeg forbandede det Dieblis, der havde bevæget mig til at love Krettas Datter min Haand. Dengang tænkte jeg: du er Konge, og har alting bedre end dine Undersaatter. De bør ogsaa have noget, som du ikke har. En Drot skal elske sit Land, men ikke lade sig henrive til at glemme Rigets Fordeel, over en øm Følelse. Ogn er dydig, ung og deilig, det er dig nok. Du forbinder med dette Ægteskab

Danmark med Northumberland, og Hammer derved utallige Feider og Blodsudgydelser. Nu tænkte jeg: hvad er Livet uden Ungdom, hvad Ungdom uden Elskov? Er det ikke daarligt, at gjøre Regning paa en Frugt, som aldrig var Blomst. Det er umuligt, og strider reent mod Naturens Love. Hvor kan jeg elske mit Folk, naar jeg ikke elsker min Mø; først med sværmerisk Ungdoms Henrykkelse, siden med mandig klar og hulder Trofasthed, som mine Børns elskværdige Moder? Den Konge, som ingen Børn har havt, kan ikke føle Kiærlighed for sine Underfaatter; thi hvad er Kongen andet end Fader for en større Kreds, og maa ikke de Fornemmelser, der opstaae hos ham, først vise sig for det Enkelte, før de kunne drages over paa det Hele? For at have sit Folk kiært, maa han altsaa elske sine Børn, for at elske sine Børn ret, maa de være Frugter af hans Vaars Fiønneste Følelser. Desuden er Kongen et Menneske, og maa ikke for nogen verdslig Indretnings Skyld quæle det Guddommelige i sin Barm, der hæver ham over sig selv, hvilket er Kiærligheden i alle sine Virkninger. Uden dette bliver han en romersk Munk, eller en gammel Ungkærl! Og Guderne see i Naade til det Folk, der maa lade sig beherske, af slige vrantne, visne Skabninger. De vilde med nidsk Misundelse

qvæle Glæden hos Andre, som de ikke selv mere vare istand til at dele. Saaledes tænkte jeg nu. — Men da har givet dit Ord, sukkede jeg, og det maa du holde. Endnu er intet skeet, stridende mod hvad Det er. Sneefred har smeltet dit Hierte, med sin Skønhed og Ynde. Det er en naturlig Virkning, hvis Følger vel kan smerte, men ei tilregnes dig. Maaſkee knuses dit Hierte! Og hendes? — Men jeg vil skulde mig for hende, for at gjøre Afſkeden let, og for ei at bedrove hende. Saaledes fandt jeg hende uden for Hytten, i Skyggen af en stor Birk, styttende sin runde Arm til en mosbevoret Runesteen. Jeg var stærk bevæget; Sneefred sprang op, og vaskede Taarer af Diet, da jeg kom. Sneefred, sagde jeg, tilgiv, jeg forstyrrer dig. Jeg kommer for at tage Afſked. Jeg maa nu reise hiem til min Fødeegn. Jeg tilstaaer dig det, hulde Sneefred! jeg har trolovet mig med en Mø — før jeg kiendte dig — mit Bryllup venter! Sneefreds Ansigt blev overdraget med en dødelig Blegghed ved disse Ord; men i hendes fromme Nie funklede Brede, hun betragtede mig med et foragteligt Blik, og sagde: Altsaa alt i din Forlovelses første Dage, forlader du din Brud, og bedaarer andre Møer med kielne Dieſt? Vel, at jeg kiender dig. Elendige! — Den Foragt kunde

Jeg umuelig taale og jeg raabte, da jeg dog endnu ikke vilde give mig tilkiende: Sneefred! hør mig! Undskyld mig! Kan man elske Rosen, før man kiender den? Er ikke den blaa Viol elskelig, fordi den ei endnu er en Rose? — O den blaa Viol er tro, raabte Sneefred! tro og uskyldig! Men du er et giftigt Ufrugt, som er voxet ved Siden af den, og har fordærvet dens Lust. Vigt fra mig falske Vendemod! Du veed ikke hvad jeg havde i Sinde at vove for dig. — Og om du havde givet en anden din Tro, Sneefred, uden at elske, uden at kiende ham? raabte jeg. — Sneefred studsede, maalte mig med et stolt Blik, og sagde derpaa, med en truende Stemme: Kiender du mig, Forvorne? — Jeg kiender dig, som den elskeligste Mø mine Dine har seet, sagde jeg; saadan vil du staae for min Siæl til Livets sidste Dag. Jeg beder dig, svæk ikke det hulde Billed, i Afskedstimen, med en ufortient Harme. — Fortiener du ikke min Brede? sagde hun, og lod Stemmen synke. Hvad vil du sige med det, at give den sin Tro, som man aldrig har seet? — Hvis nu Omstændighederne uskyldigviis havde fremvirket dette sære Forhold, sagde jeg. — Sneefred taug nogle Dieblikke, grundede dybt, og betragtede mig med sær frygtelig Kulde; derpaa sagde hun: Nu kiender jeg dig, Erpur! og seer, at du

kiender mig. Tak, fordi du har helbredet mig, for en stor Daarlighed. Men jeg tilstaaer, jeg havde hverken af dig ventet denne Forvovenhed, eller denne lave Egennytte. Gaae Forsører! Og siden du nu engang veed hvem jeg er, nu ja — jeg vil tilstaae dig, at dit ærlige Udvortes, der aldeles ikke svarer til dit Inderste, indtog en Kongedatter saa meget, at hun var nær ved at glemme hvad hun skyldte sin Fader og sig selv. Jeg troede dig uskyldig og kæk, at du i mig elskede en fattig Bønderpige, at dit Hjerte var frit. Men nu jeg veed, at det kun var Egennytten og Forsængeligheden, der fik dig til at glemme din stakkels Brud, over en svag Fyrstinde — saa gaae! kom mig aldrig meer for Dine, hvis du ikke vil føle Virkningen af min Havn. Jeg iler nu hen at række den forhadte Hroar min Haand. Han er ærligere end du, og han skal eie mit Hjerte.

Du kan let tænke, hulde Yrsa, vedblev Kongen, hvorledes jeg ved denne Opdagelse blev tilmode. Saaledes føler sig den Skibbrudne, naar han midt i Livsfaren kastes pludselig paa en frugtbar, før uopdaget Ø; saaledes er en Faders Hjerte, naar Pagen forsikkrer ham, at hans eneste syge Barn er frelst fra Døden. Jeg fastede mig for min Dags Fodder, og med de saa Ord: „Elskeligste Fyrstinde! Jeg er

selv Hroar!" var hele Gaaden løst, og vi følte i hinandens Arm Elskovs saligste Fryd.

Saaledes havde et eventyrligt Tilfælde forsonet Statersklegt med Kierlighed; og hvad fold Klogskab var paa Vei til at fordærve, havde et lykkeligt, dristigt Tilfælde skaanet og vedligeholdt.

O hvilken Glæde! raabte Yrsa. — Jeg har et heelt Aar været meget lykkelig, sagde Hroar. Dette Aar svandt som en smuk Vaardag, og just fordi det var saa saligt, er der saa lidt at sige derom. Efter dette Aars Forløb skienkte Dgn mig min Agnar, med Tabet af sit eget unge Liv. Jeg vil skaane den desuden noksom sønderknuste Siel for et levende Billed af min Smerte. Kun vilde jeg med denne Fortælling vise dig, at jeg er ikke lykkeligere end du. Vi leve begge i Haabet om vore Sønner. Kom Agnar! du min Dgns udtrykte Billed! hun lever endnu for mig i dig.

En dyb Taushed herskede; Kongen omfavnede sit Barn, og Yrsa græd. Da sagde Hroar: Vi have dybt følt vore Ulykker. Hjertet trænger til Trøst. Ønsker du det, saa vil jeg sammenealde mine Kæmper, opfordre mine Skjalde, og holde Helges Gravøl. Yrsa svarede: Min Bedrøvelse gør mig endnu menneskesty, Ensomheden vil bedst trøste mig. Velan, sagde Hroar, jeg har endnu

en Skiald, som undgaaer Selskabets Larm, og Verdens Roes; som kun nynner i Tønsomheden, og som sikkert vil trøste dig. Helges og Ogn's Aander svæver i Mattens Vind. Lyse Alfer ledsage dem, og de ville giennem Harpens Strænge slunge os en Sang, som Forstanden ei fatter, men Hjertet desbedre forstaaer. — Med disse Ord gik han hen og aabnede en Vindvesluge. Den vendte mod Jæfford; over Giorden stod den fulde Maane, og skinnede hen over Bølgerne giennem Strandens Bøgetoppe. Men uden for Vinduet havde Hroar ladet spænde en Vindharp. Her sad han ofte; hørte Nattergalens Lyd, drømte om en Aander verden, et tilkommende Liv, og glemte Kæmperne og Skialdene i Hallen. Neppe havde han aabnet Vinduet og alt var tyst, før de forunderligste Stemmer lode sig høre. Agnar satte sig imellem sin Faders Kna, og Hroar saae paa Yrsa, der lyttede forundret ved hans Side. Det var, som om fjerne Hærskarer sang en længstforsvunden Sorg; som Sølvstemmer, der tabte sig i Mattens Brusen; som hølgende Melodier, der hævede sig og forsvandt. Da hævede sig pludselig en Storm, Maanen skjultes; Stemmerne taug, og Trætopperne hvidblede. Matten kræver sin Ret, sagde Hroar. De Døde stige igien i deres Grave. Lader os ogsaa gaae til Hvile. — Med disse Ord adskiltes Brønderne.

Tredie Kapitel.

Skulde besøger Yrsa.

Yrsa havde hørt tale om Skuldes Skønhed og forunderlige Væsen. Folk i Egnen havde meget at fortælle om hendes Vildskab og Ondskab; hvorledes hun plagede Dyr, spottede Fattige, bagtalte alle, men snakkede dem efter Munden, naar de vare nærværende. Næste Aften, da Yrsa sad tungsindig udenfor sit Buur, kom Skulde med en Flok Piger. Hendes sortgnistrende Haar hang i tykke korte Lokker, indviklet med Siv. En staalgraa Silkefortel havde hun paa, hvis Folder hvert Dieblig forandrede Farve, som Havet, og som i Vølgegang flød ned, fra de fyldige Hofter. Paa Hovedet havde hun en Krands af Vandliljer. Hun traadte neiende frem for Yrsa; uden at tale videre om dennes Hidkomst eller Skiæbne, bad hun om at maatte dandse for hende, og uden at oppebie Svar, begyndte hun strax med ivrig Forsængelighed, at vise sin Færdighed, under

Trianglers og Fløiters Lyd. Da dreiede hun de sneehvide Arme og deilige Hænder, saa sælsomt i Luften, at Yrsa ikke nok kunde forundre sig; og de velskabte Been, ligesaa smalle som fyldige, og de smaae Fødder, bevægede sig saa let, som et Løv i Vinden. Da hun var færdig, rakte hun Yrsa en Kurv med Blomster, vinkede ad sine Piger, at de skulde forlade hende, og satte sig pustende ned ved Dronningens Fødder.

Hil dig, skønne Fyrstinde, sagde hun. Den stakkels Skuld kommer for at hilse dig. Tillader du hende at sidde ved dine Fødder, og at tørre Støvet af dine Skoe? — Med disse Ord afviftede hun virkelig Yrsas Skoe med sine sneehvide Hænder. — Staa op Skulde, sagde Yrsa forvirret, det er intet Sæde for dig. — Hvad andet Sæde er vel for mig fattige Tiggerbarn, sagde Skulde, med en andægtig Mine. Al, man har vist fortalt dig meget om mig, hvor ondskabsfuld jeg er. Jeg stakkels Nige! Fordi jeg er lidt overgiven! (Her begyndte hun at græde) Men jeg tilgiver dem! De forstaae sig slet paa Hjertet. Yrsa røstes og bad Skulde, ei at være bedrøvet. Al, vedblev hun, hvis du forskyder mig, er det ude med mig: kun hos dig vil jeg være, du huldtsalige Kvinde! — Du skal opdrage mig. Hvorledes kan et Nigebarn opdrages mellem

Mænd. — Jeg er yngre end du, sagde Yrsa godhiertig, og trænger selv til Opdragelse. — Er du yngre, saa seer du dog ældre ud, sagde Skulde forfængelig, og du har vist langt meer Forstand end jeg. Desuden er du Dronning, og min Stedmoder og Stedsøster. — Yrsas Pande rynkedes smerteligt; da raabte Skulde: Man fortæller saameget, hvoraf det halve er usandt. Du har vel ogsaa hørt, at de vil gjøre mig til Datter af en Havfrue? Men jeg er ikke saa taabelig at troe disse Bondesagn. Jeg veed ret godt, at min Moder var en smuk Fiskerpige, ligesom du; at hun kom til Kong Helge i Badehuset om Natten, fordi hendes Moder havde forskudt hende. Kong Helge blev min Fader; men min Moder druknede engang i Sivet, da hun vilde plukke Sallier, og der spøger hun endnu.

Jeg har følt mig saa allene. Men nu skal du være min Moder. Vil du det? Dette Spørgsmaal udsagde Skulde med et saa indtagende Smil, at Yrsa ikke kunde modstaae hende, men trykte hende til sit Bryst. Da beed Skulde hende i Læben, saa hun skreeg. Af raabte den Kyssende, med Taarer og foldede Hænder, tilgiv min Hæftighed. Jeg tilgiver dig, sagde Yrsa alvorlig, men dit Vildskab angster mig, og nu maae du gaae. — Men jeg besøger dig i Morgen igien, sagde Skulde. Yrsa til-

lod det, hvis hun vilde være fornuftig, og Skulde forlod hende.

Da hun var borte gik Yrsa ind, satte Blomsterkurven paa Bordet, og stirrede efter den sølsomme Skikkelse, der forekom hende mere lig en Alf end et Menneske. Da begyndte det at røre sig mellem Blomsterne, og i det Yrsa forskædet steg op, krøb der en Slange ud af Kurven, lod sig falde ned af Bordet, og sneeg sig hen ad Gulvet. — Ha, raabte Yrsa — ondskabsfulde Pige, vilde du saaledes dræbe mig? — Men i det samme stak Skulde ganske ligegyldig Hovedet ind ad Døren, og spurgte: Na, med Forlov, har jeg ikke glemt min Snog her? Og da hun saae Yrsas Frygt og Bredde, gav hun sig til at fløggerlee, og sagde: jeg vilde kun skræmme dig lidt. Den er tam, den er ikke giftig. De hule Tænder ere brukne ud. Jeg har faaet den af min Slave fra Nyslegaard. Den gjør mig intet! Den er saa from som et Lam. Derpaa udstrakte hun en lille fort Stok, og sang:

Slange, Slange slyng,
Slange, Slange slyng,
Dig om denne Stang
Smidig, glat og lang.
Slange, du min Lyst,
Hvil ved Skuldes Bryst.

Med disse Ord strøg hun den af Riappen, puttede den ned mellem Brystets svulmende Hvalvinger; sagde: Det kisser! og gik syngende bort.

Næste Dag besøgte hun Yrsa igien, med en Hat paa sit Hoved, nydelig flattet af det fineste Siv; en Blomsterkrands, der straalte med de meest brændende Farver, kantede den. De smaae Blade dirrede og slagrede rundt omkring Hatten, som Espeløv. Det hvieste Røde afverlede med det lyseste Blaa, og med sorte guldpfattede Løv. Da Skulde kom nærmere, saae Yrsa, at det var lutter Sommerfugle, som hun med Naale havde fæstet om sin Hat. Grusomme No, raabte hun, hvad har du nu der for igien? O det gjør ikke ondt, sagde Skulde; men hvis du ikke kan lide det, saa vil jeg give dem deres Frihed. Dermed tog hun alle Sommerfuglene af Hatten, trak Naalene ud, og lod den brogede Flok fordele sig med uvis Flagren i Lusten, mens hun klappede i de hvide Hænder.

Det gjør jeg saa tit, sagde hun. De flyve ligesom fuldt. See kun! De ere ikke saa ømskindede som vi. Vil du nu gaae ud og bade dig med mig i Fjorden, Dronning? Derfor kom jeg. Yrsa tog imod Forslaget, og de gik med en Tærne, som bar deres Tøi. Igien en skraa Sidegang vandrede de til Badehuset; men Skulde drog først Yrsa hen imel-

lem Træerne, for at vise hende noget forunderligt. — Du maae lade mig binde for dine Vine, og ikke see, før jeg tillader det, sagde hun. — Saa vild og sølsom Skulde var, havde hendes Selskab noget tillokkende for Yrsa. Det Ny, Besynderlige beskæftiger Indbildningskraften: Yrsa haabede ogsaa at faae nogen god Indflydelse paa Skulde, og besluttede for det første, at finde sig i hendes Luner. Hun lod sig altsaa binde for Vinene. Skulde førte hende hen i Krattet, og sagde endelig: See nu. — Da Yrsa aabnede sine Vine, stod hun lige for de to Morderes fæle Liig, der forrige Aften havde skrækket hende. Skulde var krøbet op paa en af Palene, havde omfavnet den Henrettede, og lagde sin Purpurkind til hans dødelige Ansigt. — Affhyeligt! raabte Yrsa: fæle Skulde! jeg vil ikke omgaaes mere med dig. Dit Vildskab grændser til Affindighed. — Det er ikke sandt, raabte Skulde hæftig fra Pælen: det er ikke affhyeligt, men smukt, ikke affindigt, men sindrigt. Vilde Morgenene være saa munter, hvis ikke Natten havde været saa skummel? Vilde Glæden være saa sød, hvis ikke Smerten havde været saa bitter? See engang min unge hvide fyldige Arm, hvor den stikker af til disse runke jordslagne Skuldre! Hvor skalkagtigt mit blomstrende Ansigt leer ved Siden af dens ne blege Duffe med de store Hornvane. — Din Op-

førsel er høist usømmelig, sagde Yrsa: jeg befaler dig at stige ned. Skulde adlød. Smidig som et Egern klavrede hun fra Pælen, og logrende som en Hund, men med Rattens falske Blik, kom hun til Yrsa. Du er min Moder, sagde hun smigrende; løb hen i Krattet, afbrød nogle Qviste, tog Baandet af sin Hat, sammenbandt dem, neiede dybt med megen Ynde, og sagde med en bedrøvet alvorlig Mine: Tugt mig, hvis dig tykkes jeg har fortient det. — Du spotter mig sagde Yrsa. Nei ved Loke, raabte, Skulde, troer du, jeg frygter Niset: Og med disse Ord havde hun med en underlig Hæftighed allerede givet sig et Slag over Armen, saa at der blev en rød Stribe paa den fine Hud. Yrsa rev hende Niset af Haanden, og sagde: Vige jeg veed ikke hvad jeg skal troe om dig! Enten er du toffet eller altfor klog. Ingen af Delene, svarede Skulde; kun et godt jevnt stakkels Pigebarn, der gierne tager mod Formaning. Med disse Ord bragte hun Yrsa hen for Baadhuset.

Hvor det ligger nydeligt, sagde Skulde. See, den forreste Side, med sine Viælker og Vedbendranke, seer ud som et Bondehuus i Dalen, og dog hviler det hele paa tynde Pæle, og underneden bader sig evigt en af de lumste Dødens Mæer i det rindende Vand. Det er en bedragerisk Grund. Ikke

sandt? — See her besøgte min Moder Konning Helge, vedblev hun, i det hun aabnede Døren. Her staaer Løibanken endnu, saa aldeles den samme, som dengang. Men de, som brændte af Kierlighedens Luer paa den, have nu strakt sig paa en dybere kirligere Løibank, hvor ikke Baarløv, men Sand og Leer skygge for Solen og vige ikke tilside for Luften, før i Ragnarok, naar der ingen Soel er meer. Thi ogsaa den skal sluges i Alfgrundsvælget; og saa hedder det igjen: "Gab er i Alfgrund, men Græs ikke." Er det ikke fornøieligt? Saa er den Spas forbi! — Yrsa gyste, men sagde derpaa med et samligt Blik: Saa samle de gode sig hos Alfader i Himlen. — Kan være! sagde Skulde letfindig: saaledes hedder det jo i en gammel Vise. — Det staaer ogsaa kun i en gammel Vise, sagde Yrsa, at Solen skal opsluges. — Siden du er saa stor en Veninde af Viser, sagde Skulde, kiender du da ikke den:

"Dagen lang og Sommeren heed,
Snart Morgen paa Aften følger,
Konning Helge gaaer til sit Badehuus ned
At quæges i Havets Bolger?..

Og dermed sang hun den hele Vise. Hvad vil det egentlig sige med denne Havfrue, sagde Yrsa, da Sangen var endt; hvorfor blev hun en Slange?

Ei hvad, raabte Skulde, eenfoldig Rierlingesla-
der. Saaledes udpynte de ørfesløse Skialde alle
gamle Sagn og fordærve dem. Min Moder var en
ærlig Pige. Hun har ikke lønnet Kongens Elskov
med Falskhed. Vilde man troe Rygter, saa har jeg
hørt fleer; og jeg veed ikke, hvorfor jeg meer skal fæste
Lid til hvad der fordømmer, end hvad der frikten-
der hende. Hvad har du da hørt? spurgte Yrsa.
At min Fader blev hende utro, og at hun derfor af
Fortvivelse druknede sig, og søger i Fiorden. Seer
du? der stikker hun det blege Hoved, med de lange
dyngvaade Rævnehaar op af Vandet. — Yrsa vendte
sig forskrækket om og raabte: Hvor? — Ei hvad,
sagde Skulde, du maa ikke være saa ræd. Dermed
vare de afklædte og sprang i Vandet. Men det var
Skulde altfor snevert dernede, hun aabnede Brædes-
lugen og svømmede ud i Havet. Havde Yrsa før
beundret hendes Dands, saa maatte hun meget meer
studse ved den overordentlige Lethed og Færdighed,
hvormed Skulde svømmede. Snart skind hun saa
hurtig affted, som en sølvblinkende Sild giennem
Bølgerne. Snart laae hun saa let som en Rork
oven paa Vandet, kyskede sin Fod, og gjorde alles
haande Kunster. Men tilsidst vovede hun sig dog for
langt ud, Strømmen drev hende bort, hun arbej-
dede forgæves, freeg ynkeligt om Hielp og sank til

Gunds. Hun er druknet, raabte Yrsa fortvivlet, og vendte sig til den gamle Tærne, som ganske rolig sad ved Klædefurven. Tærnen rystede smilende paa Hovedet, og pegede hen med Fingren, paa de udenfor Badehuset nedrammede Væle; og der sad Skulde og frøs med Hænderne forslagt over Brystet, og efterabede sin Moder, da Kongen havde seet hende første Gang. Det var her hun sad, sagde hun. Men du maa ikke saaledes lade dig forskrække. Den som skal føde Konger og Helte maae selv være Heltinde. Du vil opdrage mig, og jeg kommer nok først til at opdrage dig. Du klædte de sig paa og ginge til Buret igjen. —

Da de kom hjem var der et stort Opløb ude ved Stranden. Kongen og hver Mand stode ved Kysten, og meget Folk. Ude paa Bølgerne brændte et høstrandet Skib i lys Lue med megen Røg. Yrsa troede først, det var et fremmed Fartøi som tilfældigvis var gaaet i Brand lige uden for Leirefskoven. Men snart hørte hun, at det var et Brag med sieldne Kostbarheder, med Purpur og de fineste Linflæder, der var kommen fra Myklegaard, og formodentlig agtede sig til Bretland. Det var strandet paa en Sandbanke, og tilhørte Kongen, som havde Strandretten. Saa snart Hroar vidste, at der ingen Mennesker vare paa, (disse havde formodentlig vil-

let redde dem paa Waade, og vare derved omkomne), sagde han: Derfra bevare mig Guderne, at jeg skulde indbringe Fordærvelse over mit Land, ved at smykke mig med forsængelig fremmed Overdaad. Sandedlig jeg siger Eder: Et Skib med Pest var Siælland ikke farligere. Nu elsker Bonden sin Badmel, og Qvinden sine selvspundne Lin. Skulde vi smykke os med Silkeormens Pragt, farvet i Purpurmuslingens Blod, da vilde disse Kryb snart have sig; og Adselhedens og Yppighedens Orm, vilde fortære Landets Kiærne, naar først Farvelighedens Vandser var giennemboret — befalede derpaa, at man skulde udtage et Stykke Purpur til Yrsa og Skulde — thi Kyrstinden kan vel have noget forud for Bondedatteren og Herseqvinden, meente Kongen — og derpaa lod han Skibet stikke i Brand.

Dette blev strax sat i Værk, og ingen kunde have noget at indvende, da det var Kongens Eiendom. De unge Piger og deres Beilere, som stode paa Strandbredden, skar det vel i Hjertet, og de syntes vel, at det var Synd og Daarlighed; men de Ældre og de Visere roste Kongens Handling.

Fjerde Kapitel.

Helges Gravøl.

Nogle Dage derefter lod Hroar ved en Herold Kæmperne sammmentalde, for at drikke sin Broders Gravøl. Med spændt Forventning ilede de did, og havde mange Samtaler paa Veien. Den fredelige Hroar var kun ilde lidet af de fleste Stridsmand. De havde Lyst til at føre Krig og erhverve Bytte, og ansaae det under deres Værdighed, at beskæftige sig med Daad, hvilken de meente kun sømte sig for Trælle. Hroar var liden af Skabning, ogsaa her over spottede de, og talte tit om de lykkelige Tider, da man kun valgte den til Konge, som kunde fylde to Sæder. Dog vovede de aldrig at tilfidesætte Grædseligheden i hans Nærværelse; thi Almuen elskede ham, og hans Retfærdighed bandt Munden paa enhver. Ogsaa straffede han kiæft og strengt Lovens Overtrædere og Røvelhedens Forstyrre.

Hvilket Løfte vil han sværge? sagde Guislaf; det længes jeg efter at høre. Hvor mange Pund

Hør vil han spinde fra Tønen til Tøe for sin Broders Minde? — Hvilken Skjald skal svinge til Balens Tøe; sagde en Anden. Mon Hrane eller Ragnvald? — Ingen af begge, raabte Hagleik; thi de lides bestandig; det vilde foraarsage Tvist, og den hader Hroar. — O han har en Skjald, sagde Rørik, der er ligesaa kraftig og varm som han er selv. Den har alt sunget ham Helges Pries. Den magtige Bindharpe har alt ofte dirret ham sine sygelige Qvindelyd i Øret, og smeltet hans Hjerte. Jeg har selv seet ham græde. — Var jeg i Ragnvalds og Hranes Sted, sagde Viglet, saa indgik jeg Forlig. De burde hegne dem paa Bindharpen; thi den elsker Hroar dog meer end dem begge; og den koster ham mindst. Det var moersomt, at forføre disse Skjalde til en Nat at flyve op i Gavlens af Kongens Lysthuus, og nedstjære Bindharpen. Kan I forestille Eder disse Ungersvende hænge over Blæken i Maanfin, sætte al egen Riv tilside, og med fælles Jverbruge deres Daggertter, til at sønderstide de forvorne Strænge, som uden andres end Bindens Hielp vover at gjøre dem Egeldvet fridigt? — Med slige Samtaler satte de yngre Kæmper sig med en paataget Besejdenhed nederst, for at gjøre Plads for de Ældre, Graahærdede, hvilke de dog i deres Hjertter langt oversaae. — De firskaarne solbrandte Helte

kom langtsomt i deres Harnisser, satte sig meget alvorlige ned ved Høisædet, ventede Kongen og taug. Mellem disse var Reigin Jarl den ypperste. —

Nu aabnede sig den liden Lem i Baggrunden bag Tralværket, og Yrsa og Skulde kom med deres Møer. Mændene kunde ikke noksom beundre deres forskellige Deilighed. Yrsas Haar vare afsegraae, Skuldes kulsorte. Yrsa var rank og sinekker, Skulde liden og fyldig. Yrsas store blaae Øine svømmede i Taarer, Skuldes smaae brune gnistrede med Gld. Yrsa var klædt i en fin mørkeblaae Badmels Riortel, som hun selv havde vævet og farvet; den stngte sig yndigt i bløde eftergivende Folder om hendes ranke Liv, en guul ulden Lidse med et lidet Spønde sammenholdt den under Brystet, hendes lange Haar hang hende i en eneste tyk Flætning ned fra Nakken næsten til Hælene, og om Hsien havde hun en Krone. Skulde havde ikke givet sig Tid til at lade sit Purpur sye, det var kun blot kantet, og hang hende i store Folder ned som Kaabe. De fine Linfløder havde hun paa; hendes korte Haar hvirvlede sig tykt og bredt i magtige Krøller, prydet med brogede Muslingefaller og Sommerfugle. Om den nøgne Hals og de fra Skuldrene blottede Arme havde hun Guldfælæder og Ringe.

Da sprang pludselig Hallens Fløidere fra hinanden. En Flok Spillemand med dæmpede Trommer, og sørgeligt klagen de Fløiter ginge foran. Saa kom Kongens Kiertesvende med Fakler, og endelig Kongen selv. Han var klædt i sin bedste mørkegrønne Koste, med et bredere Guldbelte end sædvanlig: Paa Hovedet havde han sin Broders Krone, istedet for Moderens Sigrids, som han ellers pleiede at bære; men som han nu havde givet Yrsa.

See, sagde Viglet til sin Naboe, den synker ham ned i Nafften, skøndt der er lagt en Valf under. Hvi beholdt han ikke Qvindekronen paa, som sædvanlig? — Hroar var bleg og hældede sig noget til Reigin Jarls Arm, thi denne Kongens første Mand, var strax gaaet ham imøde. Viglet vilde atter til at hviske Spot; men alt som Kongen nærmede sig Høisædet, fyldtes hans Dine med den besynderlige Gld, som altid viste sig, naar han vilde tale, og som indgød Urefrygt. Dog var denne Gang Opmærksomheden deelt; thi en lav brunladden, bredskuldret Kæmpe, som ingen kiendte, fulgte Kongen i et blendende Staalharnisk. Han havde Hammer og Tang i sin Haand, og satte sig ved Høisædet paa venstre Haand, Reigin Jarls Plads var paa høire. Da Hroar sad i Høisædet, hævdede han saaledes sin klare, tydelige Røst:

Verlige og trofaste danske Mænd! Om ogsaa
 Sundhed og Kraft paa Siel og Legem bringer os
 en rum Tid til at søle Stoltshed, indgyder os Tillid
 til os selv, til vor Lykke, (hvilket er nødvendigt,
 for at vi med Driftighed kunne handle); saa kunne
 vi dog, som Skabninger med Eftertanke, heller ikke
 andet, end røres og ydmyges, i Følelsen af vor Af-
 magt, ved en stor Mands Afsekrulle. Thi naar
 den stærkeste Heltedaad, lig Skjen, henaandes og
 adspiltes; hvad er da den mindre? Og naar den
 ypperste Handling forgaaer, men kun Virkningens
 bliver tilbage, som en moden eller umoden Frugt,
 indsee vi da ikke tydeligt, at Guderne have skabt
 Askur og Embla af Stammen, for at vore og have
 sig til en større, frugtbarere Skov; og at Heltens
 Gdræt ikke fortjener Roes for den Styrke hvormed
 den seer; men for dens Hensigt og Frugter? —
 O ved den gode Freir! ved Valdur, Bragi, Mi-
 mer, Forsete og alle fredelskende Guder, ikke er det
 min Hensigt ved disse Ord at nedværdige min Bro-
 ders Minde; det vilde være usselt af mig, i det
 Dieblik jeg staaer her, for at vække kjær Erindring
 i eders Bryst. Men paa den store Grændse mellem
 Livet og Døden, svinder alle forfængelige Hensigter.
 Helge er nu en Einheria; han trænger ikke til vor
 Roes og Overbærelse. Reen har ham Nornerne

renset i den hellige Flod, det vilde være smaat af mig, at sminke hans Tiig med fremmed Skønhed. Hvo af Eder følte mere hvad Helge var, end Hroar? Troer I ikke, jeg beundrer den vældige Bjørn i Skoven, som sønderslider det Krat, der vil besnære ham, og gjør sig frygtet af de mindre Dyr? Hvilken Fugt ligner den kongelige Høg i sin Flugt? Hvor sikkert og stolt styrter den paa sit Bytte! — Men, vilke I sige, Helge var meer end det adleste Dyr: han var en Helt. Ja! høit slog hans Varm for Wren; og den gik ham over alt. Jeg har seet ham, som Seiervinder over Kong Skalk i Venden, spise Svampen af Jorden, og at slagte sin egen Hest, for at opmuntre sine Mænd, da der ingen Levnetsmidler var i den opbrandte By. Jeg saae om Elfkov farve Ungerfjendens brune Kind, med det fagreste Purpur. Da jeg eengang gled paa min Fod ved Ifsefiord, og Bolgerne slugte mig, styrtede han efter; og uden denne Redning vilde jeg ikke overleve ham nu og begræde ham. Sielden var hans Kraft! Skøn! Jeg føler den langt over min. Men — nu er denne Kraft forsvundet. Bleg og stiv sidder han nu paa sin Hest, i den tilmurede Hule; Solen blinker ikke længer paa hans Hielm; med stærken Arm tømmer han nu ikke meer den vældige Ganger; det store, sty Spand lange Sværd

hugger ikke flere Fiender ned; det rustner i Balgen! Livet blinker ikke tiere fra Siælens Lønkammer, giennem det aabne Dø. — Lader os da forlade hans Gravhøi og ham, (thi hvor han nu er, kunne vi dog ikke følge) og lader os see: Hvad har han udrettet? hvad har han virket paa Jorden? — Først og fremst lever da hos os Mindet om hans egen Elskværdighed. Thi uagtet han var hæftig og stolt, og undertiden haard mod sin Fiende, var han dog trofast og kiærlig mod sin Ven. Hvor ofte stod han i Hallen her, og opmuntrede os med sin Kløgt og sin Gld. Ingen smaalig Hovmod rynkede hans Pande, eller indsnærpede hans Læber. Han agtede Kampen overalt; og følte sig ikke bedre, end sine bedste Kæmper. Helge var gavmild. Rundtomkring her i Hallen opdager jeg Sværd og Brynier og kostbare Ringe, hvorfor I maae takke hans Vennessalighed. Han var øm mod Qvinden. Denne Følelse, der forener sig med Tapperhed i nordiske Kæmpers Bryst, besad han i høi Grad — og han faldt, et Offer for den. — Slaven og Tyden beskylde ham for Grumhed. Men naar jeg undtager den Hæftighed, hvormed han, altfor strengt, hævnede vor Fader Haldan paa Farbroderen Frode, træffer Grumheds Beskyldning ham ei; og Retfærdighedens Guder, Baldur og Forsete, vare ham saa hellige, som Tyr.

og Thor. — Sammenligner ham med den hallandske Jarmerik, og I ville føle Forskiellen paa en grim Kriger og en ærlig Helt. Jarmerik var tapper som Helge! vældigere! Et fast Slot opreiste han paa Kullen af Kampesteen, takte det med forgylde Skjolde, og gav det hvælvede Porte, til de fire Verdenshjørner. Han sløisede mange Steder i Saren og Reidgothland, og var en Skræk for Østersøen, og de nordiske Kyster. Men — med Strikker lod han sin Søstersøn og de ypperste Landets Helte quæle. Sin uskyldige Dronning lod han, paa en falsk Formodning, nedtræde af Heste i Slotsporten; og da selv Dyret følte Medynk med hendes Jammer, røstes over hendes Skønhed, og ikke vilde sætte deres jernbeslagne Hove, paa det skionne hvælvede Bryst; drog han hende en Sæk over Hovedet, og da først knuste de hende baglænds. Mindes Mandver, hans Søn, som han lod hænges, fordi Midingen frygtede for, at Sønnen stod ham efter Livet. Under Galgen plukkede Mandver Fjærene af sin Falk, og sendte Faderen den; og da følte først Jarmerik sig barnløs. Og længe udeblev ei heller Hævners Time; thi Reidgotherne overvandt ham, afhug ham Hænder og Fødder, og lod ham forbløde sig. — Seer her et Billed paa Heltetmod uden Visdom, Kraft uden Dyd, Kamp uden Hen-

figt. Derfor søgte Helge og jeg at virke til begge disse Maal, og hver valgte den Kreds, hvortil Naturen havde bestemt ham. Helge tilvandt sig Alge-
ren, jeg pløiede; Helge hentede Sædekornet, jeg
saaede. Helge omgiærdede Haven med et Hegn af
dragne Sværd, og som Alfken Ygdrasil har Træet nu,
Guderne stee Tak! hævet sig i flere Aar, og det har
baaret Frugt i den danske Abildgaard. Helge over-
vandt Gøtherne, og forbandt atter Halvoen med
Derne, som vor Stamfader Dan havde giørt, og
herved tilintetgjorde han indvortes Tvedragt. Han
overvandt Sæerne norden for Elven, og tvang de
vilde Bønder, der saa ofte havde truet os, til at
give Skat. Han bekæmpede den urolige Adils i
Overrige, og Fiendskab truer heller ikke mere fra
denne Kant. Takket være hans Minde! elsket! —
Men forsmaaer nu heller ikke det Levende, af Rier-
lighed til det Døde. Det er ei af Egenroes, men
af Iver for Landets Vel, jeg taler. Jeg seer Er-
gierrigheden i mangen Unglings Die, og Utaalmo-
dighed over ei at kunne vise sig, forstærker den.
Men det er ikke os selv, vi skulle vise Tienester;
men Fædrelandet. Hvad der tilkommer os, eis vi.
Det gælder nu at forsvare, ei at rane. Og hvad
gavner fremmed Grund, naar vi end ei have dyrket
den vi selv besidde? Seer hen paa alle de stolte Seiera-

vindere! Deres Harmes sydede og skummede fnylsende mod Himlen, lig Havs Bølger; men med næste stærke Bølgeflaa smeltede det stolte Skum, og efterlod sig intet Mærke. Hvad udrettede Gram, som behængt med Bjørnehuden, knuste sin Fiende Kong Sigtryg med Guldkollen? Hvad Hading, som bekrigede Handuan, og opbrændte hans Stad, ved at binde Svalerne tændt Svamp under de sprættende Binger? Seer hen paa Nislungernes og Volsungernes drabelige Kæmpeflaag! Den har fortæret sig selv, som en gyselig Dglerede; og, uagtet deres Manddom og skionne spildte Kræfter, sidder Nædsel og Gruusom en bleg Jetinde, og stirrer paa Sigurd Fotsners: Banes uhyre Gravhøi i Hunsingau.

Lader os da heller vende Biet til Danmarks første Frode, hvis Huldosalighed Freier i Upsal elskede saa høit, at han i Frodes Tid lod Markerne bære Grøden af sig selv, saa at man ikke behøvede at forsyne sig for Vinteren. La selv Dværgene aabnede Viergets Skind og skænkte Kongen det hellige Jern, ikke til fordærvende Sværd, men til frugtbringende Plove. Lader os tænke paa Freier i Overrig, der var ligesaa vennelsel, og Frode Fridsami, der gav Landet de vise Love, og som altid ledsagedes af venlige Fylgier. Mindes Eder den kiække Kong Fridleif, der satte sig mod dum Vankundighed, og skæ-

delig Misbrug af Gudernes Lære! Frode Fridleiffson, der holdt Landet i Velstand, fordoblede Hofmændenes Gold, og fik Navn af hin Femilde, i sit blomstrende Ringsted. Disse Konger ere mine Mønstre! Og derfor sværger jeg — (her indbragte man Freiers gyldne Galt, og Kongen lagde sin skielvende Haand paa dens Huggetænder) ja, høit sværger jeg, ved Odin, Vile og Bee, ved de tolv store Guder i Upsal, at jeg vil hævde min Broders Minde — (her lyttede Kæmperne) ved at stræbe fort i Omsorg og Flid, til Landets Færd, Siælens Reenhed, Hjertets Fred. Saa sandt hielpe mig alle Aser og Asynier.

Det tænkte jeg nok, hviskede Viglet til sin Nabo; hvor Snak kan gjøre Udslaget, der vil vist Hroar altid vinde Seier. Ikke en Bedrift, ingen tapper Blodsudgydelse for den stærke Thor — sagde Offergøden Lofde, saa høit at næsten Kongen kunde høre det, og reiste sig fortrydelig. Men de gamle Dommere, og Folket, som stod i Hallens aabne Dørre, smilte og slog paa deres Skjolde.

Da reiste Hroar sig atter og sagde: Kongen bør være Hovedet, som beslutter; Guderne Hjertet, som føler, Hirdmændene Hænderne, som forsvare, Almue Fingrene, som arbejde. Men Legemet trænger da ogsaa til et Par vældige Arme, som styre. Og dem seer

I her! Med disse Ord pegede han paa Reigin Jarl og den Fremmede, som sad ved hans Side. Saaledes indsatte jeg da dig, tappre Reigin! til min Staller og Krigsøverste. Du skal føre min Hær mod mine Fiender. Din Erfarenhed og Duelighed vil baade mig, som den har baadet Helge.

Hermed var alle Kæmper tilfreds, og sloge paa deres Skjolde. Nu tog Kongen den fremmede Mand ved Haanden, og han reiste sig med Vanskelighed fra sit Sæde. — Nysgierrigheden vorte. Hvem kan det være? Hvad skal han? mumledes der. Den stærke brunladne Kæmpe saae ned for sig med et undseeligt tungsindigt Blik. — Han seer mere ud til en Træl, end til en Helt, hvisttede Viglet. Nei, sagde Belin, et saa giennemtrængende Die har ingen Træl. Han staaer stet paa sine Been, det er sandt, men Bulerne ved Dienhaarene, ned imod den stærke Næse, tyde paa en overordentlig Kraft; og jeg har lagt Mærke til, at hans Hænder, uagtet de store Fingre, og den soulmende Muus over Tommen, besidde en forunderlig Smidighed. Han kan ikke holde dem stille noget Dieblik. Sikkert en Almuesmand, som Hroar vil indsatte til Staadderfonge, sagde Viglet.

I see her Baulundur, den berømte Smed, vedblev Hroar. Han er vor Tids kunstrigste Mand,

og langt over min Noes. Sælsomme Eventyr og
 megen Ulykke har han døiet hos Konning Midunger
 i Thiodi, men nu er det overstaadt, og Vaulundur
 boer nu hos mig i Stalland, paa sine Fædrenegaar-
 de. Ingen forstaaer at hamre Malm, som han.
 Han skal smedde Sverde, med hvilke der kan slaas
 dobbelt saa kraeftigt, thi selv den Tappreste blandt
 Eder, vil dog ikke nægte hvormegit gode Vaaben
 Hjelper i Krig. Ogsaa Buer og Pile kan han for-
 færdige; og af dem ville vi gjøre større Brug end
 hidindtil. Vi have jo for kort Tid siden hørt, at
 Skytterne overvandt Gotterne i et mærkeligt Slag,
 blot fordi de bedre forstod at bruge Skudvaaben til
 Hest. Deri maae vi ogsaa øve os. Men Vaulun-
 dur kan meer end dette; og jeg indsetter ham herved
 til Marss over alle mine Kunstnere, Haandværks-
 mænd og Arbeidere. Hans Haand dvæler ikke ved en
 enkelt Færdighed, han har Indsigt og Duellighed til
 alt hvad der kan frembringes med Hænderne, og
 hvortil der hører Opfindelse, Ekstertanke og Indsigt
 i hvad der er smukt og nyttigt. I see, han fører
 sit Vaaben, Hammer og Tang i sin Haand. Un-
 dres ikke over, at han er stivbenet. Den grusomme
 Midunger har ladet ham Benene lemlæste; Men ved
 egen Erfaring og Kløgt har han anvendt Gaarlage-
 kunsten paa sig selv, og lykkelig helbreddet sig. Sine

Hænder kan han bruge desto bedre; det vil I snart erfare.

Skiondt de unge Hirdmænd havde sat sig for, at spotte Kongens Handling, vovede de det dog ikke, og skiondt de ingen Agtelse havde for fredelige Runer og Sindets Gaver, var dog Baulandurs Vre saa almindelig udbredt, og hans nysforegaende Ulykke, af hvilken han ved Mod og Duelighed havde reddet sig, saa vigtig, at de ikke vovede at yttre deres Spot. Desuden smigrede det dem, at denne berømte Mand vilde tiene deres Konge, da de vidste, han vilde være vel modtaget allevegne. Et almindeligt Skjoldslag gav da ogsaa her Bisfaldet til Fiende.

Nu satte Kongen sig: og medens det store Horn gik omkring til Helges Minde, streg Hrøar den kostbare Guldring af sin Arm, som Baulandur havde smeddet til denne Fæst, rakte den til Offergoden Lofde, der sad mellem de andre Gode, i hvide Klæder, med brogede Bandler om Lindingen, og sagde: Jeg giver her denne skønne Armring til den Skjald, som sjunger min Broder Helge det bedste Dråpa. Modtag den, sagde han til Lofde. Efter gammel Sæd tilkommer det Goderne, at bedømme Skjaldenes Sange ved en Konges Gravøl. Lofde modtog Ringen, og opfordrede Skjaldene til at synge. Alles Dine

vare henvendte paa Hrane; men da han rødmende
taug, traadte Ragnvald frem, og med dristige Blif
flog han sin Harpe, og sang i kiæk Ild følgende Drapa:

Utgardi Lofe
I Lænker lured,
Hvor Midheims Nalden
Af Laager næres;
Hvor hule Gielde
Den Geige sængse;
Skumle Siæle
Med Snoge bindeß.

Tankesuld Tangkiær,
Den sledke Lærne
I Leire Lofe
Dod lokke Frode.
Bed Drab fordærved
Hum danffe Skioldung;
Lunge Skiæbner
Da trued Helge.

Men Styen sank
For Morgensolen;
Nastmonds Lue,
Da Liffen lonte;
Helten fra Hulen
I Skoven hærjed;
Frode sig vaanded,
Da Laarnet vakked.

Als Thor paa Thinget
Den Tappre Fued;
Sendte Lynet
Fra Sky mod Leire.
I Hallen Helge
Da stod som Heimdal;
Gyldenbryniet,
Hoit paa Bifrost.

Vi slog med Svarde
Gothers Skuldre,
Evang dem Naget
Som Trælle bære.
Vi slog Slaver,
Benderne frækked.
Da skalk den Stolte
Blev Skattefonge.

Men Utgard Loke
Gnos i sin Asmagt:
Kun Dval ved Dvinder
Kun Kræften gvaale.
Da angled Arglist
I Angelsaren;
Men kloge Konge
Bed ei paa Krogen.

Paa Helheim Helge
Strængt sig heyned;

Steeg paa Snarfod,
 Som har paa Sleipner.
 Da reed den Rasse
 Dødningsreisen.
 Det var Veien
 Til Valaskjalfen.

Gyv Fionne Moser
 Stod paa Bifrost,
 Skued Valen
 Til Valhal ride.
 Hvo kommer hist, sang
 Geiersfagel.
 Blod farver Kinden,
 Men ikke Brynstet.

Ei han bores
 Af Staal i Varmen
 Ei Thegnens Linding
 Geirsodtegenes.
 Ei Svardsveed farver
 Den Forvoone;
 Dog gaaer hans Ganger
 Ud Giallerbroen.

Da var det saare
 Skient at fue
 Hvor gode Guder
 Ham Gaver skienkte.

Thor gav Sværdet
Og Vidar Spydet,
Odin Hielmen
Paa Helge satte.

Nu sidder Halfdans
Søn hugprude.
Midten svaler,
Sæhrimnir styrker.
Gæst er Glæden
Hos rige Euder,
Men Hæl husvaler
Den Hæderløse!

De gamle Kæmper syntes godt om denne Sang, den mindre dem om adskillige andre, de havde hørt for lange siden, og som vare dem kiære fra deres Ungdom. Ogsaa Folket roste den. Hofgoderne, adskillige unge Hirdmænd og Skulde vare henrykte; Lofde vilde strax give Ragnvald Armringen. Da bad Hroar ham tøve, for at høre, om ingen vilde gjøre Ragnvald Prisen stridig. Yrsa og nogle Ynglinger med ædle udtryksfulde Ansigter saae hen paa Hrane. Han slog Vinene ned, og begyndte at bevæge sig paa Bænken. Hans Stalbrødre stødte ham i Siden og paa Albuen, toge ham Harpen ned og rakte ham den. Vil du synge, min Hrane? spurgte Hroar. — Hvis du tillader det, Herre Konge!

svarede han; men forund mig først at fatte mig et Dieblif. — Hrane er undseelig, sagde een af de spodske Kæmper. Undseelighed og Frygt grændse sammen, smilte en anden. O nei, sagde een af de gode Ungerfvende, det gaaer Manden med Aandsgever, som den unge blomstrende Mø; de rødme begge over den Opmærksomhed de vække; thi deres Fortrin ere dem begge selv en Gnade. Og dog er han hidfig og indbildsk, sagde en Tredie. Hrane veed hvem han er, sagde Ungerfenden. Men han trænger sig aldrig frem; han er kærlik og blid mod enhver dygtig og uforfængelig Mand; at Indbildskheden og Misundelsen turrer ham, er naturligt. — Du havde Hrane fattet sig. Den opblæste Mine, hvormed Ragnvald betragtede ham, og det Siendeskab, som han troede at læse i nogle af Hirdmændenes Ansigter, gav ham Mod, og han sagde:

Jeg vil gjerne synge; men er underlig tilmode derved. Thi ved denne Belønning, som jeg skal stræbe efter, faaer det Hele — tillad mig det, Herre Konge — en skæv Retning. Det lader, som om Festen var en forfængelig Væddekamp mellem tvende Skjalde; da den dog bør være en alvorlig, rørende Erindring om en elsket Konges Død. Men jeg føler mig besjælet ved at mindes Kong Helge! Han har tit opløst mig med sin udmærkede Kraft, og jeg

Fyllder ham en Sang ved hans Grav. Jeg vil
sunge, saa godt, Diebliffet og Lykken tilstoder det,
og forlanger intet derfor. Kalder ikke dette en falsk
Beskedenhed. Det er en sømmelig Selvfølelse.
Skialden bør ikke synge af Egennytte, og hvad der
strømmer fra Hiertet, kan kun fattes med Hiertet.
Kold Halvsløgt er ikke istand til at bedømme det.
Med disse Ord hævdede han sin Ræst, og quod:

Pryd Høien, Greir, med Somrens unge Straae!
Hvæls over den din Himmel, Greia, blaa,
Dg plant om Graven dine Roser røde!
Vor Helge rider til sit Valastiafs,
Vedsaget af den skønne Dagens Alf,
Han slumrer ikke længer blandt de Døde.

Ræst var hans Vandring her paa denne Jord.
Han agted ei Forsigtighedens Spor,
Men klaved op ad Farens Fielde brune.
Dybt under dem, slog Han sin vilde Sø;
I Tidens Bølge maatte Helten døe;
Men Bølgen ei udsetter Stenens Rune.

Lad Urten giære dybt i Jordens Skjød;
En Stilk opstiger af den skumle Død,
Dg unge Værter atter Jorden fransler.
Forgiaes kun er Eroldens List og Svig;
En Siæl opstiger af det kolde Viig;
Dg Sønnen kæmper i sin Faders Pandser.

Selv for den gyseligste Nidingsdaad
 Veed Gimles evig stærke Guder Raad;
 Hans Bryllup bør os ei til Gru bevæge.
 Thi høit fra Skyen smilte Frej; og Freir
 I Herthedalens Skygge viste Eir
 Den sunde Rod, som kunde Gaaret læge.

Hil være Valhals store Guder tolf!
 Den ædle Bio skal Kiænke Danmark Kolf;
 Os Elfvos Diis forjættet har en Konning.
 Hil være Valen, som til Vingolf gif;
 Hans Graverøl er ingen blitter Drik,
 Thi Smertens Malurt blander sig med Honning.

Naar Natten i sit sorte Klædebaand
 Sig Fiorden uærmer, søøver Helges Aand,
 Liig Kæmpeskuggen, over Hledreskoven.
 Da seer han ned til Marken, hvor han freed
 Til Hulerne, hvor han i Livet leed,
 Og speiler sig ved Maaneskin i Boven.

Men hvergang Morgenrøden bryder frem,
 Da stiger han i Luften til sit Hiem
 At høre den guddommelige Sanger.
 Da svinger Bragi Heltens Kraft og Harm,
 Og kiælent soulmer hver Gudindes Varm,
 Og Kobberporten klinger i Thrudvanger.

Men, brister Jorden, som den fiore Værk,
 Da vaagne Hyrderne paa Idamark;

Som Sværdet før, da vorder keen hvæffet.
Da forelæser Saga Tidens Skrift,
Og Livets soundne barnlige Bedrift,
Da glimter kun, som Lærninger i Græffet.

I Ragnarok alt synker og forgaaer.
Een Rune kun i Evigheden staaer,
Som Urdur selv ei mægter lat afvaske:
"Om du var Baldur fiendtlig eller huld!
Ehi Sielen, Kæmpe, smulnes ei til Muld,
Fordi du brænder Legemet til Aske!

En Taushed fulgte paa denne Sang. Yrsa
græd; Hroar var bevæget, Folket med ham. Men
Ragnvalds Venner murrede, hvissende sagte til de
Gamle, og fik disse til at nikke, og til at ryste paa
Hovedet. Hvilken Qvindevise, heed det. Vil den
sammenligne sig med Ragnvalds mægtige Qvad? I
Ragnvalds Qvad er Kraft og Riækhed, her Svage-
hed og Eftergivenhed. Ragnvalds er nordisk; Hra-
nes aander de Christnes farlige Lære. — Og hvad
er disse Riim, mod de herlige Riimbogstaver i vort
Sprog, sagde en lille trangbrystet Mand, med et
spidst Hundehoved, og med tyndt Haar om Iffen.
Det kalder jeg Drapa! En Skialds Fortieneste be-
staaer i at overvinde Vanskeligheder; og det er sleet.
Hvilken Umage maa det have kostet Ragnvald! Har
I hørt det? "Kun Qval af Qvinde kan Kraften
qvæle!.. — Ja det er sandt, sagde en bredskuldret

Ræmpe: i det han saae ned paa Taleren, til Hæl med det Qvindagtige. Det vil jeg ikke sige, sagde den spinkle Bemærker, hostende; jeg har al Rigt for Qvinder! jeg mener kun her det væsentlige, Lyden i Bogstaverne: Qval, Qvind og Kraft. Og nu siden: Arglist: angled, i Angelsæren!. Den stor Skjald! Skjander Eder Piger at slætte ham Krandsen! — Den stolte Ragnvald blussede over denne elendige Roes, betragtede sin Lortaler med et knusende Blik, og sagde: Smag mine Kiærner, hvis du kan; men knus ikke dine ormskufne Tænder, ved at tygge mine Skaller. Hrane roste Ragnvalds Digt og sagde: det var i sit Slags hvad det burde være. Da reiste Offergoden sig, og rakte Ragnvald Ringen med disse Ord: Vi takke dig, holde Ragnvald! at du i disse forvirrede, svage Tider søger at have den gamle Tro og Tænkemaade igien, ved din magtige Harpe. Tag her Ringen! Og vær vis paa, at den mandige Thor glæder sig ved din trodsige Sundhedskraft, ligesom Hæl og Gurtur ved alle Asalokes Kunster, hvormed han søger at fordærve og skrække de daarlige Hierter. Giften er sød; men en Helt væmmes ved det Søde. — Med disse Ord gif Lofde, fulgt af Gøderne. Kongen taug, og stirrede for sig, med et misfornøiet Blik; derpaa kaldte han paa sine Kiærtesøende, og forlod Hallen med Reigin og Baulundur.

Femte Kapitel.

Kongen besøger sin Skiald.

Sigurd og Svafa, Hranes Forældre sadde i Løvhytten i den lyse Sommeraften og ventede Sønnens Hiemkomst. De vare begge urolige over hvorledes det var gaaet ham; men vilde ikke være hinanden det bekiendt. Sigurd skæftede sin Dre, Svafa spandt Blaar. — "Nu er der da stor Fest i Kongshallen," sagde Svafa, efter en Taushed. Hm, svarrede Gubben, større har den været i gamle Dage. Hroar ynder ikke Fester; han forter dem. — "Hvad mon de nu foretage sig, Fader?" — Nu gaaer Olhornet omkring til Helges Minde. — "Mon Hroar gjør noget Løfte?" — Nejpe. Han er heller ingen Ven af Løfter. Han holder altid, men lover sjelden. Heltegierninger ere just ikke hans Sag. — "Men Velgierninger desmere." — Det kan ikke nægtes. — "Han taler vist smukt i Høisædet." — Hroar har Beltaleshed. "Han kunde gjerne være Skiald! Nei, dertil har han ikke Indbildnings-

Kraft og Styrke nok i Sproget. Eet er at tale, et andet at digte. — "Ja, Fader! det er vist en vanskeligt Kunst, den Skialdekunst. — Derfor vilde jeg ogsaa ønske, at Hrane ikke vilde befatte sig dermed. — "Hvorfor? troer du ei, han duer dertil? — Det er mueligt, men uvist; og han gjør sig selv Livet suurt. — "Ja vist, Fader, den Ragnvald, den Ragnvald — — Er en ung Skiald, ligesom Hrane. "Men — — Du er ikke hans Moder! Det veed jeg. "Og derfor — — Foretrækker du Hrane, som billigt. "Fald mig dog ikke bestandig i Taler! Troer du ikke Hrane besidder større Næds-gaver, end Ragnvald? — Hm! Ragnvald er en rask Kæmpe! — "Men haard og følesløs! og det bør en Skiald ikke være. — Hrane er for blød. "Det troer du! Jeg veed det bedre. Han er ligesaa diærv, som blød, naar det giælder. — Nu det ville vi see, sagde den gamle Fader, og i det samme traadte Sønnen ind, med sin Harpe paa Ryggen. Han hilste sine Forældre venligt, lagde sin Hat paa Bordet, og stillede Harpen hen i Krogen. Moderen spurgte, hvordan det var gaaet, og Faderen sagde ikke andet end "Nu? — men dette Nu gav han et saadant Eftertryk, at Hrane vel forstod, hvad han vilde sige dermed. Dette satte ham i Forvirring, og han søgte at skjule den, ved vidtløftigt at beskrive det hele Optog, Vre

sas Skønhed, Skuldes Pragt og Vaulundurs Bæ-
 sen. Derpaa holdt han dem Hroars Tale, som
 han næsten kunde udenad. Og saa, sagde Moder-
 ren, kom du da til at synge Helges Minde. "Ragn-
 vald sang først. Nu det var vel heel maadeligt?
 "Det maa jeg ikke sige! Det var den bedste Qvad,
 jeg har hørt af Ragnvalds Mund. Den havde det
 gamle kraftige Snit, og bragte os, (maaſkee lidt
 vel meget) til at tænke paa [hvad Bragi hin Gamle
 og andre store Skialde have ſjunget i henſarne Tider
 ved ſlige Leiligheder. Nu, ſaa kom da du! "Ja,
 ſaa kom jeg. Og det behagede viſt alle kloge og
 fornuftige Kæmper meer. Hagbarth Regnarſøn tyk-
 tes viſt vel derom. "Ja, det er ſandt. Og Ivar
 Hundingson? "Ogsaa. — Og Dronningen? "O
 Moder! Neſas ſkønne Dine ſømmede i Taarer. H-
 vad? Græd hun? Og da Ragnvald ſang, græd
 hun ogsaa da? "Nei, hun var ligegyldig. Og Kon-
 gen? — "Foretrak m i n Viſe for Ragnvalds. O
 Sigurd, raabte den glade Moder — ſeer du nu,
 at jeg havde Ret? at min Søn vilde vinde? O han
 har ſagt mig ſit Drapa, før han gif, og jeg har
 ſelv grædt, og vel troet, han ſkulde vinde Prisen.
 Stryg dit Erme op, mit Barn! Lad mig ſee Rin-
 gen! Lad mig ſee Armringen. "Nu Moder, ſagde
 Sønnen godhiertig, ſaa lad os da nu være fornøiede

med, at vi vide det selv, og at Kongen og Dronning-
gen veed det. Men Armbaandet kan jeg ikke vise
dig; thi jeg har det ikke. — Du har det ikke?
spurgte Faderen opfarende. ”Meningerne ere tit
ulige, sagde Hrane. ”Offergoden var Dommer.
Magnarvalds Vise blev foretrukken og maaskee fortien-
te den det ogsaa. Dens trodsige Heltetone passede
vel for den trodsige hedenfarne Helt. Som Kunst-
stykke til at vække Følelsen for Helges Forsvar, var
Magnarvalds Vise sikkert den bedste. Jeg sang min
Følelse. At gjøre en god Qvad ved en bestemt Lei-
lighed er altid vanskeligt; og jeg troer, jo mere
Skialden er Skiald, jo mindre lykkes det; thi det
er Censomheden og Indbildningskraften, ikke Men-
neskevrimslen og Forfkriften om en bestemt Gienstand,
der er istand til at bestaa ham. Lærken synger at-
tid bedre paa Marken, end i Buret. — Dumme
Praler! stor i egen Indbildning, raabte den fortør-
nede Gubbe, gik ud af Haugen, og slog Ledet i es-
ter sig. Hrane saae ned for sig, hans Kinder blus-
sede, og han nøiedes med at sige: Jeg veed hvad
jeg skylder min Fader. — Du er en haardhiertet gru-
som Fader mod dit Barn! raabte den fortørnede
Moder efter Gubben. — Hvad Qvinde? raabte den
hidfige Sigurd og kom tilbage; vil du lære mig hvor-
dan jeg skal være? Stille, stille, fiære Forældre! sag-

de Hrane. For Gudernes Skyld! fives ikke, fiære Forældre! — Hvorfor sætter du Splid imellem os? forðnede Faderen. Hvo er det, som har saaet Uenighedssæden? Hvad skal de Drengestregere til? Hvi klimprer du og synger bestandig ved den barnagtige Harpe? gjør os hvert Dieblif Skam og Siender, og bringer os til Spot i Folkemunde? Var det ikke for Harpens Skyld, som du har arvet efter din Morfader Hilding, der var en anderledes Skiald end du, jeg lagde den paa Huggeblokken og hug den i tusende Stykker med en Øre. Rior du Ploug, og skyd du Fugle! Til Skiald duer du ikke, og dine blødagtige Taarer vise mig, at du ligesaa lidet duer til Helt. Hrane taug, satte sig hen i en Krog i Løvhytten; saae paa Maanen og sagde: "Naar, naar du ikke fortryder det Fader!.. — Da Gubben havde udbruset fortrød det ham strax; han var forlegen, taug ogsaa, og satte sig til sit Arbeide. Men den gamle Moder kunde ikke tvinge sig, hun flød hen i Taarer, gik ud af Haugen, vred sine Hænder, og gientog flere Gange: Gid jeg laae i min Grav!

Hvorfor det, min gode Gamle? hørte hun pludselig en bekymret Stemme spørge. Evafa hævede sit Ansigt; men hvor hurtigt forvandlede sig hendes Fortvivlelse til Skræk og Undseelse, da hun opdaagede Kongen selv. Hun kunde ikke svare ham eet

Ord, men neiede sig dybt for ham, den ene Gang efter den anden, og troede hver Gang at synke i Jorden. — Hvad fattes dig, min Svafa? gientog Kongen; hvad Ondt er der hendet dig. — Heller ikke Sigurd kunde faae et Ord frem, men stod og krammede sin Hue mellem Hænderne. O hvor jeg dog er ulykkelig, sagde Hrane sagte, i det han utaalmodig beed sig i Læben; nu skal jeg ovenikøbet have den Skam, at mine gamle Forældre i Kongens Nærværelse forløbe sig for min Skyld. Da Hroar nogle Dieblif forgiæves havde ventet Svar, sagde han: Det er ubeskedent at trænge sig ind i Ets hemmelighed. Men I see mig alle funde og skikkelige ud. Har nogen af Eder havt en Ulykke, eller begaaet een? — Nei, Herre Konge, sagde de alle Tre. Nu, saa forlanger jeg ikke at vide meer, sagde den giattende Konge, med et venligt Smil. Tilgiver, at jeg kommer saa sild, men jeg kunde ikke gaae til Hvile, før jeg havde talt med Hrane, og takket ham for hans skionne Qvad. Armringen kunde jeg dengang ikke skænke ham, thi det tilkom efter gammel Vedtægt Offergoden. Men derfor kan ingen forbyde mig, at giøre min Skiald selv en Foræring. Med disse Ord, strøg Kongen en ligesaa skion Ring af sin Arm, som den Ragnvald havde faaet, og satte den paa Hranes. Hrane sank paa Knæ og

kyskede sin Konges Haand. — Nu, hvad sagde jeg? raabte den gamle henrykte Moder. Seer du nu, du gamle forblindede Fader, at jeg havde Ret? Vil du nu en andengang give Tid, inden du overfuser din stakkels Søn, for ingenting? — Det var altsaa der for? sagde Kongen. Den gamle Sigurd slog Nisene ned, og sagde: I veed, Herre Konge, hvorledes Qvinder og Skialde ere. Tager man sig ikke iagt med ethvert Ord, saa blusse de, som om der kom Olie i Ilden. — Oprigtig talt, sagde Kongen, i det han med et alvorligt og dog tillige venligt Blik betragtede Sigurd og lagde sin Haand paa hans Skulder: Var det Qvinden, Skialden eller Gubben, som blussede her? — Det var Gubben, sagde Sigurd, godhiertig. Jeg tilstaaer det ærgrede mig, at min Søn kom tomhændet hjem. Nu seer jeg, at jeg har gjort ham Uret, og vil gierne — Hrane sprang op, kyskede sin Faders Haand, og raabte: For alting, Fader, ikke et Ord mere herom. Hroar bebreidede Gubben spøgende sin Utaalmodighed, og roste Hrane meget. Derpaa spurgte han, hvorledes de havde det? Den gamle Moder maatte fortælle om sine Faar og sin Uld; Faderen om sine Heste og sin Due. Kongen lod ham vise sig den, og lovede at sende ham nogle stærkere Strænge, som Vaulundur havde opfundet. Derpaa tog han Afsked, og de to Gamle

og Hrane fulgte ham til Kongsgaarden. Da de
komme tilbage, satte de sig, saa silde det var, til
Madveren; og hvo der nu havde seet dem der, saa
muntre og venlige, eftergivende og overgivne, skul-
de aldrig troet, at de nogentid havde vekslet et uftær-
ligt Ord sammen. Saameget afhænge selv de bedre
Mennesker af Lykken og Omstændighederne. Istedet
for at man burde holde sammen i Nød, opirrer Nø-
den ofte Sindelagene, og den Brede, Andre har for-
tient, yttres da ofte af Venner mod Venner, da
det ligger i Bredens Natur, at skaffe sig Lust. Men
mellem gode Mennesker varer det ikke længe! og kom-
mer da Glæden, da føles den saa meget des stærkere.

Siette Kapitel.

Om Yrsas Pleiesforældre. Yrsa vandrer med
Kong Hroar.

Yrsa tænkte hver Dag paa, hvorledes hun skulde adsprede sine gamle Pleiesforældre. Det gik dem og hende aldeles modsat. Hende var det kjær at forlade et Sted, hvor saa gyfelige Ulykker havde forbitret hende Livet; hvor hendes grusomme Moder og ulyksalige Fader havde dræbt dem selv. Freia havde forjættet hende at føde Danmark en Konge; og Anelse om vordende Moderglæder fyldte hendes Hierne tit med de sødeste Drømme. Dertil kom, at Opholdet paa Leire var yderst behageligt. I Hroar havde hun fundet en sand Ven. Ogsaa Hrane var hende meget kjær, og havde været det mere, hvis hun ikke havde frygtet for, at hun skulde blive ham altfor kjær. Hvad Under, at den unge Skialds Dine sunkede med dobbelt Jld, istedet for at kiles, naar de badede sig i Søen i hendes store blaae. Men

Frane var besteden, frygtssom og uskyldig; hun var ikke bange for sig selv, men kun for ham; thi hun vilde nødig gjøre den gode Ungersvend ullykkelig, og vække Længsler, som aldrig kunde tilfredsstillles.

De gamle Pleieforældre begyndte at visne kiensdeligt, saa rørige de for kort siden havde været. Det gaaer Mennesker, som Træer. Saalænge de endnu er Planter, kan man omflytte dem, og de trives i enhver Grund, ved ordentlig Pleie, hvor de staae; ere de fuldvorne, da er det farligt, og ere de gamle gaae de ud. — Hver Aften sad de ved Hyttedøren, og stirrede hen mod Sydvest, til Angelsøen. Saa snart Solen gik ned, og det sørgelige Mørke begyndte at udbrede sig, sang Folkvar sin Sømandsvis, før at sætte Mod i sin Hustru. Men naar han havde endt, da sang hun til Siengiæld Visen om sit Træ. Saa græd de begge; og gik i Seng. Da de fortsatte dette daglig, blev det snart bekiendt; og man betragtede det som et Slags Banvid, hvad det ogsaa virkelig var. Thi enhver stedse tilbagevendende Tanke eller Følelse, som udelukkende beskaeftiger Sielen, er Banvid. De unge Egnens Folk snege sig ofte hen bag Buxen, for at høre dem synge. Men mærkede de, at man belurede dem, saa taug de strax, og gik ind; og saa var Kummeren saameget mere trykkende, fordi den ingen Luft fik.

Nogle Dage efter Helges Graverøl gik Kong Hroar en Vandring med Yrsa. De talde meget sammen, og Hroars Siel var især sysselsat med Baulundur. Nede ved Fiorden havde han indrettet store Huse for ham til Værksteder; og der besøgte de ham nu. Alle Kongens Trælle, og adskillige frie Ynglinger, som havde sært Nemme, arbeidede under Baulundurs Opsigt. Hist var Smedden med store Vælge. Det morede Yrsa at see de raske Drengene, grimede i Ansigterne, at slaae Junker af de glødende Jernstænger, og nu først kunde hun ret begribe hvorledes Damesagen om Dværgene i Bierget var bleven til. Thi Malmen er i Fieldet; Hefla paa Island spruder Jld, som en Smeddeesse; og til grovt Smeddearbejde brugte man for det meste Trælle af Finneæt, smaae og undersætsige af Vært. Fra de sorte Smedde, traadte de ind i den lyse store Hal, hvor alle de færdige Vaaben hang paa Væggene i den skønneste Orden. Skjolde, Sværde, Hjelme og Harnisser, udgjorde med deres røde Kobber-, hvide Jern- og blanke eller blaatanløbne Staaifarve et malerisk Hele. Herhenne vare Dreierladene. Yrsa havde aldrig før seet en Dreierbænk, og kunde ikke nok forundre sig over den Hurtighed, hvormed Baulundur, der viste hende om, i et Øieblik forvandlede en Valbirkeflods til et nydeligt

Bæger, som han rakte hende. Her sadde Skomagerne og syede paa Læst det velgarvede Læder; istedetfor, at man før meest havde brugt, at snøre Skindene ugarvet om Fødderne, og træde med dem i Veeg og Sand, for at give dem Saaler. En lille Skomagerdreng kom strax, paa Baulundurs Bink, med et Par fine Halvstøvler af Hestelæder, kantede med Hermelin. Yrsa kunde vel paa de smaae Fødder see, at de ei vare til en Mand; ligesom ogsaa Bidden i Skafterne oven til viste, at de hverken vare til en Dreng, eller til et Barn. Den lille Skomager sagde: "Fru Yrsa bedes ei at forsmaae, med disse Støvler i Vinter at gaae, .. stirrede derpaa hen paa Baulundur, som nikkede, og løb saa hurtig, som han kunde, til sit Arbeide igien. I Snedkerværkstedet stode de herligste Landser, og hang de deiligste Buer og Pile af brunt glatblinkende Træ. Et nydeligt Kastespind, en lille med Sølv indlagt Bue, og Pile, der stak i et forgyldt Kogger, tiltrak sig strax Yrsas Opmærksomhed; og da i det samme en Svend indbragte en skøn forsolvet Hælm med brogede Fiare, samt et Pandsker med glindsende Dystbuler fra Baabenhallen, vendte Kongen sig smilende mod Baulundur og sagde: Man seer dog, at den gamle Lyst til at behage Qvinder stikker i dig, min Mestersmed! Har Vandvild endnu ikke gjort dig klog? Og vil du

forvandle den fredelige Yrsa til en Skjoldmø? — Herre, sagde Vaulundur godhiertig, naar jeg holder op at ynde Qvinder, holder jeg op at leve. Hvor kunde jeg elske og opfinde det Smukke i disse Malmstikkelse, naar ikke Odin havde givet mig Die til at see, og Hierte til at føle Qvindernes Skjønhed, som er og bliver den første paa Jorden? — For en Mand, sagde Hroar. Jeg har dog hørt Reisende sige, at de kunstige Billedhuggere i Myrklegaard paaftaa: Mandens Skjønhed er den største. — Der kan være noget i, sagde Vaulundur, med Hensyn til Kunsten. Mandens Skabning er mere udviklet, og kunstigere sammensat. Men to modsatte Ting kan kun Daa- rerne sammenligne; og for en Mand (og ingen Qvindegræker) bliver altid qvindlig Skjønhed den ypperste. Men det forstaaer sig, lagde han til, med et beskedent Blik paa Yrsa: Den røde Rose besidder sin halve Skjønhed i den usynlige Duft; og Qvinden sin i de stille blysome Dyder.

Lønger nede ved Havet var Saltstyderiet; og allerlængst ude, hvor Vinden bar fra, blev Læderet garvet, for ei at forpæste Luften. Da Gangen i Længden faldt Vaulundur vanskelig, havde han tømrer sig en let Rullestol, med hvilke to af hans Trælle maatte trille ham omkring. Saaledes sad han da, som Harald Hildetand i Bravallaslaget; ligesaa stærk,

stolt og duelig; dog ikke for at bringe Døden, og søge den, men for at forskaffe sine Medmennesker Livets Betingelser og Bequemmeligheder; som selv den Hovmodige, der foragter dem, nødig vil undvære, og som ikke kan undværes, naar Mennesket træder ud af den første dyriske Tilstand for at grunde et Samfund.

Paa Veien derfra talde Hroar og Yrsa om Hranes og Ragnvalds Sang, og vare enige i, at den første talde til Hjertet, den anden til Hovmoden. Men jeg nægter dog ikke, sagde Yrsa, at der var Noget i Ragnvalds, som jeg savnede i Hranes Bist. Det var Oprigtigheden, sagde Hroar. Ragnvald tog nu engang Helge blot fra den tappre Side; og følte virkelig efter sin Natur mere for ham, end Hrane. Denne troede, af Agtelse for den Døde, at burde begynde med en Beundring, som han i Grunden ikke havde, for at komme til sine Betragtninger over Dyd og Last, over Straf og Belønning efter Døden, hvorved han meget venkfabeligt fortsatte Gangen og Meningen i min Tale, og forstærkede den.

Det er forunderligt nok, sagde Yrsa, at man skal være nødt til at tilstaae Ragnvald større Oprigtighed end Hrane. — Hvor den Egenkfierlige og Vidste finder sin Fordeel ved at være oprigtig, sagde Hroar, der er han det. Undertiden kan Godhiertig

heben faae den Bolde til at rose meer, end Gienstanden
fortiener, naar han troer at gavne med sin Roes. —
Synes dig ikke Ragnvalds Sang havde ogsaa noget
Befynderlig Eiendommeligt, vedblev Yrsa, som
Hranes manglede? Heri maae jeg aldeles modsiges
dig, svarede Hroar. Ragnvalds Sang var plat ud
en Efterligning af vore gamle Drapar. Ja, tager
jeg ikke Feil, har der endogsaa skrævet ham et vist,
bestemt Digt for Dine. Men en Efterligning kan
ogsaa, til Tid og Sted vel anvendt, have sin For-
tjeneste, og det havde Ragnvalds. Desuden var
Hranes Sang, Rindt god og smuk, ikke mellem hans
bedste. — Men det skulde den være, sagde Yrsa
ivrig. Af den Bedre venter jeg mig det Bedste. —
Og bliver vred naar jeg ikke faaer det? sagde Hroar
smilende. Stakkels Bedre! saa behandles du jo
flettere end den Værste, just fordi du er bedst!
Yrsa studsede. Ligegod, vedblev Kongen, kan
Singen altid være. Tænk dig et Land, hvor man
var vant til blot Kobbermynt. Nu kom der en Krig,
og skænkte sine Venner Guld. Men naar han nu
iblandt til en Afverling, og fordi han intet Guld i
Diebliffet havde, gav dem Sølv? Var det ikke
den største Utaaknemlighed af den Kobbervante, hvis
han vragede Sølv, blot fordi Vennens egen Gave-
mildhed havde vant dem til Guldmynten? Og er ikke

ogsaa Sølv et ædelt Metal, vedblev Kongen? Og besidder det, skøndt underordnet, ei en Skønhed, som selv Guldet maa undvære? — I Grunden angriber jeg kun Hrane saa strengt, sagde Yrsa, for at du saa smukt skal forsvare ham. Jeg føler det samme som du, men jeg kan ikke udtrykke mig.

Lofde meente ogsaa, vedblev Yrsa, da de vare gangne nogle Skridt, at Ragnvald med sin Sang har gjort sig mere elsket af Guderne. Hvad siger du dertil, Herre Konge? Aander ikke Hrane hvad mere Gudsfrøgt end Ragnvalds? — Sand Gudsfrøgt visselig, sagde Hroar — men det er ikke den, Offergoderne foretrække. Kun i Mørkningen stanger man Hal ved Blus. Thor kræver Tapperhed og Blod, og Heimskringla vil vel altid nok forsyne ham dermed, uden at man ved klogtige Indretninger behøver at nære Grumheden. Freier og Frigga ere Guder for Frugtbarhed og Frembringelser. Hvo maa ikke ære og tilbede dem? Hvad er Arbeid uden Værktøi? Kan en sund Siæl virke uden et sundt Legeme? Er ikke Siæl og Legem saa formede, at de ei af menneskelig Forstand kan tænkes adskilte? Ja, de Ordre Siæl og Legem, ere jo egentlig kun Tanker. I Virkeligheden udgiøre de Et. De ere kun Billeder i vor Hieme, for Aarsag og Virkning. Der er ingen Dyd uden Dygtighed; og Mimer bevare os fra

Romermunkenes Galenskab, som af indbildst Kiærlighed til Alfader ledes til den uhyre Modsigelse at foragte hans Værk, just fordi de tilbede ham, og at ansee Livet som en piinlig Skiærsild, der luttret dem til en Lyksalighed, de aldeles ingen Forestilling kan gjøre dem om. Dette bringer dem til at døde deres Sandser, til at fornægte deres Forstand; blot for at blusse med mørk Drukkenskab i en svimlende Feberdrøm. Og denne menneskesfiendske affærlige Tilstand, vove de at kalde Fromhed. — Jeg har ogsaa hørt, at de kalde det Christendom, sagde Yrsa. De tilbede deres hvide Christ, sagde Groar, ligesom vore Vilbmænd deres skæggede Guder. Undertiden viser sig det Sande og det Vilde paa Jorden; men hvordan den vrider og vender det, veed den forblindede Hob altid at fordærve Alting snart igien, efter eget Lykke; og tilsidst er der intet Andet tilbage end et nyt Navn for en gammel Daarlighed. Ofte faldes dog ogsaa til de modsatte Laster. Jeg er en Hedning, og som saadan vil jeg døe; men har dog i Bretland erkyndiget mig om den nye Lære, og deraf indseet, at den ikke skiller sig fra vor ældste, reneste Tro i Hovedsagerne. De Christne ansee den gode Villie, som det ypperste hos Mennesket. Og det er den; thi Kraften faae vi fra Guderne, den kan ikke tilregnes os; men Villien til det Gode

er vor Eiendom; og i den maa altsaa Sielen grunde sin egentlige Salighed. Men Villien til det Gode gjør, at vi maa forbinde vor egen Kraft med de gode Kræfter uden for os. Dette er K i æ r l i g h e d; og saaledes bliver da Baldur og Freia de vigtigste Guder; hvis Altene staae ei i Offerlunden af haarde Kampstene, men i Sielens Jnderste. Men ligesom vi oftest i Verden see det Helligste i Mennesket undertrykkes af andre Lidenstaber, saa forestille sig de Christne (ligesom vi med vor Baldur), at denne Godhedens Gud kun staaet har herstet paa Jorden, men bortskrammet af Ondskaben var gaaet tilbage til Alfader; hvor vi dog sikkert engang atter see ham i Gimle. Da vil den Onde revses af sin egen Samvittighed og, i Følelsen af sin skønne spildte, misbrugte Kraft, hyle i Fortvivlelsens Nastrond. — Der er flere Ting, hvori den nye Lære ligner vor: De Christne troe paa hvide og sorte Alfes, ligesom vi, paa en Utgardeløse; de forestille dem ogsaa, at Jorden vil forgaae i Ragnarok, og at alting da vil blive bedre og fuldkommnere i den nye Verden. — Jeg havde aldrig troet, at der var saamegen Lighed, sagde Yrsa. — So længer vi gaae tilbage til Menneskelighedens rene Kilder, desmere ligne de hverandre, sagde Froar. Det er først nede i Dalen, at Vandet faaer en Afsmag, efter de jordiske Dele, som

blande sig dermed. Hvad Odin var for os, det blev Paven i Rom for de Christne. Nu skilte Siæl og Legem, Krafte og Fromhed sig fra hinanden. Legemet uden Siæl blev et vildt Dyr, og Siælen uden Legem et fælt Spøgelse; og nu kæmper Spøgelse med Dyret i natlig Strid. Den høie Visdom, den rene Mennekelighed, begge Gudsdyrkelser indeholdt, blev fordreiet til dum og taabelig Overtro; og da den Ene ikke vilde antage den Andens Bilsfarelser, forvandlede sig Kiærligheden til bittert Had, og Mildheden til Grumhed og Blodsudgydelse. — Ak, det er dog en Ulykke, sukkede Yrsa. — Nu sagde Groar: Lykke og Ulykke kommer fra Nørnerne; men Menneket er selv Skyld i sine største Elendigheder. Dog, den Gode bør ei fortvivle. Det er nu eensgang min Grille i denne utaalmodig-modige Tid, at vise mit Mod i Taalmod. I andre Omstændigheder kunde det Modsatte være Dnd. Det ualmindelige Menneke maa altid kæmpe mod den blinde Mængde, ved at sætte de forglemte Dyder i deres kraftigste Lys. I Myklegaard ødelægges Svagheden Menneket; her Styrken. Ligesom det da vist er til stor Nytte for den svækkede, vellystige Græker, at see et Billed af sund Afholdenheds Kraft i vore nordiske Bæring; saa kunde vi ogsaa have godt af at nærme os de Christnes renere Lære, og at

mildne den uvorne Styrke ved skønne Forestillinger af huldere Dyd. Det er dette, jeg stræber efter. En saadan Kamp kæmper jeg hver Dag, fra Morgen til Aften, og dog forekaste Ugersvendene mig min Rolighed!!

Under disse Samtaler vare de komne ind i en deilig Runddeel, som aabnede sig i Skovens Skid, med Buskværk og enkelte store Træer, der (ligesom store Mænd) havde skilt sig fra den tætte Sværm, for i Eensomheden at finde Plads til at groe og udbrede deres Grene. Af en lille grøn Bække, sprang en Kilde, som Hroar havde ladet indrette. Thi det gaaer Kilden, som den gode Evne; den maa ledes og sammentrænges, hvis den klare forfriskende Straale skal springe ned i sit Bækket, slynge sig hen i sin Flod; og ikke med vindstrænkter umærkelig Piblen, forvandle hele Blomsterengen til en sivbegroet Mose. Denne Kilde elskede Hroar, og pleiede tit at besøge den. Man kan høre den langt fra, sagde han! Lyt kun, til den spæde klynkende Lyd, som af et grædende Barn. Det er den nysødte Bølge, der hulker, ligesom Barnet, første Gang, den skuer Lyset. Naar den bliver ældre, flyder den roligere, i den stille Bæk, og driver sit Elfskovspil med Strandens Kiærminder og Violer. Siden styrter den ud i det store Verdenshav; og der opsvulmer den kolte

mandige Varm til Bedrifter, indtil den knuses, og
 Man sluger den.

Yrsa lyttede, og faldt i den største Forundring,
 over den Lighed Kildens Nissen havde med et Barns
 Hulken. Alt som de kom nærmere, blev det mere
 liigt, og selv Kongen studsede og sagde: saa skuffende
 var det aldrig forekommet ham. Yrsa løb hen mod
 Kilden, og her blev hendes Forundring endnu større
 ved at finde — hvad hun just havde formodet — et
 virkeligt Barn. Det laae og græd, ved Kildens
 Rand; men ved den stærke Skrigen var det bleven
 hæst, og kunde næsten ikke meer. Barnet var vik-
 let i et hvidt Badmels Svøb, og kunde omtrent
 være halvandet Aar gammelt. Den medlidende Yrsa
 løb strax hen, og tog det op, og opdagede nu, at
 den højre Arm var brudt. Paa Hovedet havde
 Barnet en spids Hue; men foran paa Brystet, var
 der bundet et Stykke glat Bark, hvorpaa følgende
 Runer vare ristede.

”Forbarm dig, smukke Havfru,

Som Drengen finder!

Paa Barnets Krop er bruddent

Armbenets Pibe.

Han duer ei til Drabsmand

I Drotters Hære;

Foragt en Krøbling følger,

Den Geige spottes.

Men Glei og fromme Fylgier
Til Alf forvandle
Det Noer, som staaer om Natten
Paa Kildenæffet!

Hvor dybt et Indtryk dette Syn gjorde paa Yrsa, kan man forestille sig. Hun tog Barnet i sine Arme, og sagde: Nei, mit søde Noer! Du skal ikke miste Livet. Har din grusomme Moder forstødt dig; saa skal du finde Moder i mig. — Det er en Ret, Folket har, at udsætte de værkbrudne Børn til Hungersdøden paa Alfarevei, sagde Kongen bitter; ogsaa den hævder Offergoden, og jeg kan ikke have den! Men hvor er det mueligt, raabte Yrsa, for Forældre, der have mindste Gran af Menneskelighed? Du seer hvor smukt Daaden er udsmykket! svarede Kongen. Hvad formaaer ikke Sadværner og Gjordom? Og hvilken Forbrydelse gives der, som man ikke med fagre Ord og snilde Bendinger kan forsvare?

Med disse Ord tog han Barnet, og rakte det til en af sine Stakarle, som bragte det hen til de gamle Fiskerfolk; thi Fiskerens Kone var heel erfarende i at læge Saar og Beenbrud.

Bed Veien i Skoven, kom Hroar og Yrsa til en skøn Hytte, omringet af en Abildgaard; og Kongen sagde: Saa silde det er, maa jeg dog gjøre dig

beflændt med min anden Moder Ekba. Den gamle herlige Qvinde med det udtryksfulde Ansigt stod just i Døren, og da hun saae Kongen raabte hun: Maa kommer du dog, Sønlille, og viser mig din smukke Broderdatter? Det var Tid engang. Jeg har staaet her og luret hver Dag, og tænkt: mon de ikke skulde lade dem see. Men saadan gaaer det! Naar Børnene blive store, glemme de Forældrene. — Yrsa faldt i Forundring, over den Maade, hvorpaa den gamle Kone talde til Kongen; men hun vedblev: Du skal vide, det er min Søn! Hans egentlige Moder har vel bragt ham til Verden: men hun døde tidligt, Stakkel. Jeg har vasket og kæmt ham, da han var lille, klædt ham paa; givet ham et Stykke Rundt om Brødet hver Morgen og Aften, med tykt Smør; god Grød og godt Risd hver Middag; Al, saameget han vilde drikke — da han var en Pøg; det maa han ikke glemme, fordi han har faaet den Guldring om Hovedet. Jeg trænger ikke til ham. Jeg har min Hytte, og om kort Tid gaaer jeg til Frigga i Vingolf; saa har han det saa godt! Saa har han ingen god gammel Moder, der kan skienke paa ham, og holde ham i Dreene. Saa smigre de ham alle, af Egen nytte, og fordærve mig ham i Bund og Grund. — Disse Ord sagde hun paa en saa besynderlig barskrørende Maade, at Kongen brast i

Graad, omfavnede hende, og sagde: Nei, kiære Moder Ebba! du maa ikke forlade mig! Du maae længe endnu blive hos mig. Jeg er endnu ikke voret fra Niset. — Kongen gjorde Yrsa bekiendt med hende, og fortalte, at det var Bisfil Bondes Hustru, der i saa lang Tid havde bevaret hans Liv paa Den. — Ja, ja, sagde Ebba, det vil vi nu ikke tale mere om. Jeg husker nok hvad Hø og Høp vare for to vilde Knægte. Især den ene. Nu er da han borte. Thor glæde hans Siæl. Det var en skikkelig Dreng i Grunden, naar ikke Versærtegangen kom over ham. Har han havt det ondt, saa har han det jo nu godt. Er der hændet Ulykker, saa har jo Freia lovet Held derfor. Vi vil ikke græde, ikke klage. Hvad hjælper det? ”Fremad,“ sagde altid gamle Bisfil, mens han levede; ”den, der seer for meget tilbage, passer ikke paa sine Been og snubler.“ — Nu er jeg god igjen, fordi du bringer mig hende. Du behøver ikke at sige mig hvem hun er. Jeg kiender hendes Ansigt. Og nu skal I spise et Par af mine bedste Æbler. — Efterat de saaledes havde underholdt dem noget endnu med den gamle Ebba, skyndte de dem hjem; thi det var sildigt.

De gode Fiskerfolk toge sig troligt af Varnet, og det varede heller ikke længe, før den lille Dreng var fuldkommen helbredet; det havde lykkeligviis været

ret et usplintret Brud i Overarmen. Drengen var forresten sund og stærk, kom sig snart, og blev kaldet Hiortvar; efter Hiortene i Skoven, hvor man havde fundet ham.

Hvad Yrsa havde haabet, skedte: De gamle Ffolk glemte virkelig deres Sorg over Barnet, hegede det, legte daglig dermed, og mærkede ikke, at de selv gik i Barndom. Det er et skænt Syn, at see en sneehvid Olding spøge med et rødmossset blomstrende Noer. Dette har nylig forladt sin Bugge, hiin skal om kort Tid lægges i sin Grav. Livet, med alle sine Bedrifter og Begivenheder ligger imellem dem; af Slutten endnu ukendt, af Gubben forglemmt. Venligt spøgende, beskæftiger kun Dieblifket dem, og alt hvad de føle er Godhed for hinanden. Medens Tidsalder kæmper mod Tidsalder i evig Strid, række Barndom og Alderdom hinanden de kiærligste Hænder. Manden i sin Kraft seer ofte med Foragt ned til Barnet og Oldingen. Han lægger ikke Mærke til, at hine eie, hvad Styrken ofte bringer ham til at savne: Uskyld og Kiærlighed; og at begge ere, hvad han var, og hvad han, i det Høieste, kan vorde.

Et Par Maaneder efter denne Begivenhed vilde Yrsa besøge de gamle Fiskerfolk, en skøn Morgenstund. Den lille Hiortvar sad paa Dørtærskelen i

sin Morgentrosie upaafslødt, og uredt, som han ellers aldrig pleiede. Han var selv frøbet ud af Buggen, og grad nu, fordi han ikke havde faaet Melk og Brød. — Hvor er Fader og Moder? spurgte Yrsa. "Sove, sove!.. sagde Barnet, og strakte den lille Vægefingert ind imod Stuen. — Sove de Gamle endnu, tænkte Yrsa, og traadte ind. — Der laae de Haand i Haand, blege, som Leiets Lin. Yrsa troede først, det var det grønne Skjær fra Træerne udenfor, paa de falkede Vægge, som gav dem denne Farve; — men da hun ret betragtede dem, mærkede hun, at de vare døde. — Saaledes fulgtes de da troligt ad i Døden, som i Livet; og Evighedens Alf havde, i een Nat, faldet dem begge. Deres Hænder vare saa fast knugede i hinanden, at man ikke kunde adskille dem; thi de sidste Krampetræk havde overrumplet dem, Haand i Haand. Yrsa vilde heller ikke tillade, at det maatte skee. Det var Brug paa den Tid, at man jordede de Døde paa forskjellige Maader. Nogle brugte endnu at brænde dem paa Baal, og samle Asken i en Krukke. Mange lode sig efter Dan Myllatis Maade jorde i Høien; nogle siddende paa en Stol, eller paa en Hest; andre ogsaa liggende. Hvoar lod derfor de gamle Egtefolk bære ud i en rummelig Høi, paa deres Løibank, som de laae. Da Høien var tilkastet, plantede Yrsa to unge Ege

ved Indgangen. De stode der i flere hundrede Aar,
og slættede deres Grene tæt i hinanden, høit mod
Himlen. Paa Barken af den ene Eeg, siger man,
skal en senere Skiald have fundet Visen om det
Fære Træ, som den gamle Kone sang paa Ski-
bet; dog om det er saa, vides ei med Visshed, thi Be-
viserne fattes.

Den lille Hiortvar kom nu til et Par andre
Bønderfolk; thi uagtet al Esterlysning, kunde man
ikke udfinde hans Forældre.

Syvende Kapitel.

Venderne sende Skat.

Nogle Dage derefter ilede der en stor Sværm Menesker til Jffefjord. Et vendisk Skib, der skulde bringe Skatten fra Kong Skalk, nærmede sig. Herolden roede op i en Baad, med en stor Sæk, kostelig baldyret, mod Kongens Gaard. I Bagstavnen var opreist en Stang med et lyserødt Flag, til Fredsmerke. Kæmperne modtog Herolderne paa Stranden med Fløiter og Trommer; og tvende Tienere lagde Sækken paa en liden Bør, af flettede Vidier, og bar Skatten afsted, paa deres Skulder. Glæden var almindelig; og det fornøiede de før saa seiersfælle Danske, engang igien at see et fremmed Folk ydmyge sig for dem, og hylde dem. I alle Hielmene var Egeløv, og Kongsgaardens Port havde Egnens Visger og Ungkarle prydet med Blomster, uagtet Hroar havde frabedet sig det; thi han holdt for, at enhver stolt Glæde i de Overvundnes Nærværelse, er ham et Knivstik i Hjertet, som pirrer Lysten til at hævne

sig, og Modet til at vaagne. Den opblæste Overvinder, pleiede han at sige, kiender ikke Menneſkene. Han betragter dem, ſom Brikker i Skaktavl, fordi de en lang Tid maae lade ſig lede af hans Kløgt, opoffre for hans Blodtørſt, og ſkrække af hans Krigsheld. Men han mærker ikke, at han ſelv opdrager dem til ſine Eſtermænd; og at de viſe deres første Fremſkridt og Duelighed, ved at fælde Undertrykkeren. Vee den Helt, ſom lader ſig blinde, af et Folks Hyldingsſkrig under et Seierſtog! Den ſamme Sværm, ſom nu tvungent og frygtsomt ærer ham, forbander ham i Hjertet, og udhyler ham om ſaa Dage, naar der gives Leilighed dertil; og den ſamme Stang, ſom bår hans Banner, bærer da maaſkee hans blodige Hoved giennem Gaderne.

Da Herolden kom i Hallen og ſtod for Kongen, neiede han ſig ærbødig med Hænderne over Brøſtet, paa vendiſk Viis. Tienerne ſatte Sækken for ham, og han ſagde: Edle Herre Konge! Jeg kommer her fra Kong Skalk i Benden, ſom Eders Broder den fiore Helt Konning Helge, har overvundet og gjort ſkatskyldig. Han har raſt mig Skatten med egen Haand. I ſeer Sækken er forſeglet med hans Ring. Hvad der er i, veed jeg ikke, men om det er lidet eller meget, ſaa lover mig her i Folkets Nærværelſe Fred og frit Leide! Thi jeg er kun et Bud, og har

lige saaliden Deel i min Konges Gævmildhed, som i hans Gnidskhed, hvis den skulde yttre sig. Hroar svarede: En Herold er en hellig Mand! Med disse Ord aabnede han Sækken; men hvor stor var hans Forundring og Fortrydelse, da han fandt den fuld af lutter døde Krager, Rævne og smaae Hunde. Paa et Stykke Jern stode følgende Runer:

”Skat følger Seiren
Fra slagne Slaver;
Men Hroar frygtes
Af rædde Rævne!
Hans Hær kan hyle,
Som hæse Hund;
Men kort er Kampen,
Mod bange Krager.”

De rasende Bersærker vilde strax ihjelslaaet Herolden, og Hroar kunde kun redde ham, ved at tage ham op i Høisædet, og bedække ham med sit eget Legeme. Saa sandt de hellige Guder leve, raabte han, før skal I myrde Eders egen Konge, før I skal overtræde Folkeretten, og Danmark skulde have den Plet paa sig, at have ihjelslaaet en fredelig Herold. Hvi snyde I mod ham? Paa Skalk skulde vi hævne os, men ikke paa hans Slaver. I have jo længe ønsket Krig? Her gives der en Leilighed, som kaldet. Velan! Lader os tugte Bøndernes Raadhed,

som Mænd, men lader os ikke selv være faade, som Ulve.

Med Kongen istemte alle redelige Kæmper. Han har egentlig fornærmet mig, sagde Hroar, og jeg vil hævne min Ære; med disse Ord trak han sin Handske og kastede den; men den holde Neigin greb den i Luften, inden den faldt, da han mærkede Kongens Hensigt; og i Følelsen af at Hroar i dette Øieblik var tvungen til at vove alt, og at opoffre de velgiørende Foranstaltninger af et heelt fredeligt Liv, raabte han: Tillad mig at tale, Herre Konge! Du har for faa Dage siden gjort mig til din Krigssøverste. Ved slige Leiligheder pleier altid Kæmpen at sværge Kongen et Løfte. Tilgiv, at jeg saalænge har opsat det; og tag til Takke med, at det ffeer nu først! Dette mit Løfte er da, at jeg vil hævne dig, paa den høymodige Kong Skalk. — Nei, Neigin, svarrede Hroar, denne Forsmædelse vedkommer mig selv altfor meget — Til at du selv skulde nedlade dig til Hævn, blev Neigin ved: Kongen er sit Folks Fader og Beskytter; men Folket er igien hans Børn; vil du nægte Sønnen den Glæde, at tugte Nidningen, som har fornærmet hans Fader. Vi vide dig rede, til at opoffre Liv og Blod for dit Lands Vel, bør vi ikke være rede til et lige Offer, for vor Konges Ære? Just fordi det er din Sag, skal du ikke

gaae med; men vi skulle gjøre det; og saasandt Thor lever, Uslingen skal fortryde, at han haanede Skjoldungen.

Denne Reigins kraftige Tale bestaelede Hver. Naar en fremmed Fiende kommer, er den huuslige Riv strax glemt. I dette Dieblik var Hroars Sag alle Danskes Sag. Og den ædle Hæftighed, der havde viist sig hos ham, til med Livsfare at beskytte Herolden, til at gjøre Krigsløfte og gaae i Spidsen af sin Hær, uagtet han var fredsfæl, vandt ham alle Hjerter. Hroars Navn, og Ønsket om hans Held, blev for første Gang udraabt i Hallen med eenstemmig Vaabenbrag. Herolden blev bragt til sit Skib, under selve Bersærernes Bedækning; og nogle Dage derefter indskibede sig alt Reigin med firetusind Kæmper, og endeel Almuesmænd, og gik med en stor Flaade Knurrer og Rogger i Østersøen, for at tugte den Hovmodige.

Da Kæmperne vare bortseilede og Hroar var ene hjemme, kunde hverken Baulundur, Yrsa eller Hrane trøste og adsprede ham. En stille Kummer nagede ham, som han ikke vilde gjøre sig selv Rede for. For at fordrive Grillerne, gjorde han hyppige Morgen- og Aftenvandringer, paa Roeslyng, en stor Mark, uden for Hroskilde. Dette forekom Mange besynderligt, da han ellers ikke pleiede at gjøre sig

saar stærk Bevægelse; men lod sig for det meste nøie, med at vandre langsomt i Skovens Buegange. Nu gik han meget lange Veie, og agtede hverken Middagsheden eller Nattekulden. En Dag, da han havde tumlet meget om, og var træt, satte han sig i Skyggen ved en yndig kratbevokset Bakke, midt paa Roeslyng. Han saae sig først om, for at være vis paa, om han var ene, derpaa hævede han sin Nøst, og gav sin Bedrøvelse Luft i følgende Ord:

Det er Sommeraften! Kælig og mild er Luftten, og Maanen skinner giennem den grønne Slaaentorn. Men her sad du, vældige Stærkodder, for thyve Vintre siden, og ventede Angantyr og hans Brødre. Da var det Frost. Sneen laae fodtyk over Marken; var sammenføjet her ved Bakken, og laae i tunge Lag over den sorte Torn. Men du agtede det fage; fastede din Raabe paa Hækken, aabnede din Sørf, lod Sneen flyge paa dit lodne Bryst, og ventede rolig dine ni Fiender; hvilke du alle sendte til Odin. Og da Indvoldene hang dig ud af Livet, lod du dig Bugen sammenbinde med Vidier, førte hjem, og lod dig helbrede af en Bonde, efter at have forsmaaet den tregange før, af en Træl, af en Foged og en Kvinde, tilbudne Hielp. — Hvad vilde du sige, hvis du kiendte Hroar? Vilde du ikke behandle ham som Ingil? Vaulundur som Fengo? Vilde du ikke

foragte Kongens Jbræt, og bebrejde ham, at han ei bedre forstod at bruge Sværdet? — Nei, det vilde du ikke; thi du var ei blot en Helt, men en forstandig skikkelig Mand, som agtede Kunst og Glid. Heller ikke vilde du med Nette klage over Hroars Velselvnet; thi han er sparsom og tarvelig; uden at være gnidst og madgierrig. — Men — det er dog en kummerlig Ting ei at være Helt. En Konge bør være det. — Og hvorfor? Har jeg ikke mine Kæmper? mine Jarler? Er Odin ei en større Gud end Thor. Er ei han den fornemste, fordi han er den Vise, og staaer ei den stærke Thor under ham? — Men derfor agter ei heller Folket ham som Thor. Denne er dog altid deres kiæreste Gud; skiondt Ofsergoderne paaftaae, at Odin bør være det. — I ethvert andet Forhold kunde jeg være tilfreds med mit Væsen, min Tilbøielighed. Men som Drot — og du isnede, Hroar, du isnede, da du læste Bendens Spot; og kun Hølessen af din Værdighed overvandt din Frygt. Og da Reigin hindrede din Eed — fælte du dig en Steen lettet fra dit Hierte. Din Paa-stand om at ville kæmpe, var kun Skæmt, fordi du haabede Modsigelse. — Ha Hroar! du som elsker Værligheden over Alt! Var det dog mueligt, at Frygten kunde tvinge dig til Forstillelse?

Hvis Vren virkelig er ædlere end Ærligheden;
hvi hylder du da ikke engang for alle det Ædelste?
— Nei (sagde han igien efter en kort Tausshed) I den
viseste, kraftigste Siæl maae i det mindste underti-
den give efter for de herskende Jorrdomme; og her
er kun Vren og Tapperheden agtet. — Den bedrø-
vede Konge stirrede hen for sig; Maanen smiilte ven-
ligt til ham giennem Slaaentornen, en sagte Vind
bevægede den, og den rystede sine Blomsterbade over
Kongen. Hroar troede heri at spore en Virkning
fra Guderne; han stod styrket og kraftig op, og sagde:
Held dem, der kan Alt! Have de noget forud for
dig; saa har du noget forud for dem! Ingen viis
Mand maae sørge over de Fortrin, han ikke har.
Det er Forfængeligheden, som klemper i din
Barm. Vort med den! Vær atter den, du var!
Og føler du dig ydmyget, saa lad det trøste dig,
at intet Menneske nogentid ganske undgik Ydmygelsen
for sig selv, og for Æstertankens Domstoel. — Og
saa det er godt. — Stærkoddet grundede dog intet
Hroskilde; byggede ingen Skibe, sørgede ikke for
Landets indvortes Færd, og i Hroars uskyldige Hjerte
har aldrig Samvittighedens Svartaler plaget ham
med Nag og angstelig Uro. — Med disse Ord reiste
Kongen sig og gik munter hjem, fuldkommen trøstet.

Ottende Kapitel.

Om Hrane.

Hrane havde strax mærket Kongens Nedslagenhed, og var flog nok, til at begribe den sande Aarsag dertil. Derfor indsaae han ogsaa at Kongen vist vilde finde Trøst og Opmuntring i sig selv, naar han kun først havde fattet sig. Hans Glæde over Kongens Gave, og den Venlighed han viste ham, var ubeskrivelig, men han blev selv hver Dag mere nedslaaet end Kongen havde været, og denne Tungfind havde en dybere Grund. Han mærkede nemlig hver Dag tydeligere, at han elskede Yrsa. I et sælsomt Lune pleiede han tit at spotte sin egen Tilstand, heri fandt han en Trøst, og denne tungfindige Spøg var det Eneste der var bleven tilbage af hans forrige Lystighed. I en saadan Stemning sad han engang allene i Skoven ved Kilden og sang:

Gør smelted mig hver Foraarsbæk,
Som risled bag sin Brombærhæk
Paa disse stille Steder;

Nu smelter mig den Taars kun,
Som hendes Dø græder!
Nu er min Siæl kun der, hvor hun
Paa Alfesoden træder.

For, hvor jeg gif og hvor jeg saae,
Var Freias Himmel lige blaa,
Og hvælved fiærligt oven;
Men da jeg hendes Dine saae,
Da sortned det i Skoven;
Nu Lysten sorgelig og graa
Kun spiller sig i Boven.

Maar Hyrden sang til Friggas Lov,
Og frisk hun aabned' grøn sin Skov
For Dalenes Hyrdinder;
Sandt overalt jeg Roser groe;
Nu ingen der jeg finder:
Nu kiender ene jeg de to,
Som staae paa hendes Rinder.

Bevæged sig den brune Hiort,
Da kneiste stolt, og ikke bort;
Jeg tabte ikke Modet;
Forsfulgte den, med Buens Pilt
Saa snar, saa vingefodet. —
Nu har et blysoomt Qvindesmit
Mig saaret selv til Blodet!

Gif jeg i Hoffens gule Nr,
Da soulmed' høit mit Hierte stray,

For Greir, som Jorden trøster,
Som gyldeinodner grønne Vaar;
Nu han mig ei forlyster!
Nu seer jeg kun de lyse Haar
Paa Gudens ranke Søster.

Sang Englen i et natligt Lø —
Jeg nærmed mig det mørke Træ.
O sode Rattergale!
Hvad kunde da bag Lovets Hang
Min stikke Glæde male?
Men af! hvad er nu Englens Sang,
Naar hendes Læber tale?

Selv Bint'ren friske Morgensnee
Mig lader nu forgiæves see;
Det kan mig ei fornoie.
Med Blomstersneen Somrens Diiis
Har blændet nu mit Øie:
Varm Sne, og dog saa kold som Iis,
Med sine Liliehøie.

For eied jeg den hele Jord,
Nu er den ikke nær saa stor
Den Magt, som mig har bundet,
En Skionhed er af Alle fadt;
Naturen er forsvundet.
Jeg har den hele Skabning tabt,
Og intet har jeg bundet.

Svart er den adle Friheds Tab,
Dog vil jeg ei mit Sangenskab
For Hermods Binger bytte.
Forvandet til en Bonde from,
Er nu den raske Skytte;
Men Gimmes bedste Eiendom
Han vogter i sin Hytte.

Min Eiendom er Tanken om
Hvad aldrig bliver min Eiendom;
Den skal jeg ikke miste.
Dybt skaer dit Billed i mit Bryst,
Det Første og det Sidste!
Og det skal være Hjertets Trost,
Om Hjertet end maa briste! —

Han havde neppe sunget denne Vis, før et
Par silkebløde Hænder holdt ham for Vinene. Gra-
ne greb dem, og da han saae de hvide Fingre, trykte
han dem med Hæftighed til sine Læber, i den Tanke,
at det var Ursas. Men hvor forbauset blev han ikke,
da han saae Skulde. Hendes Kinder glødede, og
hendes sorte Hine brændte. Stakkels Skiald, sagde
hun, med bævende Stemme, men med paataget Ly-
stighed, elsker du ulykkeligt? Eller er det kun Ind-
bildning, som Folk af dit Haandværk altid er fuld
af? — Tilgiv, adle Fyrstinde . . . stammede Gra-
ne! — Jeg tilgiver dig gierne, sagde Skulde. Din

Forlegenhed klæder dig godt. Og Visen behagede mig ogsaa, skøndt jeg meget vel veed, den ikke var til mig. Men det gaaer mig, som dig. Jeg yn-
der den, jeg forsmaaes af. Hr. Høns Forvirring blev ved disse Ord endnu større, han vidste ikke hvad han skulde svare, og trykkede i denne Tilstand hendes Haand; som hun havde lagt i hans. Oprigtig talt, sagde Skulde, og stirrede paa ham med et elskovdruf-
kent Blik, jeg har Medlidenhed med dig. Er det af Beskedenhed, at du foretrækker det udsprungne Væger, for Rosenknuppen? de kolde Taarer, for den livsalige Lue? dorst Ligeysldighed for heftig Hengivenhed? Løstappen for Solstraalen? Med disse Ord rakte hun ham atter sin Haand, som han ikke modtog, men stirrede misfornøiet hen for sig; og da Høns i det samme kom, langt borte, mel-
lem Træerne, sprang han op og raabte: Al Høns — Er hun der, raabte Skulde; og derpaa blussede hendes Kinder dobbelt saa stærkt, men ei med Elsko-
vens, men med Bredens dunklere Rose. Sukker du nu? svaer dit stakkels Bryst? Daarlige Svend-
barn! Bragi Bænkepryder! bundet i en Haarlofs afsegraae Panker! Du fortjener ingen ung og deilig Piges Venlighed. Hvad jeg har sagt, er kun slett, for at lokke Hemmeligheden ud af dig. Tag dig iagt, at du ikke herefter sukker for høit og for ofte.

Med disse Ord forlod hun ham, opstog en høj Skoggerlatter og løb ind mellem Træerne.

Yrsa spurgte Hrane hvad dette havde at betyde. Hun havde seet langt fra hvorledes Skulde havde holdt sine Hænder for hans Mune, og hvordan han ivrigt havde kysset dem. Det var ham altfor smerteligt, at Yrsa skulde troe, han elskede Skulde, og denne Stilling afpressede ham, hvad der maaskee ellers ikke i flere Aar var kommet over hans Læber. Han fortalte Hjerstinden hvad der var skeet, og sang hende den hele Vise for. Yrsa hørte den opmærksom, og rødmede undertiden; men da han havde endt, tørrede hun hurtig en Taare af sit Øie, og sagde i en munter Tone: Elskov, gode Hrane, er en Alf; men om det er en Lysalf eller en Svartalf, bliver et stort Spørgsmaal. Han er sammensat af Maanskin og Tusmørke, og sandsynligviis er han en Blanding af begge. Saameget er vist, at han gjør oftere ulykkelig, end lykkelig. Om den Nædsel og Gru han har foraarsaget mig, vil vi ikke tale. Freia har lovet mig Moderglæden; og man siger denne Lyksalighed opveier alle Gienvordigheder. Men ogsaa i sine stillere, mildere Virkninger, er han tit en skadelig Trolld; som tilintetgjør mangt et helligt fortroligt Forhold. Den lune, rene Solstraale, som forskjønner Livet, forvandler han tit til en for-

tørende Flamme; da viger den glade Dag, og Flammen fortærer sig selv med Røg og Rind, Mulk og Mørke. — Derfor holder jeg mig til det blidere staa digere Venfkaab. Dette skal jeg altid uskremtet have for dig, og mere for dig, end for de fleste Andre. Jeg haaber du skænker mig dit ligesaa. — Ja det gjør jeg, sagde Hrane, med Taarer, saa høit indtaget af Fyrstindens Værdighed og Ynde, som af hendes Skønhed og Hierte. — Der kommer vel den Dag, blev hun ved, at jeg ogsaa kan lykønske dig til en elskværdig Brud. — Den Dag kommer aldrig, raabte Hrane, greb Fyrstindens Haand, trykkede den til sine Læber, og gik hurtigt bort. Yrsa stirrede efter ham. Da hun ikke kunde sene ham meer, lagde hun Haanden paa sit Hierte, sukkede og sagde: Hvad har jeg sagt; Jeg tør aldrig see ham ene meer!

Niende Kapitel.

Grane fortæller en Saga i Kongshallen.

Det varede nogle Afsnér inden man samlede sig i Hallen igjen, thi først adskilte Hroars Bedrøvelse, siden Yrsa og Granes Forlegenhed, Vennerne. Endelig lod Kongen Yrsa, Skulde, Vaulundur og hans Søn Vidrik, Grane og flere Mænd sammenkalde til et Aftengilde. Yrsa havde han bedet at formaae Grane til at synge nogle Sange. — Hvad kan det hjælpe, jeg synger, sagde Grane med et venligt Smil. Det vil opmuntre Kongen, sagde hun. Den pludselige Krig har gjort et sørgeligt Indtryk paa ham. Han trænger til Trøst, til at bestyrkes i sine Forsæt, i sin Overbeviisning, at det er bedre at være fredsfæl end seiersfæl. Alt hvad jeg sang, vilde neppe gjøre ham lystigere, svarede Grane. Ethvert Malm giver Klang efter sin Natur, og efter den Maade det røres paa. — Nu saa fortæl os en Saga, sagde Yrsa. Af dem veed du dog saa mange. Det vil fornøie os meer; og faae os til at glemme Diebliffet. En Saga, som kan passe sig for Hroars Tilstand. —

Og for min, tænkte Hrane. Vel, Yrsa, jeg skal fortælle en Saga, siden du beder mig derom, og Hroar ønsker det.

Om Aftenen vare alle samlede i den lustige Svale i Kongens eget Lysthuus, hvor han pleiede at opholde sig, naar han havde udsøgte Gæster. Der blev spist og drukkit, uden synderlig megen Tale. Da Bordene vare borttagne satte Hrane sig strax til at fortælle. Yrsa sad ved Siden af ham og kniplede fine Fissergarn, hvilket endnu var hendes kiæreste Syssel. Paa den anden Side sad Skulde, hun tog sig intet for, men støttede sin Arm til Bordet, betragtede den selv hvor rund og hvid den var, legede med Fingrene i sine Løkker, og saae omkring paa Kæmperne, for at erfare, om de havde lagt Mærke til, hvor smukt de hvide Hænder afstak til de sorte Haar. Dette havde Vidrik Baulundurs søn, en smuk ung Kæmpe, med gule Haar og røde Kinder; og neppe saae Skulde det, før hun vexlede Niekast med ham, og fik ham reent til at vende Opmærksomheden fra Fortællingen. Baulundur selv derimod lagde begge sine Arme paa Bordet, og lyttede meget opmærksomt, før Hrane endnu havde begyndt; thi han var som alle Smedde, lidt tungsør, og som alle Haandværksfolk meget for at høre Eventyr.

Edle Herre Konge, begyndte Hrane nu, opmuntret af den stærke Mæd og af Yrsas Nærhed — gode Kamper og forstandige Fruer! saa vil jeg da, med Eders Tykke fortælle om Erik og Koller, som levede under Frode den Fredegode, og hvem der er hændet heel mærkelige Ting. Skulde Eet og Andet i min Fortælling forekomme Eder utroligt, ja vel endogsaa urigtigt, da maa jeg bede Eder, glemme hvad I før har hørt, og at fæste Liid til mine Ord. Thi Skialden har altid Ret, naar det gælder om at more Sindet, underholde Forstanden og røre Hjertet, hvilket jo her er Hovedsagen. Dog Eriks Eventyr ere bekiendte nok; om dem have I vel allerede selv hørt endeel; Kollers derimod ere skjult i Mørke, og det er kun ved en lyffelig Hændelse, jeg har opdaget dem. Mange have paaastaet, at Koller levede i Rolighed her i Landet, og var gift med Kongens forskudte Hustru Hanunda. Men af min Beretning ville I see hvor falsk dette Rygte er, som saameget andet i de gamle Sager.

Kongen smilte og sagde: Det er sandt, Hrane, det er af Skialdene man skal have Sandheden at vide; Yrsa stirrede venlig og nysgierrig op fra sit Arbeide og saae paa Fortælleren. Skulde gned sine Negle med Fingerenderne, satte sig igien i den før-

ste Stilling og saae paa Vidrik; da begyndte Hrane at fortælle

Eriks og Kollers Saga.

Det er bekiendt, at i Frode Fredegodes Tid raadte Gøthar over Agde i Norge. Mellem denne Konges Kæmper var Regnar den bedste. Gøthar holdt en Vinter Jaul paa sin Gaard; der var mange Jarler, Herser og Bønder budne; blandt dem Regnar. Han havde to Sønner med sin Hustru Krage. Den Ældste, Erik, var stær og stærk, forvoven og af et stolt Hierte. Koller, den Yngre, var blid og vennelselig, og derfor Moderen kiærest. Nu hændte det sig Juleaften, at Koller tog sin Due og gik ud paa Jagt. Erik blev hjemme, for at tætte Huset med Mos mellem Viælkerne, da det var streng Vinter og Moderen frøs. Da Koller havde gjort godt Bytte, og vilde gaae hjem, hørte han en Gispn i Krattet, som af et Menneske, der droges med Døden. Han gik hen, hvor Lyden kom fra, og traf en gammel Kvinde nedstunken i Isen, paa en Mose, som hun vilde gaaet over. Koller trak hende op, lod hende staae paa Benene, og bad hende følge med hjem; der skulde hun faae tørre Kløder, varm Stue og en god Madvere. Den Gamle blev herover heel glad; men da hun af Mæthed ikke kunde gaae,

tog Noller hende paa Ryggen og bar hende til sin Faders Gaard; hvor han dog ikke kom, før det var balmørkt og Stierne blinkte.

Erik stod just og tattede Væggen, da Noller traadte ind i Stuen, med den gamle Qvinde paa Ryggen. Han meente det var Vildt, og roste Broderen for det store Dyr, han bragte. Men Noller svarede leende: Tammere Vildt gaaer ikke i Norrises Skove; satte Kiærlingen paa Gulvet, og fortalte hvad hændt var. Da Erik saae, han havde taget feil, i det han havde holdt den gamle Qvinde for en søffek og velsmagende Bildbrød, blev han fortrydelig og sagde: Vel kunde Vedet af alle Norriges Skove behøves, for at gjøre en eeneste Mundfuld mør af denne Steg. Noller lod hende sætte sig ved Ilden, for at tse op; selv gif han ud med sin Broder, for at hente, hvad skudt var. — Da Qvinden var allene med Krage, fortalte hun, at hun var en Troldkone, hedde Hartgrepe, og at hun, til Gien-gjæld for Nollers Godhed imod hende, vilde gjøre ham til den fløgtigste Mand. Hermed var Krage tilfreds. Gif da Hartgrepe ud i Skoven igien og hentede tre Hugorme, hvoraf de to vare sorte, men den tredie graa og hvidspættet. Derpaa gif hun i Stegerset og satte en grem Kiedel med Velling paa Ilden. De tvende Orme hængte hun i Skorfstenen,

saa at de dryppede deres Gift i Kiedelen, medens hun sang et Hererim. Da den underlige Mad var færdig, bar hun den ind i Stuen for Brødrene, men saa, at det Sorte vendte hen imod Røller og det Blege mod Erik. Da de havde søbet noget sammen, mærkede Erik vel det Sortes Kraft, medens Røller sad i Tanker, som han ofte pleiede; satte derfor Gleeen ned i Bellingen og sagde: Saaledes dreier et Skib sig i Havsnød, omtumlet af Storm og Bølger. — Da Hartgrepe saae, at hun intet havde udrettet til Røllers Fordeel, men at Erik havde faaet alt det Sorte paa sin Side, blev hun vred, stod op, og gik bort, uden at tage Afsked. Fra den Tid af mene mange, at Erik har faaet sin Kløgt; af det Udfald med at dreie Bellingen skulde man troe han havde den i Forveien.

Næste Aar havde dog nær hans Forvoenhed koster ham Livet. Hans Faders Gaard laae ved Havet. Da han nu en Morgen sad i sin Fisserbaad, stirrende hen ad Havfladens vaade Ild, hvor det morede ham at lade sig skulpe af Bølgerne; drev Strømmen ham langt ud paa Havet. Erik blegtede ikke. Har Guderne bestemt at jeg skal ende mit unge Liv paa Skibenes vaade Bei, sagde han, saa maa jeg hilse dem i Valhal med en frimodig Mine. Da han mærkede, det var forgæves at bruge Narers

ne, fastede han dem i Baaden. Til Lykke havde han Levnetsmidler med; thi han pleiede ofte at tilbringe hele Dage paa Søen med at fiske, naar han var fied af Sagten. Uveiret tog til, Bølgerne truede hvert Dieblis med at sluges ham; men han holdt, som sædvanlig, sine tre Dagsmaaltider, tømte sit Bæger og sang: Hæver Eder høit! Nyfter de krusede Lokker, blotter de fulde Bryster og Skuldre, I Mans hvide Døttre, og hæver Kampen til Valhal! Kampen som smiler i Døden. Da Matten faldt paa, lagde han sig ned i Baaden og sov. Næste Morgen kunde han endnu ikke see Land; men da han mærkede, det luftede, hidsede han sit Seil, og lod Vinden raade. Den bragte ham pilsnart forbi nogle Smaaser, som han ikke kiendte; heller ikke kunde han naae dem. Det blev atter Nat. Erik sov atter under sit Dyreskind. Da han vaagnede stod Baaden i en lille Biig. Himlen var blaa, Stormen havde lagt sig; paa begge Sider vare nysudsprungne skyggesfulde Lunde. For at udspeide Stedet, steg han op i en høi Ege; thi han kiendte vel hele den sydvestlige norske Kyst. Men hvor forundret blev han, da han hverken såede Klipper eller Graner; men kun lutter Ege, Bøge, Smaabakker og Dale, omringet af Havet. Græsset var fuldt af Blomster; thi det var den skønneste Aarstid. Fuglene sang, og adskillige

Vække skyllede ud fra Skoven. I Vigens Munding sendte Havet dem sine Bølger imøde; der kysledes de og fladdrede sammen, nogle Dieblif, inden de fulgtes ud paa Dybet. Erik steg ned igien, og da han var træt, thi hans Søvn havde den sidste Nat været temmelig urolig, lagde han sig til Hvile i Græsset, efterat have fortæret Levningen af sit Forraad.

Da han vaagnede og op slog sine Øine, stod der en deilig Mø for ham; blaasiet, lyshaaret, rank som en Lilieland, blomstrende som en Rose. Det gyldne Livstykke spændte sig glat om den smukke Midie, men skildte sig opad med Snorelænken, for den blomstrende Ungdomsfylde. Erbarheden havde bedækket det skønne Bryst med hvide Lin; men det fine tynde Lærred nægte ei at fordærve den deilige Skabning; det rundede sig troligt efter sine Tvillinghøie, og forraadte hvad det skulde skjule. Hendes Haar var kiamt glat tilbage, og snoede sig over Høien i en Guldknude. Hendes Ermer vare korte med smaae Knapper, og lode de trindeste hvide Arme tilsynes; og de sølvsplændte Skoe sluttede pænt om den spæde lille Fod.

Kort sagt — faldt Skulde Hrane levende i Tælen — en Vrsa op ad Dage! Forstyr ham ikke, min Søster, sagde Kongen alvorlig. Dragten er

uvæsentlig, og i saa Henseende holder Hrane sig til, hvad han nærmest har for Nine.

Jeg sidder heller ikke mange Dagsreiser borte, sagde Skulde. Men, det er det samme, videre.

Denne skønne Nige, — vedblev Hrane med nogen Forvirring, hvoraf han dog strax fattede sig — blev opmærksom, da hun kom forbi den slumrende Kæmpe; thi paa hans Klædedragt saa hun, at han var fremmed. Forresten var han ogsaa meget smuk, og hun stod just og stirrede paa ham, da han vaagnede. Erik sprang forskæddet op, thi han troede at see Freia. Den skønne Mø gjorde et stærkt Indtryk paa ham, og han ligeledes paa hende, skønde hun skulde det. — Hvem er du, spurgte hun; hvoreledes kommer du her? Af din Klædedragt seer jeg, at du er ingen Danske. — Altsaa er jeg i Danmark? raabte Erik forundret, og saa sig nysgjerrig om. — I Hertbes Skove, ikke langt fra Leire, Kong Frodes Gaard. Vidste du ikke det? — Erik viste hende sin Vaad i Vigen, sagde hende sit Navn, og fortalte sit Eventyr. Derpaa yttrede han stor Lyst til at gaae op paa Kongsgaarden, for at see at den Herlighed og hilse paa Kongen. Tillige spurgte han meget ivrig hvem hun var, og traadte tilbage med Ærbødighed og Forundring, da han hørte, at hun var Gunvar selv, Frodes Søster. Gunvar raadte

ham aldeles fra at gaae til Kongsgaarden. Hun frygtede for Eriks Liv, og dette var intet Under.

Da Fridleif, Frodes Fader var død, var han kun sex Aar gammel. Vestmar og Rolle havde i hans Mindreaarighed tilranet sig Magten. Vestmar havde tolv Sønner, Rolle tre. I deres Selskab blev Frode forført, thi med Tapperhed forbandt de den vildeste Grumhed. Tilstanden i Leire var afstyelig, Gæsteretten, der ellers saa ubrodelig holdtes over af vore Fædre, blev traadt under Fødder. Guderne vare foragtede, deres Lunde nedrevne; man bortjog Almuen, naar den vilde bede. Vestmar og Rolle vare dødelige Fiender, og Sønnerne havde arvet Fædrenes Had. Vestmars Slægt, som den talrigste, var og den stærkeste; hans ældste Søn Grib havde aldeles vidst at vinde Kongens Tillid. Disse Kæmpers Udsvævelser gik saa vidt, at ingen Kvinde eller Mænd var sikker for dem; selv Gunvar levede affides i sit Buur, bevogtet af en Flok ældre rettskafne Hirdmand.

Tak Guderne, sagde Gunvar, da hun havde underrettet ham om det Nødvendige, at de to Gange, paa en forunderlig Maade have beskyttet dit Liv; først ved at føre din Baad giennem Kattegattets farlige Skær, og nu ved at skaffe dig ligesaa hurtig udfaldt til dit Hjem, uden at lade dig falde i Wildmænds

denes Hænder. Skialm, en Røsbmand, der handler med Velsværk og Jern, ligger ikke langt herfra, og gaaer om faa Dage til Norge. Skjul dig i Skoven! Een af mine Kæmper skal bede ham, tage dig med. — Skal jeg stiale mig bort? spurgte Erik rødmunde. — Der er ikke andet for, svarede Gunvar, naar du ikke daarlig vil opoffre dig.

Denne og de følgende Middage spiste Erik i et Lysthuus med Gunvar og en af hendes tro Tærner. Han sad lige overfor, og modtog hvad hun forelagde ham med sine hvide Hænder. Men han kunde næsten intet nyde. Desmere kunde han see. Deres Dine mødtes ofte, da blussede de, og slog dem ned igien, og Tærnen loe. Da Skipperen kom for at hente ham, fulgte han tumlende, som en drucken; men sagde først til Gunvar: Jeg fandt No paa Havet, for at miste den paa Landet! Jeg undgik Braddøden paa Bølgerne, for at døe af Længsel paa den norske Klippe. Men jeg kommer igien, for at see dig, eie dig, eller døe. Gunvar gav ham en lille Pakke med, som han ikke maatte aabne, før paa hin Side Hlesse. Da han aabnede Linet fandt han en Lok deri af hendes Haar. Nu vidste han hvad han turde haabe; og tænkte kun paa at komme til Danmark igien.

Erik omfavnede sine Forældre, som troede han var druknet, og sadde og begraved ham i Tusmørket; derpå søgte han Røller paa Næsset ude ved den høie Gran. Han fandt Skialden ved Harpen, stirrende mod Aftenrøden. Varme Sol — sang han — din Straale vækker Mit til Liv og Glæde; men Eriks Liv og Røllers Glæde fremkalder du ei. Dagens Dø, som skuer saa vidt ud over Verden, viis mig min Broder! Stille, Bølgerne risle mod Klippen. Hvad fortælle de? — Vi have vugget ham i den lange Søvn, sig de; og nu skyle vi koldt hen over hans Liig. — Her gvalte Smerten Røllers Stemme, og Erik gjorde en stærk Bevægelse i Busken. — Var det din Hand, Erik, raabte Røller, som gienembøvede Løvet? — Nei, det var mig selv! raabte Erik leende og omfavnede ham. Da blev der en Glæde og en Fortrolighed. Røller savnede intet; thi han havde sin Erik; men han mærkede snart hvad Erik savnede.

Nu vil jeg ikke opholde Eder — adle Herre Konge, og skionne Qvinder, vedblev Hrane, med vidtløftig at fortælle Eriks Bedrifter; hvorledes Kong Gethar, (efterat hans Flaade var slaget af Odde) gav Erik Skibet Skrother, med hvilket han seilede til Danmark, og borede alle Oddes Skibe i Grund. Jeg vil kun berette at da Erik, efter vel

forrettet Sag, laae under Hlesse for at hvile ud, inden han gif tilbage til Norge, fik han stor Lyst til at see Gunvar igien, og beslattede derfor i en maanedes Nat, at besøge hende ved sit Huur i Leirefjoven. Han sagde derfor til sin Broder: Mig forlanges inderligt at vide, om Gunvar er mig tro og om hun tænker paa mig. Ogsaa vilde jeg gjerne see hende igien. Vil du følge mig? Røller var strax villig. De satte altsaa Baaden ud, og landede lykkeligt i den lille Viig, uden at bemærkes. Erik sagde til Røller: Snig dig hen til hendes Jomfruehuur, seer dig Een af Kæmperne, da siig at du er Sigbert, og vil hilse paa din Søster, Ragnhild. Dette er Gunvars Tærne. Kommer hun, da meld Erik fra Kennesse, saa vil Gunvar snart vise sig; hvis hun ellers mindes endnu hvad hun gav mig. Naar du da staaer for Gunvar, da meld hende min Død, og at du kommer for at bringe Loffen tilbage. Hører hun det ligegyldig og tager rolig derimod, da vide vi hvad vi kunne vente, og seile hjem igien; thi da er hun ikke værd, hvad jeg vil vove for hendes Skyld. Men bedrøves hun og græder, da træder jeg frem af Buxten, og saa skal snart Sorgen vende sig til Glæde.

Røller lovede at udføre Broderens Verinde, og gif med Haarloffen. Da han kom til Buret, raabte den gamle Kæmpe, som gif frem og tilbage i

Maanfinnet, med sin blinkende Hellebarde: Hvem der? Røller svarede, som Erik havde sagt ham; Måghild kom, og neppe havde han nævnet Erik fra Kennesse, før hun fløi ind og hentede Gunvar; og neppe havde Gunvar aabnet Døren, og seet Røller i Almeskyggen, før hun fløi ham imøde, omfavnede ham i sine Arme og trykte et Kys paa hans Læber; thi Røller lignede sin Broder, hun meente det var ham og vilde nu forekomme al Forlegenhed ved at hilse ham som Veiler, hvorfor hun ansaa ham, fra det Dieblik af hun havde givet ham sin Haarlof. Røllers Bestyrtelse var ikke liden, og havde han ikke været Broderen saa tro, som han var, havde det ikke været ham ukiært, at trykkes i saa deilige Arme; men nu gjorde det ham heel bange, og han raabte: Du tager feil, Kongedatter! Jeg er ikke Erik, men Røller, hans Broder! — Gunvars Undseelse var stor, men hendes Sorg blev større, da Røller rakte hende Haarloffen, og forkyndte Broderens Død. Røller spurgte, om hun trofast havde elsket ham, og hun svarede grædende: Kort var mit Kiendskab til Erik; men det saa jeg vel, at han saa langt overgik alle Ungersvende, som Guldet overgaaer Jernet, Løget alle andre Urter, og Hiorten alle andre Dyr. Da Erik hørte det, kunde han ikke stinde sig længer, men kom frem til Gun-

vars store Glæde. Hun bebreidede ham, at han havde forkræffet hende. Men Erik saae paa Koller, og sagde leende: Det fik jeg betalt. Som sandt var. Men det havde været bedre for Koller, at det ikke var skeet; thi saa bløde end Gunvars Læber vare, gave de ham dog et Saar, som han aldrig forvandt.

Nu blev det aftalt, at Erik skulde besøge Kong Frode i Høst med flere Skibe, naar han havde bragt Gøthar Esterretning om det lykkelige Udfald. Men det varede noget, inden han fik saadant bragt tilveie, saa at han først kom igien da Vinteren var indtruffet. Maaskee havde han med Villie maget det saa, for at kunne fryse inde hos sin Kæreste, og tilbringe Julen i Leire. Han bad strax om Tilladelse, at gæste Kongen, og fik den paa de sædvanlige Vilkaar. Den gamle Gotvare, Vestmars Hustru, var berømt for sin Snildhed og Kløgt. Naar der kom Nogen, for at besøge Kongen, maatte de først løse de Gaader hun forelagde dem. Kunde de ikke det, maatte de enten betale en stor Sum Guld, eller bøde med Livet. Koller raadte Erik derfra, siden de intet Guld havde; men Erik sagde spøgende: Da maatte jeg slet have søbet Hartgrepes Belling, hvis jeg ikke kunde løse Gotvares Gaader. Dermed nærmede han sig Stranden, hvor hun stod med sin Krykke, omringet af sine tolv Sønner, der stode med dragne Sværd

og ventede ham. Da hun havde hostet og rømmet sig, sagde hun: Kan du sige mig min Søn:

Hvad er rundere end et Hiul?

Hvor holdes den feireste Juul?

Hvad er hvidere end en Svane?

Hvad er sortere end en Crane?

Hvilken Bro er skønnest

Og hvad er i Skoven grønneft?

Hertil svarede Erik leende, uden at betænke sig:

Solen er rundere end et Hiul.

I Valhal holdes den feireste Juul.

Sneen er hvidere end en Svane,

Rumfgheden sortere end en Crane.

Broen fra Godt til Ondt er skønnest;

Salten i gammel Hø er grønneft!

Skiondt disse Svar ikke alle vare efter Gotvares Sind, maatte hun dog lade sig nøie dermed. Da Grib mærkede, at Erik havde overvundet hans Moder i Ordstrid, tænkte han at skade ham med Hereri. Vestmars Sønner havde slagtet en Hest, og havde sat Hovedet paa en Stage, med udspilet Mund. Saaledes kom de nu i Optog, før at bortskramme den Fremmede. Men Erik loe, og sagde: Den som vil andre ilde farer selv ilde. Og neppe havde han sagt det, før Hestehovedet faldt ned af

Stangen, og slog den ihjel, som bar det. Derover undrede de Andre sig saare, og lode Erik og Røller gaae med Fred til Kongsgaarden.

Men nu, sagde Røller, ere vi lige nær; thi vi faae jo ikke Udgang til Kongen, uden vi bringe ham en kostbar Gave; og vi komme tomhændede. Erik bad Røller være rolig, tog en stor klar Jisklump, som laae ved en Kilde paa Veien, og glemte den under sin Raabe. Da de treen i Salen, havde Kongens Trælle efter gammel Misbrug lagt et Duffesskind ved Indgangen, hvilket de hurtig trak til dem, ligesom Erik traadte ind, saa at han vist var faldet, hvis ikke Røller, der kom bag efter, havde grebet og holdet ham overende. Da smiilte Erik og sagde: Var er broderløs Dag! — Gunvar, som var nærværende, sagde, at Kongen ikke burde tillade sliq Spøg, men Frode svarede: Enhver kan see sig for.

Midt paa Gulvet brændte en stor Jld, og rundt om denne sadde Kongen og hans Kæmper. Da Erik nærmede sig, modtog de ham med Hui og Skrig. Kongen forbød dem, at tage saadan affærd, og Erik sagde: Det er paa Hundeviis! Naar Gæver, give de Alle. Rølle, som var Kongens Skatmester, spurgte Erik, hvad Gave han havde bragt. Herpaa rakte Erik ham Jisklumpen over Jlden; men lod den med Villie falde deri, og paaastod at Skylden

var Rolles. Alle troede af Glandsen, at det var en kostelig Edelsteen. Kongen spurgte Gunvar om hendes Mening; hun svarede, at han ikke burde overtræde sin egen Lov. Da der nu var sat Dødsstraf for den, som forvanskede Kongens Gave, var Frode nødt til at lade Rolle hænge; hvilket han vel havde fortient, om ei for dette, saa for meget Andet.

Hvem er du, og hvor kommer du fra? spurgte Kongen. Da nu Erik vidste, det var Brug i Leire, at tale mørkt og forblommet, saa det skulde koste Hovvedbrud og Vanskelighed at forståa, tænkte han: Det maa du vel ogsaa prøve, hvis du vil takkes ham, og svarede derfor: Jeg drog fra Træet til en Bialke, og kom til et Træ. — Og hvor kom du saa hen? — Jeg drog fra Træet til Træet. — Det var mange Træer! sagde Frode. — Der er fleer i Skoven, svarede Erik. — Og hvor drogst du saa videre? — Derpaa kom jeg til en Steen. — Og saa? — Joer jeg fra Stenen til Stenen. — Det var mange Stene: raabte Kongen. Der er fleer i Fjeldene, svarede Erik. Og hvorhen tog du saa din Bei, sagde Frode, da du paa Skibets Bialker havde været i din Faders Bialkehuus, og paa de norske Klipper? — Da traf jeg en Hval paa Havet, som skrækkede Kysterne. Den dræbte jeg! — Det var en tapper Gierning, sagde Frode. — Ikke skulde du rose den, svarede Erik,

thi jeg slog med det samme Odden af Leirekongens
 Spydstage. — Det forstaaer jeg ikke, sagde Frode.
 Saa giv mig en Belønning, vedblev Erik: hvis du
 ikke kan løse min Gaade. Jeg meente derved, at
 jeg havde dræbt Odde, og nedsænket hans Skibe. —
 I det samme sprang Grib op, og vilde giennemføre
 Erik, men Røller forekom ham, og giennemførte
 ham. Bedst er Brøders Hielp, naar Nøden er stor,
 sagde Erik. Den Trofaste behøves meest i Fare,
 sagde Røller. Da raabte Frode: Jeg frygter, det
 gaaer Eder, som Ordsproget lyder: Stakket er stuns-
 dum Sværdet for de Stridende. For Haand, som
 Vaade gjør, er Sorgen rede. — Erik sagde: Ret-
 færdigt Nødværg er ustraffeligt. Nu traadte alle
 Gribs Brødre frem, og svore at hævne deres Bro-
 der. Erik sagde: Med en svag Kniv skal man skære i
 Leddet. Jeg forlanger to Dages Frist, og en nyslåg-
 tet Ørehuud. Det er billigt, sagde Frode, at den
 faaer Huden, som faldt paa Huden. — Derefter
 bære Kongens Trælle Mæden frem. Erik, som vid-
 ste, at Kongen ingen Levninger leed, beed af mange
 Stykker og satte dem fra sig. — Hvad lærer jeg af
 denne Overdaadighed? spurgte Kongen. — Saa
 Tienere og troe, er bedre end Mange utroe, svare-
 de Erik. Frode: Er du mig da mere tro, end de
 Andre? — Erik: Vanskeligt er det at binde ufødt

Hest ved Krybbe. Du har endnu ikke prøvet dem alle. I Norge pleier man at give Drikke til Mæden. Frode: Aldrig saa jeg nogen mere ublu Gæst end du. — Ja, sagde Erik, saa kunde og afhielpes den Stikriendes Nød. — I det samme kom Gunvar med Bageret og rakte ham det. Erik greb om hendes Haand og spurgte: Fromme Konge! Skænker du mig, hvad jeg holder her? — Frode, som tænkte det var Midhornet, sagde Ja. Da drog Erik hende ned paa Skibet til sig. Frode blev meget opbragt, og raabte: En Daare kiender man paa sine Gierninger! Det er ei Skif her tillands at omgaaes saa dristigt med Jomfruer. — Ei, sagde Erik, i det han greb sin Daggert, og lod, som han vilde hugge Haanden af Gunvar — Haanden har du skænket mig, den er min; nu kommer det an paa, om du vil give mig Mæen med, eller ei. Da Frode mærkede hvorkedes det var fat, og at Erik havde holdt hende om Haandledet, taug han stille, og vilde ikke bryde sit Løfte, siden det eengang var givet.

Dagen derpaa stred Erik med Gribs Brødre paa den glatte Is. Kongen havde forbudet at hielpe nogen, som faldt. Imidlertid havde Erik giort sig Skoe af Orehuder, som han overstrøg med Rodde af Furretræ og med Sand, for at staae desfastere. Disse gjorde ham god Tjeneste; thi han slog alle

Bestmars Sønnen ihjel. — Nu vilde Faderen hævne deres Død, og foreslog, de skulde prøve Styrke, og at den som tabte skulde miste sit Liv. Erik var strax villig; og der blev nu indbragt et Næb af Vast, som de snoede med Løkker om Fødderne, havde derpaa Snorene stramt med begge Hænder, og rykkede derpaa i Næbet af al Magt med Venene, for at kaste hinanden omkuld. I denne Leeg var Bestmar vel øvet. Han havde overvundet tredive Kæmper paa denne Maade, og dræbt dem alle; thi hans Grumhed var ligesaa stor, som hans Styrke. Ved det første Tag vælede Erik lidet, og Kongen sagde spottende: Det er ikke let at drage Næbet fra den Stærke. — Du har Ret, Konge, svarede Erik; især naar man er trangbrystet og puffelsrygget. Med disse Ord kastede han Bestmar overende; traadte ham Brystet ind og Rygbenet ud. Frode tog sin Kniv og hug den opbragt efter Erik; men denne bukkede sig, saa Daggerten fløi over hans Hoved. Erik tog den venligt op, og sagde smilende: Man pleier ellers at give sin Ven den Foræring i Haanden, man har tiltænkt ham. Havde du givet mig Skeden tillige med Kniven, saa havde din Gave været antagelig. Frode rødmede, løste Skeden fra Beltet, og rakte ham den.

Men Gunvar, som frygtede sin Broder, raadte Erik til at flygte bort med sig om Natten, til sit Skib, og sagde: Bedst at reise, mens Vognen er heel. Erik fulgte hendes Raad, efterat han hemmelig havde taget nogle Hæle ud af Kongens Skibe og lat løse Brøder istedet. Da nu Kongen forfulgte dem, var hans Skib ikke kommet langt, før det sank. Nattet han var klædt i Harnisk, forsøgte han at redde sit Liv, med at svømme. Da var Erik og Rolles strax ved Haanden, sprang ud i Havet og opdrog Kongen ved Haarene paa Strandbredden. Alle hans Hofmænd druknede. Kongen blev iført tørre Klæder, og der løb ham meget Vand ud af Munden. De spurgte: om han ønskede Liv og Fred? — Da greb han sig med begge Hænder for Dinene og raabte: Ved Guderne i Asgard beder jeg Eder, skiller mig ved Livet. I have hjulpet mig mod min Vilje. Maa jeg ikke døe i Havet, da lader mig dræbe mig, med mit eget Sværd. Jeg var hidindtil dog seiersæl, nu er jeg overvundet af dig, Erik, en ringe Almuesmand. Med en ringe Magt har du berøvet mig mit Rige, min Søster, mine Kæmper og mit gode Navn. En elendig Mand tiener intet bedre, end Døden. Vilde du end give mig alt tilbage, min Vre kunde du dog ikke give mig. Brudet vorder aldrig heelt. Man skal vide at sige af Fro-

des Fængsel, saalange Verden staaer. Lader mig drikke den Skaal, jeg havde tiltænkt Eder. Jeg tilstaaer det reent ud: havde jeg fanget Eder i min Vold, da havde J ingen Naade fundet. Visrer mig nu samme Skiel! thi spares vil jeg ikke; og hvis J ikke dræbe mig, myrder jeg mig selv med egen Haand.

Erik svarede: Det forbyde Guderne, at du skulde faae slikt i Sind. Lykken har jo kun fristet dig, ved at forsøge dit Sind og Hierte. Din Sorg kan snart vendes til Glæde. Den veed først, hvad Sød er, som har smagt det Bittre. Vil du forkaste din Belskæd, fordi du er dyppet i Havet engang? Kan du ikke taale Vand, hvorledes vil du da taale det skarpe Staal? Det er dig en Hæder og ingen Vanære, at du har svømmet i dit tunge Harnisk, paa det vilde Hav. Du est en unger Helt, og kan endnu øve mere Godt, end Ondt er skeet. Hvor er nu din Frimodighed, din Styrke? Est du allerede fied af Verden? Vi have hiulpet, ikke fordærvet dig. Vi ere dine Venner, ikke Fiender og Forrædere. Fortryder det dig, at have givet mig din Søster, saa tag hende tilbage. Hun er saa god en Jomfru nu, som før hun kiendte mig. Men vil du tage os i din Tieneste, saa ere vi rede. Dog er din Tægn ikke din Herre. Du est saa fri

og mægtig, som da du sad i dit Højsæde. Gjør hvad du vil, vi ere rede til at udføre dine Befalinger.

Over denne Tale blev Kongen saa berøget, at han omfavnede Erik, kaldte ham sin Ven, og tog ham hjem med til sin Gaard, hvor han holdt hans Bryllup med Gunvar. Erik var siden uadskillelig fra Kongen; hjalp ham med at overvinde sine Fiender, og med at give de vise Love, som skaffede ham Navn af den Fredegode.

Dog — vedblev Hrane — dette vide I alle; og det mæste hvad jeg har fortalt idag er ogsaa flere bekiendt; men Slutningen af denne Tildragelse, og hvorledes det gik Røller, vide I ikke; skøndt hans Eventyr er vel saa mærkeligt, som Eriks. — Men det er alt silde, fromme Konge, sagde han i det han reisste sig, jeg tænker det er bedst at giemme det Følgende til en anden Aften.

Hroar takkede Hrane for sin Saga; thi skøndt han kiendte det mæste deraf, fornøiede det ham dog at faae det alt saa sammentrængt og overskueligt. Næste Aften blev bestemt til at høre hvorledes det gik Røller; og alle Tilstedeværende var tilfreds og takkede Hrane, undtagen Skulde, der havde været meget udspreidt, gabet, og var misfornøiet med at Vidrik havde skænket Hrane sin Opmærksomhed. Hun til-

stod reent ud at det kiedede hende, og at hun neppe vilde tage Deel i Selskabet næste Gang. Herover var især Hrane meget glad; thi hendes Nærværelse og spodske Smil havde ofte forstyrret ham. Det gaaer Skialden naar han seer et følesløst Ansigt, som Harpen, naar den hænger i fugtig Lust. Det bliver forstæmt. Imidlertid havde han dog gjort BOLD paa sig selv. Da han var kommen i med at fortælle havde det opmuntret ham, og ingen uden Yrsa havde mærket hvad der foregik i hans Jnderste.

Tiende Kapitel.

Hrane fortæller Slutningen af Eriks og Rollers Saga.

Næste Aften vare alle betids igien forsamlede hos Kongen, paa Skulde nær. Hrane kunde nu fortælle i No. At der sad en Ugle udenfor Gvalen i det høie Træ, som ofte hylede, og ikke lod sig bortkylse, forstyrrede ham ikke nær saa meget, som hun vilde have giort. Da nu altsaa Enhver havde sat sig paa sin forrige Plads, begyndte han:

Ved Eriks Bryllup manglede kun Een, som næst Gunvar var ham den Kiæreste. Men Roller havde undskyldt sig med, at han ikke var vel, og at Gensomheden, ovenpaa alle disse Bedrifter, var ham tiepligst. Erik troede det virkelig; men Gunvar vidste det bedre. Jeg har allerede fortalt om det farlige Saar, han havde faaet, ved den uheldige Misforstaaelse. Dette Saar var ikke lægt ved at han daglig saae og talde med Gunvar. Roller havde et blødt og spærmende Hierte, og uden at tilstaae

sig det selv, elskede han den skønne Fyrstinde. Ingen aaben Siæl kan imodstaae Skønhedens og Dydens Indtryk. (Her kastede Hrane rødrende et flygtigt Blik paa Yrsa) Men det er ofte Pligt, at bekæmpe sig, og det følte Røller; thi han elskede sin Broder, og var ham tro, hvilket vi af det Foregaaende have seet. Derfor svor han og en høi Eed, aldrig med et Ord at røbe sit Hjertes Tilstand. Men Enhver, som har elsket, kiender ogsaa Nidkærlighedens Qual. Saalænge den Elskede endnu ingen Anden foretrakker, finder han sig i sin Skæbne. Han elsker hende, som han elsker Solen, Maanen, Vaaren og Blomsterne. Det blotte Syn er Lykksalighed nok. Han er lykkelig; og denne Tilstand, skøndt Elskovens første, er maaskee ogsaa dens høieste, ligesom der vel i Vaaren med Tiden gives skønnere, større, mere stærkdøftende Blomster, end de første smaae blaae Violer i Græsset; men dog ingen — selv Rosen ei — har saa himmelsk en Lugt, og den Uskyldighed. —

For at skjule sin Tilstand gif Røller ud i Skoven, hvor den var dybest, og agtede hverken Sne eller Is; tvertimod var det ham langt behageligere, at de nøgne Grene strakte sig op med Rimfrosen i Stormen, som Steenplanten i det bølgende Hav, end om de havde været bedækkede med bløde Løv. Det Grønne passer sig ikke mere for mig, sagde han.

Min Baar er forspundet! I Vinteren ligger Naturen Liig. Liigsneen er min Farve. Han havde flere Timer gaaet saaledes i Tanker, da Kulden tvang ham til at søge Ly. Men han hadede menneskeligt Selskab, og da han mødte en halvvoxen Dreng, der samlede tørre Grene, sagde han: Kan du sige mig min Dreng, hvor boer der Nogen og dog Ingen? Drengen saae paa ham, loe og sagde: Jo det kan jeg godt. Følg mig hen i Skoven ved Nabakken. — Noller, som nu lagde Mærke til det Urimelige i sit Spørgsmaal, spurgte: Boer der Nogen og dog Ingen? Ja, sagde Drengen, der boer min Husbond; det er en gal Mand, ligesom J. Gale Folk er ingen Folk; thi det er jo først Forstanden, som gjør dem til Folk; men Nogen maae de jo dog være for det! — En gal Mand, sagde Noller studsende, og du hans Tiener? — Men en god Mand, vedblev Knøsen; og det er han maaskee just fordi han er gal; thi jeg har mærket at Forstanden gjør mange Mennesker værre end Fæe, naar den ikke ledsages af et godt Hierte. Og skal der endelig være Ugler i Nollen, saa holder jeg det for bedre, at Hiertet løber af med Forstanden, end tvertimod. — Du lader til en skikkelig Knøs, sagde Noller. — Fortryd ikke paa, at jeg gantes lidt, sagde Drengen. Den som skurer sig paa en sort Kiedel bliver smittet. Og dog

vilde jeg heller dele min Husbonds Naseri, end alle Leirekæmpernes Kløgt.

Roller fik Lyst til at gjøre Gubbens Bekjendtskab, og Drengen sagde: Han vil modtage Eder med største Venlighed; kun maae I være smukt beskeden og ikke sige ham for meget imod; thi det kan han ikke lide. Han vil have Lov til at troe i sin egen Hytte, hvad han vil; og deri kan ingen for- tænke ham, saalænge han lader Andre have samme Frihed. Han lægger ingen et Straahalm i Beien, og er elsket af alle Bønderfolkene i Egnen; især af Kvinder og Pigerne, som tit besøge ham, og bringe ham Forfriskninger.

Hvori bestaaer da egentlig hans Affindighed? spurgte Roller. — Han troer ikke paa Guderne; men paa et lille Barn, og en Dreng paa tolv Aar; sagde Knæsen. Han har al sin Tid været her. I sin Ungdom sagde han bestandig, at Baldur var død, at Hødur havde forført Loke til at dræbe ham, og paaastod, at fra den Tid af var der ingen rette Guder meer i Norden, ingen Ulfyldighed; at de vare reiste til Aegard igien, hvor man atter maatte opsøge dem. Til den Ende tog han Afsked med Slægt og Venner; snørte sig en Bylt paa Ryggen, og fik sig en Vandringsstav af den Hasselbusk, som vorte ved hans Hyttedør. Hvad der paa Reisen er han

det ham for underlige Ting, vil jeg ikke fortælle. Han har selv digtet en Vise derom, som han synger for de fleste Fremmede, der besøge ham, og den tænker jeg, han vil synge for Eder med.

Medens Drengen fortalte dette, vare de komne til Hytten. Gubben aabnede Døren og blev glad, da han saae sin Dreng, men forlegen ved at see den Fremmede. Dog, da Slutten havde fortalt ham, at Koller var en venlig Mand, der ønskede at giøre hans Bekjendtskab, tog han ogsaa vel imod ham. Den gamle Eivin var høi og rank; et hvidt Skæg naaede ham til Beltet. Den store Pande hvælvede sig aabent og kongeligt; omkring Iffen havde han kun tynde hvide Haar, men i de store blaae Dine funkede Ynglingsild, og hans Stemme var meget behagelig. Han bad Koller sætte sig. Der blev gjort Ild paa Arnen, med det Kvas Drengen havde bragt. Den Gamle hentede Levnetsmidler og bad Koller at spise med sig. Koller troede aldrig det havde været muligt, men han glemte nogle Dieblis virkelig Gunvar over Gubben. En høiere Kiærlighed end den han bar til hende, troede han at spore i Oldingens Dø; og det Høitidelige, Hemmelighedsfulde stemte hans Siæl paa en forunderlig Maade.

Koller fortalte ham hvem han var, og hvad han og hans Broder havde udrettet. Nu saa be-

kønne Eder Jesus derfor, sagde den Gamle, omfavnede ham og græd. Saa er da nu denne Dgle: rede ødelagt. Men det er ikke nok at udrødde Klinten, nu gælder det at saae, min Ven! Nu gælder det at saae. Noller blev forundret ved at høre dette fremmede, usædvanlige Navn, og spurgte hvem det var han talde om? Gubben sagde: Om Ham maa man ikke tale i det sædvanlige, daglige Sprog; det er alt for ringe, til at man i det skulde kunne udtrykke sine Følelser for ham. Om ham maa man siunge; og den, der ikke kan gjøre Visen selv, maa lære den af Andre. — Med disse Ord tog han sin Harpe ned af Væggen og sagde: Hvad du ønsker at vide af mig, indeholdes i denne Sang. Derpaa slog han Strængene høitideligt og qvad med den klarste Stemme:

Paa Skjens Kant, paa Purpurranden,
Naar Maanen straalte — skionne Syn!
Med gule Lokker, fælt i Panden,
Med milde Smil, med hvide Bryn;
Som venlig Gud for hver en Alder,
Naar Dagens Sværm til Hvile gif:
Sad freidig i sit Breidablik
Og saae til Jorden Afs Balder!

Han mildned Kæmpens grumme Tanke,
Sin Bennesalighed ham gav;

Dg ned han kasted Haabets Anker
Til den, som leed paa Stormens Hav.
Han vistede fra Vastens Mose
De fæle Taagers frække Lyst;
Dg pryded Møens unge Bryst
Med Ufsylds afsehvilde Rose.

Men Mørkets lumskke Hære vaage:
Dybt traf ham Hødur med sin Piil.
Da sank de store Nienlaage,
Da svandt det vennefulde Smil;
Dg, som en Dødning, over Skaane
Mod Hertvedal og Odins Ø
Sneeg hen sig, ad blyfarvet Sø,
Den gustengule Nattens Maane.

Da kunde jeg det ei udholde
Blandt Jetter i det vilde Nord,
Hvor alle strænge Hierter, folde
Tilbade kun den stolte Thor.
De kaldte mig en svag Forkvælet;
Jeg greb min hvide Vandringstav,
Dg gik, da først paa Valders Grav
En Midienat jeg havde knælet.

Fra Osten kom de milde Guder,
Med Purpur dækt er deres Bei.
Hver Morgen Solen dem bebuder,
Men Dagen seer dem endnu ei.

Mod Osten drog jeg, for at finde
Den Gud, mit Hierte havde kjær;
Hvem lumste List og Ondskab her
Evang til, fra Norden at forsvinde.

Jeg Afseed tog med Gøster, Broder,
Mit Fædreland jeg skiltes fra.
Og drog ad Dale, Bierge, Floder
Hen mod det hede Asia.
Hvor lang Tid, kan jeg ikke sige,
Men pludselig jeg stille stod,
Ved Gloden, kaldet Jordansflod,
Som flyder i Judæas Rige.

Jeg laae ved Beien paa min Kaabe
Udmattet, hungrig, tørstig, arm.
Jeg hørte næsten op at haabe,
Og raabte: Valder, dig forbarm!
Med Bøtteren jeg Kaaret deler;
Naar skal jeg dig i Aegard see?
Da saae jeg rige Konger tre,
Som reed ad Beien paa Kameler.

Den Ene sort, de Tvende hvide,
Med straalende Guldkroner paa.
Erbodigt Følget gik tilside;
De holdt ved Stedet, hvor jeg laae;
De klappede med deres Hænder
Min store brune danske Hund;

Og venligt fra den brede Mund,
Som Perler smilte Morens Tænder.

De spurgte, hvad jeg vilde vinde?
Om Guld det var min Reises Meed?

Jeg svarde dem: jeg gif at finde
Guddommen for Ufkyldighed,
Som Jorden længe havde savnet;
Men som dog sikkert kom igien.
Da kaldte Kongerne mig Ven,
Og Alle de mig varmt omfavned.

Vi drager ogsaa fra det Fierne
At finde ham, Enhver især.

Seer du den store Sølvverskierne,
Som blinker over Hytten der?

Den har os vinket giennem Ørene,
Hen over Havet, Nat og Dag;

Nu staaer den over Bondens Tag. —
Saa talde broderligt den Ene.

Jeg fulgte dem til Bondehuset:
Et Tag af Lægter, vedbendsmykt!

Fra Marmoret, som laae i Gruset,
Det hæved sig, saa landligtrygt.

Høit vorte Græsset om en Støtte,
Hvis halve Deel var sønderbrudt,

Og med en deilig lille Glut
Sad Kvinden i den aabne Hytte.

De røde Roser monne vore
Om Lægterne med frodig Green.
Der stod et Usen med en Dye
I Stalden, bygt af Marmel-Steen.
Den unge Divo var skion tilviffe!
Hvidt lued Kindens friske Blod;
Og Stiernen over Gavlen stod,
Og slog en Kreds om Barnets Iffe.

Med knalte Kongerne paa Jorden
Og rakte deres Gaver frem,
Og Barnet sødt tilsmilte dem.
Da rullede der en dæmpet Torden,
Ei frygtelig, som for at true;
Men som et Varsel, himmelsendt,
At Naaden var tilbagevendt,
At tændt var Kærlighedens Lue.

Jeg fandt min Usabaldur atter,
Jeg var i Havn, og endt min Til.
Jeg glemte Freia, Odins Datter,
Bed Jesu Moders hulde Smil.
Og daglig vorte Barnets Ere.
O hvilke Blomster! hvilken Vaar!
Og da han fyldte tolote Nar,
Jeg hørte ham i Tæmplet lære.

Men pludselig var han forsvunden,
Og tomt det skionne Tempel stod,

Jeg tabte brat, hvad brat var funden,
Han sine Elskede forlod.
Om, for i Eensomhed at drage,
Og gruble over, hvad han fandt?
Jeg veed det ei, men han forsvandt,
Og ei min Baldur kom tilbage.

Da greb jeg atter, vild bedrovet
Min gamle, tørre Vandringstav.
Jeg var min Dingsangsven berøbet,
Jeg flygted fra min Glædes Grav.
Mod Norden jeg tilbage vendte
Og tokked, hvad mit Hierte leed;
De kaldte det Affindighed;
Og spottet, naar mit Nie brændte.

Jeg veed det! Han tilbagevender,
Skiondt tyve Aar han borte var.
Nu som en Viis, der Skriften kiender,
Den store Gaade løst han har.
Men Alderdommen mig har boiet:
Min Siæl er mat, snart Tungen stum;
Min God er stiv og Ryggen krum,
Og sidste Gnist kun staaer i Duet.

Held den, som ung i Kraftens Alder
Kan skue Tidens skørste Mand!
Hans broderlige Stemme kalder,
O iler til den fjerne Strand!

Op! Iader os tilsammen staa
 Og lytte til hans Viisdoms Ord,
 Tilbede Jesus meer end Thor,
 Og glemme Valhal over Gimle!

Denne Gang gjorde et overordentligt Indtryk paa Noller; han blev hos Subben om Natten, og denne maatte fortælle ham, alt hvad han vidste. Da han paa denne Maade havde overbevist sig om at Baldur var giensødt og levede nu atter ved Jordens Flod i Jødeland, besluttede han at følge Subbens Raad, og at søge den Lyksalighed og Trøst, som den gamle Mand, formedelt sin Alderdom maatte savne.

Efter en langvarig, men i det hele taget lykkelig Reise, kom han til Judæa, og det første han spurgte om, var om den nye Baldur. Herom kunde Ingen give ham Efterretning, derimod vidste Enhver at tale om Nazareeren, eller den store galilæiske Profet, som just holdt en Tale for Folket, paa hiin Side Bierget. Noller gav sig ikke Tid til at hvile, men ilede strax did. Folkemængden var overordentlig; hele Dalen, alle Baadene paa Floden, alle Træerne vare fulde af Tilhørere. Noller kæmpede sig hen til et Cedertre, fra hvis Grene han kunde høre hvert Ord, og see Taleren i den vævede Kiortel, med de adskilte kastaniebrune Lokker og

det himmelske Ansigt. Røller forstod endnu ikke et Ord af hvad han sagde; men Talerens Udtryk, Kraften i hans Stemme, Ilden og Tilliden i hans Dine, og Tilhørernes fromme spændte Opmærksomhed, henvendte ham.

(Her hylede Uglen uden for Svalen i Træet, og det hialp længe ikke, alt hvad man klappede ad den).

Da det var stille, vedblev Hrane: Af den stærke Anstrængelse og besværlige Reise, var Røller bleven stærkt angrebet. Han var overmaade heed, da han krøb op i Cederen, og da han hele Natten maatte blive paa Bierget i Skoven, (thi det var umueligt, for denne Sværm, at finde Huusly) følte han sig næste Dag angrebet af en stærk Koldesygge. Til Lykke havde han truffet en Gothe, som nogenlunde forstod ham, og som tog sig af ham. Denne var ligesaa indtaget af den nye Lære, som Eivin havde været. Han pleiede Røller i Herberget, og da han begyndte at komme sig, lærte han ham noget af Landets Sprog, og fortalte ham Hovedindholden af hvad det var Taleren havde sagt i Skoven. Dette gjorde en overordentlig Virkning paa Røller; med en utrolig Letthed lærte han det fremmede Sprog, og bad til Guderne, at han snart maatte komme sig, for at gaae til Hovedstaden der i Landet, hvor Nazareeren lærte

og gjorde stor Opsigt. Saa snart han var saa vel, at han kunde gaae, vandredede han affted. Han havde ifinde at begive sig til den elskede Lærer, og bede ham tage ham op mellem sine Stalbrødres Tal; hvilket han hørte ikke blev afflaaet Nogen, som bad derom.

Da han kom til Hovedstadens Port, kunde han ikke komme frem, for en talrig Menneſſeverim- mel. Han ſpurgte om, hvad det var, og man ſagde ham, at det var tre Misdædere, ſom ſkulde henrettes. Han vilde atter ſpørge, hvad det var for Menneſker og hvad Ondt de havde gjort, da han i det ſamme ſaae Jeſus komme ud af Stadsporten, med et blegt Anſigt, hvorpaa Dødsveden allerede ſtod, med en Tornefrands paa ſit Hoved, flæbende et ſtort Kors efter ſig. I det han gik Røller forbi, ſmiilte han til ham og ſagde: "Jeg ſaae dig nok, hvor opmærksom du ſad i Cedertræet. Farvel! Vi ſees hiſſet." — Da ſtrømmede Taarerne ned af Røllers Kinder, han kastede ſig i Støvet og omfavnede den Hel- liges Knæ. Men de vilde Kæmper ſtødte ham til- ſide med Hellebarderne, og Toget gik affted til en Bakke uden for Byen, hvor Henrettelſen ſkedte.

Saa dan en Ende tog det med denne ſtore Jeſus, her paa Jorden. Andengang havde Baldur aabenbaret ſig, lært Mildhed og Menneſkelighed,

Had til det Onde og Kiærlighed til det Gode. Men det Onde fik atter Overhaand, og forraadte ham til Døden.

Roller gjorde nu Bekjendtskab med den hellige Mands Lærlinge og bestyrkede sig i Troen. Da de droge ud i den vide Verden, for at forkynde Sandheden, tog han sig paa at udbrede den i Norden. Han kom for tidlig; de fromme Følelser vare altfor voldsomt og uforberedt trængte ind i hans Hjerte. Han bukkede under for dem; og hvad man med Uret havde beskyldt Eivin for, passede virkelig paa ham, thi hans ulykkelige Kiærlighed, og dybe Smerte over hans Herres og Mesters Lidelse, havde knust hans Hjerte, ophidsede hans Indbildningskraft, og gjorde ham ofte forvirret.

Der var forgaaet tre Aar, siden Roller drog bort, og Erik sad i Belmagt hos Kong Frode, som hans ypperste Jarl. Han havde faaet Kong Gøthar paa Agde til at slutte Fred med Danmark, og Frode havde ægtet hans Datter Alvilde. Mod Bønderne var der ført en lykkelig Krig, Frode havde overvundet dem. Den eneste Glæde Erik savnede, var hans Broder; heller ikke havde Gunvar, uagtet to Aars Egetskab, skienket ham Børn. Hvor stor var derfor hans Fryd, da hun mod Slutningen af det tredje Aar skienkede ham en Søn. Dette

Barn besluttede de begge, til en k rlig A mindelse, at kalde Noller. — Kong Frode, Erik Jarl, hans Hustru, og flere Hirdm nd vare just, en sk n Morgenstund, gangne ud til Leirek lberne, for at vatne Drengen og give ham Navn, da de ved K lden saae en fremmed Yngling, med et solbr ndt udt ret Ansigt, ligge henstr kt i Gr ss et, med en Stav i sin Haand. Da han saae, at de vilde vatne Barnet, sprang han op, og raabte: Overlader dette til mig, det er min Pligt. Med disse Ord tog han Drengen i sine Arme, og spurgte om hvad de vilde kalde ham. — Nu k endte de alle Noller og vilde hilse ham henrykt, men han sagde: Vigtigere Sysler kalder os nu her, end jordisk K rlighed; og da de havde sagt ham Drengens Navn, mumlede han Noget sagte, i det fremmede Sprog, og d bte ham tre Gange. Gunvar modtog Barnet gr dende af hans H nder, og takkede ham med et deeltagende Blik. Alle vare beg rlige efter at vide, hvordan det var g aet ham; men han svarede dem forvirret, i hemmelighedsfulde Udtryk, som de ikke forstode. De toge ham med i Offerlunden; thi Gudernes Dyrkelse var igien indsat med megen  lvor og Overholdelse. Men dette var ham en N dsel. Han forreastede Folket Afs gderiets Vederstyggelighed, talde om det evige Lys, om Forsoneren. Almuen forstod

ham ikke; den blev opbragt, og kun Eriks Anseelse kunde holde dem tilbage, fra at dræbe ham, som en Gudsbespotter. Rystende paa Hovedet gik han derfra, og sagde bestandig sagte ved sig selv: Jeg er kommen for tidlig! altfor tidlig!

Om Aftenen indsluttede Erik sig med ham i sit hemmelige Bærelse og lod ham fortælle sig Alt. Da han hørte, at Røller var kommen, for at overvinde Landet, raabte han: Ved Guderne, min Broder, besværges jeg dig, opgiv dette daarlige Forsæt. Jeg elsker dig, som min Broder; men jeg elsker Guderne høiere, end dig, og har selv nylig udgivet en Lov imod Gudsforagtere, som jeg blev nødt til at haandhæve mod dig, saameget det end vilde smerte mig. — Og hvilken Straf kan den vente? spurgte Røller. — Den samme, som Tyven efter Fædes Lov, svarede Erik; thi vi troe ikke at kunne straffe en sliq Overtræder vanærende nok. — Og hvilken er da Tyvens Straf? spurgte Røller. — Der bliver flaaet Nagler giennem hans Sener, svarede Erik, og en Ulv hængt ved hans Side. — O en skøn Død, raabte Røller smilende, den har jeg seet min Herre selv lide. Skulde jeg ikke gierne dele Skiabne med ham. Erik sagde: Saafremt du vil gjøre mig denne Skam, ved de evige Guder, jeg borer dig min Daggert i dit Bryst. Røller svarede: Jilde

belønte du mig da, fordi jeg mangen god Gang redede dit Liv. Hvad har du i Sinde? raabte Erik. — Driftighed sømmer sig vel den Fromme, sagde Røller. — O min Broder, sukkede Erik, med Hund skal man Bjørn bede, og ikke med flyvende Fugl. Du est syg og vanvittig, dine Kinder ere blege, dine Dine gløde! Jeg vil lade dig være ene, og tale med dig imorgen igien. Maaſkee har du da ſaaet bedre Forſtand. Gode Tanker komme med Natten. — Med diſſe Ord forlod han ham.

Næſte Morgen, temmelig ſilde, kom Erik igien; men Røller ſov endnu, og han nænte ikke at vække ham. Henimod Middag kom han anden Gang; og da Røller endnu ſov, fattede han Miſtanke og trak Forhængen fra Sengen. Da laae Røller ſmilende hvid og død, med de ſolbede Hænder paa Brøſtet. — Det var det beſte, der kunde hændes dig, min ulykſaltge Broder, ſagde Erik grædende. Derpaa lod han ham bære hen i en Gravhøi, og Natten derpaa gif Gunvar allene ud, og plantede en Roſenbuſk paa hans Grav.

Nogle Uger derefter fandt man et ſort Trekors derpaa. Da man ſpurgte, hvor det var kommen fra, fik man at vide, at den gamle Eivin havde været der, og plantet det med ſine egne ſkielvende Hænder. Denne Gubbe døde kort derefter; men Erik

levede lang Tid med Gunvar, hialp Frode at styre Landet, og var lykkelig. —

Hranes Fortælling gjorde et dybt Indtryk paa de Tilstedeværende, og Alle takkede de ham hierteligt. — Den stakkels Røller! sagde Yrsa. — Hvilket dog altid from Henrykkelse udarte til fiendelig Strid? sagde Hroar. — Hvor levende alt er fremstillet, sagde Vaulundur; Jeg seer ret Gunvar staa med Livstykket paa for Erik; seer ham række Kongen Isen over Ilden. Jeg seer ret Røller sidde i Ederens og lytte til den hellige Wands Tale. Det Huus af Lagter og Roser, hvor Qvinden sad med Barnet, maa ogsaa have været smukt. — Jeg kan dog meget bedre lide Erik end den svagelige, sygelige Røller, mældte Vidrik. — Det er paa Ungdomsvis, sagde Faderen. I Eders bedste Kiærlighed maa der altid blande sig Had, eller i det mindste Modbydelighed for noget Modsat. I kan aldrig rose uden at laste; aldrig vise Beundring uden Foragt; og Skialden maa gjøre det saa godt han vil, saa veed I dog Alting bedre end han; og det høieste I tilstaae ham, er, at han nogenlunde har hævet sig til Eders bedre Forstillings. Du maler her Stoltheden, men ikke Ungkungen, sagde Hroar smilende. Man maa bøie Grenen, mens den er ung, sagde Vaulundur, utaalmodig.

De vilde just stilles ad, da det raslede i Træet udenfor; et overmaade velskabt Been strakte sig fra Grenen ind i Vindueskarmen; og inden man vidste et Ord deraf, stod Skulde i Stuen, med et sort Slør over Hovedet, og tudede som en Ugle. — Jeg har hørt det altsammen, sagde hun; og I have mærket, at jeg af og til har givet mit Bifald tilkiende. Skynder Ider noget at faae Christendommen indført, saa vil jeg strax begynde at synge og bede.

Ellevte Kapitel.

Hvorledes den vendiske Kong Skalk blev
undertvungen.

So Maaneder efterat Reigin Jarl var reist til Benden, kom han tilbage med sin Flaade. Med hvilken Glæde stimlede Folket til Kysten, da den liden Gaasedreng tidlig i Morgengryet meldte, han havde seet en Skov komme flydende paa Vandet. Heraf vidste man, Reigin havde seiret, og at Skibene vare udsmykkede med Egelsøv. Med stolt Glæde løbe de ned imod Iffesfiord; Hustruer, Piger og Børn stimlede did, for at gienfinde Mænd, Brudgomme og Fædre. Da randt mangen salt Taare over de Savnede, da hørte man mangt et Skrig og mangen Veeflage; thi Seieren var dyreføbt, og næsten den halve Deel af de danske Kæmper vare faldne.

Reigin Jarl treen i Kongens Hal med de fornemste Hirdmænd; efter dem fulgte den vendiske Kong Skalk, dybt nedbøiet i tunge Lænker. — Vi

have fæst ham for meer, end han er værd, sagde Reigin; men nu have vi ham. Skalk maatte knæle for Hroars Høisæde. — Hvorfor brødst du din Eed? spurgte Kongen. — Den var tvungen, svarede Skalk, og det ligger i enhver Skabnings Natur at søge sin Frihed. Naar Buret staaer aabent, udflyver Fuglen. — Vi skulle vel herefter spørre det bedre, sagde Hroar; og Skalk blev ført til et Taarn i Skoven, flere Favne under Jord. — Hvad Straf har du tiltænkt denne Oprører, Herre? spurgte Reigin, da Skalk var borte. — Han har mistet sit Rige, sagde Hroar; for at forsikre os ham, er vel et stedseverende Fangenskab nødvendigt; og for en saa frihedshigende Kæmpe, der ei engang kan finde sig i at være Skattefonge, er vel ogsaa Frihedens Tab den haardeste Straf.

For første Gang blev her Reigin Jarl utaalmelig, han rødmede som et Blod, og sagde: Sender Dankongen sine bedste Kæmper i Døden, for at straffe sine værste Fiender med Livet? — Hroar, som følte hvad han skyldte Reigin, vilde ikke giengælde det bidende Spørgsmaal, som han vel havde kunnet, men sagde rolig: Jeg overlader ham i din Vold, gode Jarl! Foretag med ham, hvad du finder tiensligt. — Dette sagtmodige Svar indtog atter Reigin ganske for Kongen, og han sagde: Tilgiv Herre!

Guderne bevare mig fra at gjøre Indgreb i Ederes Naades kongelige Magt; men jeg troede denne lum-
 ske Fiende burde straffes paa en Viis, saa at det
 affkræfter Andre. Fængsel er næsten større Straf
 for Vogteren, end for den Bevogtede; thi denne
 nærer daglig Haabet om Flugt og Hævnd; og det
 er just dette Haab, der bringer den Anden til dag-
 lig Frygt, og angstelig Forsigtighed. — Belan,
 sagde Hroar, jeg tilstaaer han har fortient Døden!
 Som en Meeneder, der har ført Hvindskold mod
 Riget, miste han Fjor og Fæ, Gods og Liv. —
 Dette er en god Lov, sagde Keigin smilende; og vi
 have allerede straffet de øvrige Bønder efter en anden
 af Frodes Love, hvilken du ellers i dit Land har op-
 hævet; nu gælder det, om denne Selvraadighed til-
 gives os. — Hvorledes det? spurgte Kongen.
 "Glaaer nogen Udlænding en dansk Mand ihjel, da
 bøde to Udlændinge med deres Hals, for ren Dansk!..
 sagde Keigin; Thi Bønderne havde dobbelt saamange
 Døde paa Valpladsen som vi. — Det tilgiver jeg
 gierne, sagde Hroar! —

Dagen derefter holdt Kongen Thing i Skoven,
 og da han sad i Kredsen, paa den store Kampesteen,
 omringet af de tolv Goder, traadte Lofde frem, og
 talde i alt Folkets Paahør: "Mange Vintre og Som-
 re ere nu henrundne, o Konge, siden Guderne fik

et Offer. Troe vi paa dem eller ei? Agte vi, eller haane vi dem? Frygte vi Asathors knusende Mølner, eller spotte vi den, liig Qvisten i Drengens spæde Haand? — Jeg forlanger ikke de blodige Tænder tilbage, da man slagtede ni og halvfemsfindstyre Mennesker i Offerlunden. Denne Rædsel, der bragte vore Fædre til at forsone Aserne med Blodstrømme, var mere Frygt, end Tilbedelse. Vi skulle ikke frygte, men dyrke dem. Dog — aldeles at undlade denne gamle Skik er Daarlighed og Gudsforagt. I det Dieblisk, da Steenkniven opridses Offerets Indvolde, og de dampe mod Solen, føler Asurs Børn, meer end ellers, hvilken Afstand der er mellem dem og Børs og Bures Et. Et saadant blodigt Syn er undertiden nødvendigt til Gudernes Værevd Menneskets Ydmygelse; og jeg kræver det! — En almindelig Ridning eller Gldgierningsmand kan jeg ikke vælge til denne Hæder; thi det er en Hæder at bløde til Værevd for Aserne. Men en fiæk Fiende; blandt de fiække Fiender den fiækfeste Drot — han er værdig, naar først Eeds Overtrædelse har gjort ham dødskyldig. — Jeg kræver da her af dig, i Gudernes Navn, at du skænker mig den vendiske Kong Skalk; at han kan udaande sit Liv, udstrakt paa Offerstenen, naar jeg har farvet den hellige Flintekniv med Blodet af hans Hierte. I ni Nætter skal

han hænge, med Spyd stiuget, paa Træ for Odin, og dingle for Natteblæsten, i den hellige Lund. Kun saadan takke vi Thor værdig for Seieren, Freier for Landets Held..

Hroar saae paa Reigin Jarl; men da denne, saavel som de fornemste Kæmper bifaldt Lofdes Begjæring, og en stor Deel af Folket understøttede den, med høitidelige Naab til Guderne, maatte han give efter, og det blev bestemt, at Skalk om ni Dage skulde offres i Lunden.

Kongen var ilde tilmode, og da Hrane om Aftenen paa en eensom Vandring vilde trøste ham, hjalp det ikke; Kongen blev mørk. Hrane anvendte al sin Betsalenhed, thi han var oprømt; Yrsa havde kort tilforn talt venligt med ham og takket ham for Rolvers Saga; hun havde beundret Eivins Sang om Reisen, og Hrane havde henrykt kysset hendes Haand. Min stakkels Hrane, sagde Kongen; det gjør mig ondt, at jeg skal bedrøve dig; men det kan ei andet være! Du vil trøste Andre, og behøver selv Trøst. Jeg kender din Uskyldighed; og hvad er naturligere, end at et varmt Hierte indtages af huld Skønhed? Men Ufrudtet quæler ofte Blomsterne. Din Besundring for Yrsa misforstaaes og Yrsa misundes. Du kan selv tænke, min gode Ven, hvor haardt det maa være mig, at skilles fra dig. Men det bliver

det bedste. Bagvaskelsen vilde fordærve dig og den elskværdige Yrsa. — Hun skal føde Danmark en Konge! Fædrelandets Forventning er spændt. Et besynderligt Sagn, stadfæstet af en stor Skare Kæmper, kaster et Slør over hendes forrige Skiebne. Man har glemt den gysselige Feiltagelse, mellem Fader og Datter, og af Længsel efter Sønnen, glemmer man Hustruen over Moderen. Men hvor let for Ondskaben at røkke denne svage Grund! — Du har fulgt Fyrstinden hid fra Saxland; — blev det bekiendt, at du elskede hende — blev hendes Godhed for dig udlagt til meer: — den fæleste Forvirring vilde følge; de farligste Følger maatte beryngtes!

Med Taarer trykkede han sin Konges Haand og sagde: Jeg føler Vægten af dit Ord, Herre, og gaaer i Landflygtighed. — Kun et Par Aar! sagde Hroar venligt. Nei, raabte Hrane, i det han ilede ind i den tykke Skov, for evig!

Hvorfor afbrænder dog Hæl saamange af Freias skønneste Roser med sine svovlblaae Flammer? sagde Hroar bittert, i det han stirrede efter Skialden.

Hrane stormede omkring hele Natten, og utallige forskiellige Følelser betog ham. Naar han saae paa sin Daggert fik han Lyst til at støde den i sit Bryst; kom han til Vandet, troede han at see en Havfrue vinke ham ned i Bølgerne; Træets Grene

susede spottende til ham: Hæng dig! — Han havde uidentvivel i den første Smerte berøvet sig selv Livet, dersom ikke den Tanke, hvormeget vilde det ikke bedrøve Yrsa og dine gamle Forældre! havde holdt ham derfra. — Nu besluttede han at reise ufortøvet bort til fremmed Land. Han stod ved Stranden, og havde allerede aftalt med en Fisser, at denne skulde leie ham sin Baad, for at gjøre en Fart i Maanskin paa Havet; men han betænkte sig, og gik ind i Skoven igien.

Han vidste ikke selv hvor han var; pludselig blev han vakt af sin dybe Drøm, ved nogle vilde sørgelige Toner. Han slog Øinene op og stod for et rødt Fangetaarn, oplyst af Maanskinnet. Tonerne kom langt nede fra Jorden. Han lyttede, og hørte følgende Sang i det vendiske Sprog, som han vel forstod:

Minde min Brud! o du Kærester min!

Deilig og fin!

Lærer dig Natten at grue?

Sidder du hisset, og tænker paa Skalk,

Klapper med sneehvide Hænder hans Falk,

Løfter hans Sværd og hans Bue?

Danskerne seirede, Venderne faldt.

Drotten er dødt!

Glemte nu er Heltens Bedrifter.

Solen skal finde ham blodig paa Steen,

Maanen skal see, hvor han hænger paa Green,

Gysende fra sine Rister.

See, hvor i Træet han svingler saa bleg!

Koldhiertet Feg

Toler ei Medynk og Smerte.

Lydig han viger for Veir og for Bind;

Kavnen har sat sig paa blaahvide Kind,

Hugger sit Næb i hans Hierte.

Andet det var, da jeg Brylluppets Nat

Fævned min Skat,

Nu skal mig Døden omfavne.

Schwantevit! Provo! foragtede Gud!

Slaverne lystre nu Gøthernes Bud,

Odin har sendt sine Kavne.

Maanen sig sniger ad natlige Sti.

Var det forbi!

Dvalen ei ængster den Døde.

Hævner I Bønder paa Gøthen min Spot!

Ufbrænder Skoven, hvor Skalk, Eders Drot,

Slagtes til Ufvenes Føde.

Frane gik til Indgangen, og fandt de to Strids-
mænd, som skulde holde Nattevagt, sovende; thi
de forlode dem paa den forsvarlige Jerndør. Da
han kom, vaagnede de, og bleve bange for, at han

skulde forklage dem. Af denne Forlegenhed benyttede Hrane sig, og bad om at maatte besøge Fangen dernede. De vidste, at han forstod Vendisk, og at han, som Skjald, tit besøgte Misdædere, og trøstede dem før Henrettelsen; lode ham altsaa stige ned.

Han fandt Benden ved et lille Steenbord, hvorpaa stod en Lampe. Fangen havde et Par guldstukne Hiortelærshandsker i sine Hænder, og trykte dem ofte til sine Læber. — Hvad vil du? — raabte han til Hrane — Natten er endnu ei forbi. Lad mig med Fred til min Dødsstund! — Hrane: Natten er den Ulykkeliges Ven. Forsmaa ei en godhiertig Fiendes Trøst. — Skalk: Trøst er kun Døie i Jorden. Et Slagtoffer er trøstesløst. Spar din Trøst! Hvis Nysgierrigheden drev dig hid at see og tale med mig, før min Henrettelse, velan, den er tilfredsstillet. Gaae tilbage. Und mig disse korte Dieblif. — Hrane: Hvorfor kysser du disse Handsker? Er det en Gave fra din Brud? Jeg hørte dig synge en Vise; den rørte mig. — Skalk: du taler godt Vendisk; det glæder mig at høre mit Modersmaal af fremmed Læbe, før jeg skal bløde mellem Fiender, hvis Mundes vilde skurrende Lyd mit Øre ikke forstaaer. — Hrane: Forekast ikke fremmed Tunge dit eget Øres Mangel og din Siæls Uvidenhed. Ethvert Sprog klinger vildt og skurrende for

den Ulyndige. Tale er ikke Strengeseeg og Sang. Det er ikke blot efter Lyden, du skal dømme, men efter de Tanker og Følelser det udtrykker; og ved de evige Guder, saalange Verden stod, taltes intet herligere Sprog end af Gothen og Geirmanner. — Skalk: Snart er jeg der, hvor intet Sprog tales! — Hrane: Troer du ikke Udødeligheden? — Skalk taug, og stirrede hen i Mørket med et mørkt Blik. — Hrane: Hører der ikke ogsaa Riækhed til at formode? Er Haab og Tro andet, end den sunde Siæls dristigste Bedrifter? Er det ikke meget feigere at tvivle om et guddommeligt Forsyn, end at flygte i Krig. Er det ikke langt større Nidingsværk, at berøve Guderne sin Tillid, end at frastjæle fremmed Mand sit Gods? — Denne raske Maade at omvende paa, havde noget tillokkende for Skalk, og han blev opmærksom. — Det er let, sagde han, min gode Ven, at være trøstet i en Andens Ulykke, naar man selv er i Sikkerhed, og Døden staaer smukt langt, langt tilbage i Baggrunden af Ungdomslivet. — Du est lykkelig, smuk, ung; har uidentvivl en deilig Kiælen Brud; og kommer nu og gjør mig et Besøg, for ved Følelsen af min Ulykke, ret at forstærke dig Bevidstheden af din egen Lykfsalighed. Jeg misundte dig ikke denne Belyst, men nu har du nydt den: gaae nu, og lad mig med Fred i min sidste Stund! —

Grane: Du tager feil! det er ikke d i g, der skal døe, det er m i g. Det er ikke for din Skyld, at jeg hæver min Aand til hine høie Forestillinger; det er for min egen. Tilgiv denne Egennytte! — Skalk blev forundret; men endnu mere, da Grane hurtig bad ham at fiske Klæder med sig og forlade Fængselet, ile til Stranden, og betiene sig af den Vaad han fandt der, som Fiskeren strax vilde give ham, naar han blot sagde paa dansk, at han var Grane. — Nei, raabte Skalk, da han havde fattet sig af sin Forundring, det gjør jeg ikke; mit Livs Rigdom vilde tykkes mig en stiaalen Skat, naar jeg skulde kiope det med din Undergang. Du stoler maaſkee paa, at de Danske skulle skænke dig Livet, og beundre din Høimod; men du feiler! De blodtørstige Guder ville snyse, naar de see dem Byttet frarandet, og opoffre dig i deres Forbitterelse.

Det er just det, jeg ønsker! sagde Grane kold. Tro ikke, min Herre, at jeg kommer her af Dyd, for at vove mit Liv for dit. Jeg veed ei engang, om det v a r en Dyd. Ligesom Enhver maa sørge for sit eget Ophold, saa maa han ogsaa bevare sit eget Liv; naar det ikke gielder Fædreland, Forældre, Hustru, Børn, Mø eller Ven. Og vi To kiende jo intet til hinanden; ere ikke Venner. Det er kun vor fælles Fordeel, som forbinder os: Jeg ønsker at miste

Livet; du at frelse dit. Velan! her tilbyder sig en Leilighed. Skynd dig, før den ophører! Thi det svarer jeg dig, ved den almægtige As, at hvis du ikke gik, som jeg siger; da gaaer jeg ud i Natten, og dræber mig med egen Haand.

Ulykkelige, raabte Skalk, hvilken Fortvivlelse bringer dig til dette Naseri? — Ingen Fortvivlelse, svarede Hrane rørt, men inderlig sød Vemod. Den elsker ei ulykkeligt, som ikke forsmaaes. Men Skiæbnen har ikke bestemt vor Forening her paa Jorden. Jeg stoler sikkert paa en tilkommende Lyksalighed hos Freia; og paa Dødens raske Ornevinger iler jeg til hendes Folkvanger. Jeg vil ikke lade mit unge Blod udsuge af Aarenes fryghende Tgler, for at finde No. Jeg vil elske og døe. Jeg veed vist, at i en heel Levetid finder jeg ikke denne Leilighed igien. Intet Dieblis vil komme, i hvilket Døden bliver mig en Belyst, som nu. Og da der nu tilbyder sig en Leilighed, at jeg kan redde en Andens Liv med min Død, hvi skulde jeg da ikke gribe den? Til af dit Fængsel! Og naar du igien krystes af din Rindas hvide fyldige Arme, tank da paa Hrane hin Skiælb, hvis kolde Aske hviler i sorten Muld i den danske Bøgeskov; men hvis fængselsfulde Siæl seer Eders Fryd, hos den gulshaarede Asynie, hvor han venter sin Brud. —

Da Skalk saae, at Intet kunde bevæge Hrane fra sit Forsæt, omfavnede han ham med Taarer, og modtog den Redning, der tilbødes ham. Ved Døren kaldte Hrane ham tilbage og sagde: Kun endnu Eet! Lov mig, at du ikke vil hævne dig paa Hroar, og at du vil være hans tro Skattefonge, naar du kommer tilbage! — Dette svor den vendiske Drot, ved sin Gud Schwantevits tredobbelte Hoveder. Dørvogterne lode ham gaae, da de saae ham i Hranes Klæder; Fiskeren vinkede venligt til ham, langt fra, da han saae ham stige i sin Baad. Og som det nu ofte skeer, at den særfindede Skiæbne pludselig vender sig til Held, saa var det ogsaa her; thi Skalk seilede i sin Baad med god Vær, traf tilfældigviis paa Havet et vendisk Skib, og inden faa Dage favnede han sin Brud igien i sit Rige. —

Tolste Kapitel.

Om hvem der blev offret.

Næste Morgen i Dagbrækningen beredte Goderne sig til det hellige Tog, hvormed de vilde indvie Offerdagen. I den tykkeste Deel af Leiresskoven var Gudernes Lund, som vendte med sin bageste, smalleste Deel til Fiorden. Her var et Huus, hvor man forvarede Gudinden Friggas forgyldte Træbillede. Kun hver femte Aar blev det sat i en tildækket Vogn, der var forspændt med Ræder, og saaledes draget giennem Skoven. Derpaa blev Billedet vasket i Fiorden. Naar det var færdigt, paastod man, at det talede nogle varslende Ord, som Goderne siden forkyndte Folket, til Held eller Uheld; hvorpaa et Havuhyre steg op af Fiorden, og opslugte Trællene, som havde tvættet Vognen og Billedet. I Kong Hroars Tid var denne Fæst endnu ikke helligholdt; thi Kongen hndede den ikke, havde Medlidenhed med Trællene, og mistænkte Goderne. Men nu var Løsenet givet, til igien at sætte den hellige

saalænge foragtede Gudsdyrkelse ind i sine Rettigheder, at Frigga, eller H e r t h a (som hun ogsaa af Anglerne kaldes, efter J o r d e n, hendes Rige) skulde fiøre omkring i sin forrige Hæder.

Kong Hroar, som tænkte paa næste Dags blodige Handling, kunde ikke sove den hele Nat. Han stod op; men som han nu, medens han klædte sig paa, saae ud over Jæfærd, giennem den Laage han havde aabnet, og Maanen skinte ham venligt i Ansigtet, giennemfoer pludselig en Tanke hans Siæl, og han fattede et Anslag, som han strax besluttede at iværksætte. — Han sammenkaldte derfor sine slumrende Kæmper, og spurgte dem hemmeligen, om de vilde hielpe ham med at fuldføre en Bedrift? Med Liv og Blod! var Svaret. — Jeg haaber ikke det skal behøves, sagde Kongen: min Hensigt er at være hemmeligt Vidne til Trælles Død i Lunden. Jeg vilde dog eengang for alle gierne vide, hvad det er for et Uhyre, som sluger dem i Fiorden, naar de have vasket Billedet. Hvo af Eder, der nu ikke frygter for at sluges med, han følger mig! — Kæmperne smilte, trykkede glade Kongens Haand og sagde: Vi forstaae dig, Herre! Vi frygte ikke Uhyret. Vi tage vore Svarde og Skjolde med. Slige Dyr pleie at være ligesaa feige, som blodtørstige.

Derpaa gik Konning Hroar, fulgt af syv mands
hastige Kæmper hen i Lunden, ad en hemmelig Gangs
sti. De tvende Vogtere, som Goderne havde hen-
stillet, kunde ikke hindre Kongen og hans Mænd
Afgangen. Man bandt dem Hænderne, kneblede
dem, og saaledes maatte de følge. De tappre Folk
kom lykkelig om bag Gudehuset, hvor de skjulte sig
i Krattet, nær ved Sivene, og drog deres Sværd;
ventende Vognen, som endnu, omringet af den føl-
gende Mængde, var paa hiin Side Skoven.

Efter nogen Tids Forløb, kom Vognen langt-
samt indrullende paa den store Plads i Lunden. Li-
gesom Solen opsteg, saae man de hvide adstadige
Køer komme dragende med Brædekarmen. Goderne
fulgte, ligeledes i hvide Klæder, med Ører paa
Skuldrene, og med Egelsø om Fingerringene. Ved
Helligdommens Indgang, holdtes Folket tilbage, og
Ledet for det hellige Pilegiærde blev lukket.

Nu aabnede man Vognen, og udtog et stort,
grovtudhugget Træbillede, lueforgyldt, med to store
blaa Edelstene, istedet for Øine. De blege for-
færdede Trælle, maatte bære det ind i Krattet til
Fiorden. Med skælvende Hænder toede de Billedet,
og stirrede hen i Vandet, med angstelige Blik, efter
Uhyret, som de ventede, hvert Dieblisk skulde sluge
dem. — Da traadte to unge Goder frem med Strik-

fer i Hænderne. — Knæler! ufselige Stakarle, sagde de; knæler og beder til Thor, at han tager Eder til Thrudvanger; thi nu er Eders Time kommen. — Trællene knælede. — I det samme fæstede Goderne dem Strikkerne om Halsen, og vilde just drage Snoren til, da i det samme Kong Hroar og hans Mænd sprunget frem af Krattet; og — ”holder inde, Nidinger!” raabte de med een Mund. Goderne sank til Jorden af Forfærdelse, da de saae Dankongen og hans Mænd bevæbnede. Denne Afsmagt førte han sig til Nytte; han befriede Trællene, og gav dem Baaben. De rædde Goder turde ikke opløste deres Vine paa Kongen; kun Losde havde endnu saa meget Mod, at han vovede at nærme sig, synke i Knæ, og sige: Forraad os ikke Herre! Hvad vi foretage, er en gammel Skif, hævdet og ærværdiggjort af Aarhundreder. Vore Forfædre have øvet den, før vi. Hver Gudsdyrkelse har sine egne Hemmeligheder; om Offeret sluges af Havet eller paa anden Maade, er uvigtigt; nok at Gudinden faaer sit Offer. — Vel, det skal hun da faae, sagde Hroar, med et frygteligt Blik paa Overguden. Hør her, hvad jeg kortelig har at sige dig: Misbrug ærværdiggjores ei af Tiden; Misgierning straffes af Evigheden. I ere Løgnere og Gudsbespottere, og du som Ophavsmanden skal undgielde

det. Modtag den samme Død af de Ufkyldiges Haand, som du vilde berede dem! — Med disse Ord gav han Trællene et Vink; og i det Kongen vendte sig, og gik nogle Skridt ind i Skoven, havde de allerede qvalt Overguden med Strikferne og kastet ham i Fiorden. Derpaa kom Hroar roligt tilbage, med langsomme Skridt, og sagde til de forfærdede Guder med megen Værdighed. "Hvad der er skeet, bliver hemmeligt, saalænge det kan. Jeg skal ikke røbe Eder! Men fra nu af vil jeg selv være Eders Overgode; og kun ubetinget Lydighed kan tilbageholde den Straf, som I alle fuldkommen havde fortjent. Følger mig til Offerlunden. Den evige As har alt faaet sit Offer i denne Morgenstund. Den blodrøde Sol luttres i Luften, og forvandler sit Purpur til Guld. Det sømmer sig Kongen at være mild, som Dagen. Følger mig, at bringe Naade for Skalk. — Her har Uhyret slugt Lofde. Dette vide I! dette haver I for Folket at sige, hvis man skulde spørge Eder..."

Med disse Ord skyndte Kongen sig til Offerstedet; hvor der var stort Bulder og Opløb, thi istedet for den vendiske Skalk, havde man fundet Hrane, den Dannemand. Med faa Ord havde han forsvaret sin Handling, og stod nu sagtnodig og rolig, for at tage, hvad der fulgte paa. — En besynderlig

Stemning var i Folket; thi hvorvel man havde ønsket at offre Skalk, var der dog næsten ingen, som jo havde Medlidenhed med Skialden. — I det Dødsblik, man staaer Fare for at miste et Gode, føler man først ret hvad det er værd. Alle erindrede sig nu de Gange, hvormed han saa tit havde glædet, rørt og opflammet dem; og ingen ønskede hans Død. Men man skielvede for de ubøielige Goder. — Hvor forundret blev man da ikke, da disse, med en usædvanlig Mildhed, vare de første til at undskylde Hraane. Han kunde selv ikke begribe sin Frelse. Men Goderne lode Folket stille sig ad og forkyndte, at Frigga havde befalet Naade for Skalk, da man vædede hendes Billed i Fiorden. Først, da han var allene med Kongen, fik han Sammenhængen at vide. De beundrede hinanden vekselsviis; men Hraane sagde: Det er kun dig Herre, som fortjener Noes; thi jeg har handlet af Egennytte, din tappre Gierning bliver en Hemmelighed, og mit Eventyr løstes i Skyerne, uden at man veed Aarsagen dertil. Hundrede Gange har jeg øvet en god Handling, som ingen erkjendte; nu høves jeg for en Forrovenhed, jeg har begaaet i Druffenskab. — Saa er Mennesket, sagde Hroar. Salig, hvo selv sig skaffer Lov eller Medynk, usikkert er alt hvad som eies kan i andres Hjærter.

Trettende Kapitel.

Hvorledes Skulde og Yrsa opførte dem under
hinn Begivenhed.

Den eneste Misforståelse med denne Dags Begivenhed, var Skulde. Hun havde pyntet sig, som til en Fest, i sit Skarlagen, langt nedringet om Brystet og Nakken, for at tildrage sig de unge Kæmpers Blik. Tidlig om Morgenens havde hun allerede været tilstede, for at faae den bedste Plads, tæt ved Netterstedet. Trællene havde raadet hende ikke at sidde saa nær, da hun let kunde besprøites med Offerets Blod. — O det siger ikke, var hendes Svar, derfor har jeg taget Rødt paa. Siden maatte Trællene fortælle hende, hvordan man bar sig ad. De svarede hende først, at det vilde hun jo faae at see, men Skulde klappede dem, med sine hvide Hænder, og tog dem under Hagen for at de skulde fortælle. — Bliver han saa udstrakt paa Stenen? sagde hun. — "Ja det forstaaer sig.. — Vinder I ham? —" Naturligviis.. — Og saa opridses Goden ham Bugen med

Steenkniven? — Hvad er det værd at tale om sigt! sagde Bødlerne. — Naar man kan gjøre det, kan man ogsaa tale derom, svarede Skulde. Skriger han saa? — Hvor kan jeg vide det? sagde Trællen. Hvis han er en Helt, vil han ikke skrige. — Jo vist, raabte Skulde hæftig, maa han skrige, og vende det hvide i Dinene ud. — Trællene vendte sig fra hende med Afsky og gik til deres Arbeid. — Hvad det er nogle Muldvarpe! sagde Skulde. De bide i Blinde! Naar man eengang er grusom, maa man dog ogsaa have Fornøielsen deraf. Det er morsomt, at tænke sig disse Ridsdrævlere skælve paa en ganske usædvanlig Maade. Og disse Indvolde de komme frem for Lyset, som ellers vilde bleven bestandig i Mørket, indtil Baalet fortærede dem, eller de i Graven forraadnede. Solen tænker vist mindst paa, at den i denne Morgenstund skal se Skalks violblaa Hjerte. —

Saaledes stod hun og taledes, og mærkede ikke, at hun var ganske allene paa Netterstedet. Hun vilde blevet længer staaende, hvis ikke en usædvanlig bedøvende Duft havde ængstet hende. — Hvad er dette? raabte hun. — Det er den store Balmuefrands, var Svaret, som skal slynges om Offerstenen. — Hu, hvor den lugter bedøvende, raabte Skulde. Hvad har I dog for nogle Bjørnenerver, at I kunne taale

denne Lugt. — Jeg faaer ondt! — Det sortner for mine Dine! — I det samme tumlede hun hen paa Jorden, og rev sin Haand tilblods paa Offerstenen. Da gav hun sig til at sukke og græde; beklagede sin skønne lille Haand, sin fine hvide Hud; vaandede sig over Smerten, blegnede ved at see sit eget Blod; og det var først Tummelen og Folkets Sammenstemmen ved Hroars Komme, som bragte hende til sig selv igjen.

Siden hiint Dieblif forbittret paa Hrane, var denne Forvandling hende saameget mere kjærkommen. Hun paastod, at man endelig maatte offre ham i Skalks Sted, især siden han selv onskede det. Men Kongens og Kæmpernes Mellemkomst gjorde alle hendes blodige Forsæt til intet, og hun gik bedrøvet til sit Jomfrubuur; hvor hun i sin Forbittrelse dreiede Halsen om paa sin kæreste Sangfugl.

Yrsa, som søgte — ganske modsat Skulde — at undslippe hiin blodige Begivenhed, var paa Offerdagens Morgen gaaet ud til Vaulundur, for at høre hvor vidt han var med den Bævsfoel, han havde lovet at tømre hende. Vaulundur havde meget travelt med det blanke Harnisk til sin Søn, som om nogle Dage skulde reise til Kong Didrik i Verona; imidlertid havde han dog faaet Bævsstolen færdig, og gav hende en Træl med, som kunde bære den hjem for

hende. Paa Veien opholdt hun sig med Flid længe hos den gamle Ebba, Hroars Fostermoder, som hun tit besøgte, og som kunde synge allehaande lystige og sørgelige Viser. Yrsa frygtede, hun skulde komme for tidlig hjem, før det blodige Offer var fuldbragt; bød sig derfor selv til Gæst hos den gamle Kvinde, som tog meget venligt imod hende, og kunde ikke nok beundre den herlige Bæverstoel. Yrsa bad hende om at synge en Vise. Hun sagde: Jeg kan just en om en Bæverstoel; men den er sørgelig. Yrsa sagde: Det Sørgelige huer mig bedst. Da satte Ebba sig ved sin Rok, lod Tenen snurre; og medens Yrsa i Tanker slattede en Krands af en over hendes Hoved nedhængende Egeqvist, sang Ebba.

Skion Alfa mod udi Skoven gaaer;
Hun havde som Hørrer saa guult et Haar,
Som Rosens Blad var den friske Kind,
Som Lilien var hun rank og trind.

Hun sørged for hendes Grovin fiær,
Ehi han var dragen i Ledingsfærd.
Var seilet i Viking, fra sin Mo,
Med Konning Humble til Orkens.

Og hvor ung Jomfruen gif eller stod,
Der tænkte hun kun paa Drab og paa Blod.

Naar Hiertet først har en Veiler kjær;
Da savner man Altting, er han ei nær.

Skion Afta ganger en Aftenstund
Alt udi hiin grønne Eipelund;
Hun sætter sig hen med bange Sind
Ved Elverhoien med Graad paa Kind.

Da skiller Torven sig hurtig ad,
Det klinger i Jorden, hvor Jomfruen sad;
Ved Hoien skuer hun Piger tre
At væve Linet, som Wintersnee.

Uf roden Guld inonne Vævstolen staae.
De dandse, medens de Væven staae.
De synger om Død, de synger om Liv.
Det klinger som skummende Bølger i Siv.

De række hende den Væv paa Stand
Og svinde som Bobler paa Kildevand.
Da hyler det fiernt i hulen Luur,
Og Jomfruen gaaer til sit Jomfrubuur.

Og væver saa flittig og saa tit
Et Lagen, som Kirsebærblomstret hvidt.
Men da hun havde fuldendt sit Værk,
Da var der nok tilken Dødningsærk.

De Helte komme fra Geir og Krig
Og bringe paa Skjoldet Herr Provins Liig.

Da fligt erfared den Lillivaand,
Hun syede ham Ekiorten med egen Haand.

Dg da hun gjorde det sidste Sting,
Da dreied sig Stuen for Diet omkring;
Den tolde Sveed paa Panden udspak;
Thi Kummerens Naal hendes Hjerte skaf.

Nu ligger Kion Afta med sin Helt
Alt under Bagens Sommertelt.
Der væve de Ellepiger og leer,
Mens Maanen paa dem fra Skjen seer!

Da Ebba havde endt sin Sang, var ogsaa Yrsa færdig med sin Egefrands, og sagde: Den skal Hrane have, han synger trøsteligere Viser end du. — Hvad vil du bryde dig om den gamle Vise, sagde Ebba — hvordan? Du græder? Nei nu har jeg aldrig seet Magen! Det urimelige Tsi har bedrøvet dig? — Havde jeg vidst det, skulde jeg aldrig siunget den. Jeg gjorde det meest for Tenens Skyld; thi der la-
der sig godt spinde efter den. Visen selv er maadelig. Der er ingen Opfindelse deri. Det er den evige gamle Snak, om Ellepiger og Varsler og Død. — Det træffer saa besynderlig ind med Bæfstolen, sagde Yrsa. — Ei hvad, det var jo netop Bæfstolen, der svævede mig for Dine, da jeg valgte den, svarede Ebba; det er meget naturligt; men at jeg valgte et

saa sørgeligt Sagn i denne Anledning; det var dumt af mig; og vil du begræde min Dumbhed, saa maa du gierne; men kun ikke bilde dig ind, at denne Sang har mindste Forstaaelse med dig eller din Skiæbne. — Yrsa tog Afsked med Ebba, undskyldte sin utidige Bedrøvelse, og lovede snart at besøge hende igjen. Derpaa gik hun hjem i dybe Tanker, og Trællen bar Bærestolen efter hende. Paa Veien giennem Skoven smaaasnakkede hun med sig selv, og Trællen hørte hende sige: Vaulundur er ingen Ellepige! — Bærestolen er af Birketræ, ei af Guld; og jeg har ingen Grovin! — Jeg vil ikke ængste mig! — Hrane rejser nu snart bort. — Jeg vil strax begynde mit Arbeid, og forslaae Grillerne. Krandsen skal tilhøre ham. —

Bed Buret mødte hun Skulde, som fortalte hvad der var skeet med megen Tilfætning, for at ængste Yrsa. Tænk, hvilken ædelmodig Helt Hrane er, sagde hun, han har opoffret sig for Skalk, han paatog sig at offres for ham, og udstod sin Død med største Standhaftighed. — Er han død? raabte Yrsa, saa bleg som et Liig. Ja, det forstaaer sig, sagde Skulde; jeg har jo selv seet ham bløde paa Offerstenen. Har du lyst til at see ham endnu engang, saa gaae ud med mig i Skoven i Nat. Der hænger han paa Egegrene, lang og stiv i det deilige Maan skin.

Vi vilde fladdre lidt med ham, og spørge ham, hvorledes han har det hos Freia; thi der troede han vist og sandt han skulde hen. Jeg har længe ønsket at vide noget om Tilstanden efter Døden, og Hrane er vist saa god at sige os det; især naar du beder ham derom. Hvad gjør han ikke for din Skyld. — Yrsa var sunket i Afmagt. Skuldes Skoggerlatter bragte hende til sig selv igien. Hun slog Vinene op, og fandt sig i Hranes Arme. — See her er han, raabte Skulde. Jeg har manet ham som Hervor manede Angantyr. Spørg ham nu selv: Er det ikke sødt at døe, naar man elsker? — Det vil ret glæde mig at høre. Jeg havde altid tænkt, at naar det var forbi, saa var det forbi, saa laae man i den fulsorte, fugtige, kolde Jord, og blev fortæret af Orme og Rotter. Men nu veed jeg bedre Bessked. — Dermed loe hun og gik sin Vej. —

Med Besskedenhed og Undseelse fortalte Hrane Fyrstinden kortelig hvad der var skeet, uden at tilføie en eneste Bemærkning. Da han havde endt, rakte hun ham taus Egekrandsen, som hun endnu holdt i sin Haand, med et ubeskriveligt Blik, og sagde: Naar man er stærk nok til at opoffre sit Liv for andre, behøver man ikke at frygte for sig selv. Bliv hos os! Min Broder Hroar har Fiender nok alligevel; hans bedste Venner maae ikke forlade ham.

Fiortende Kapitel.

**Vidrik Vaulundursøn reiser paa Evens-
thyr; Kongen formaner ham.**

Nogle Dage derefter holdt Vidrik Vaulundursøn i Kongsgaarden, paa en stor bruun glindsende Hengst; han var klædt i et blankt Staalharnisk fra Top til Taa. Ved sin Side havde han Sværdet Mímungur, og i Skioldet var malet Hammer og Tang, med sorte og røde Farver. — Skibet laae for Anker ved Jfsefiord, som skulde bringe Vidrik til Reidgotland, fra hvis Kyster han vilde ride til den gothiske Konning Diderik i Velskland, og søge Bedrifter. Vaulundur bragte nu selv sin Søn ind i Hallen for Kongen til Afsked. Da Vidrik stod for Hvilstolen og havde kysset Kongens Haand, talde Kongen saaledes til ham, i alle Hirdmændenes Nærværelse.

Min Søn! Vid er Behov for den, som langt omreiser! Hiemme taales meget; men til Spot bliver Taaben mellem Fremmede. Dog hvad dette angaaer, frygter jeg ikke for dig; thi dig mangler ikke

Nemme. Reis med Guderne! Viis er kun den, som Veie kiender, som har været i fremmed Land, og hvis Forstand har lært at udforske hvert et Hierte. Bedre Byrde bringer du ei tilbage med, end Viisdom. See, at skaffe dig den! Lad dig ikke bedaare til Drukkenskab eller Belyst. Forglemmelsens Heire hedder den Fugl, som svæver over Olhornet; den stjaeler Folks Forstand; det var den, som forførte Odin i Bierget hos Gunløde. Ingen kalder dig uhøflig, fordi du gaaer tidlig tilsengs; men stirr ei heller som en Taabe, naar du kommer til Giestebud. Den som tier og muler og kun svælger, hvad der sættes ham for, har en ringe Agtelse. Vogt dig for Graadseri ved de Riges Borde! Hiordene vide, naar de skulle gaae fra Marken, men upis Mand veed aldrig Maalet for sin Bug. — Undres ikke ved alt hvad du seer, som om du nylig var kommen af Svøbet; men smil ei heller altid spodsk og stolt, som om du vidste Alting bedre. Kun uffel og onds hiertet Mand leer ad alt. Han begriber sidst at man spotter ham; han indseer ei, hvad der er ham vigtigst: sine egne Feil. — Forsag ikke, fordi Veien er lang at drage! Det er ikke Veien, der adskiller Menneskene: En lang Bei har jeg til min Fiende, skøndt han er min Gienbo: til min gode Ven finder jeg en Giensti over saltten Hav. Bliv ikke for længe paa

et Sted. Rier vorder Ried, naar han bliver for
længe i en Andens Huus. — Gjør dig aldrig til Træl
af fremmed Naade: Eget Huus, hvor lidet, er be-
dre end fremmed Borg. To Giedder, som du mal-
ker i flettet Hytte, er bedre end Bøn. Sielden fandt
jeg saa gavmild Mand, at han bortgav aldeles uden
Egennytte; eller en saa kied af Rigdom, at Løn for
velgiort var ham leed. — Men dine Venners Ven
skal du være; og deres Venners Ven. Men aldrig
holde du Venskab med dine Venners Fiende; thi det
er Sviig mod din sande Ven. Men har du funden
en redelig Ven, da skal du blande dit Sind med
hans; skifte Gaver med ham, og besøge ham tit;
thi med Rils og høit Græs bevores den Wei tilsidst,
som ingen træder. — Mand er Mands Glæde! Mand
af Mand vorder ved Tale kyndig! Det Træ visner,
som staaer ene, naar det ei beffiærmes af Bøg eller
Planker! — Men vogt dig for den falske Ven! Klar-
ere end Jld skinner Fred i fem Nætter hos falske
Venner; den siette Nat slukkes den, og Venkabet
forgaaer. Meget kan du dog ofte med Huldsalighed
købe for Lidet; for et halvt Brød, og et halvt Bæ-
ger i rette Tid, faaer du en Ven. — Undres ikke,
hvis der paa din Vandring møder dig Modgang og
Brangvillighed. Sorgen sover ei; Sneyre ere Folks
Hierte; alle Mænd ere ei lige kloge; halv er kun

hver en! Alder. — Men den Mand lever lykkeligst, som meget veed. Dog kan ogsaa dette drives for vidt. Den, som kræver for meget af sig selv, kræver for meget af Andre, og er sielden glad. — Ønst aldrig at vide din Skæbne forud, saa kan du sødest ligst sove. — Hold dig stedse vel toet og vel klæmt, naar du rider til Kongshallen. For Skoe og Beens Klæder skammer sig ingen Mand; eller fordi hans Hest ei altid er saa god; naar kun Linklæderne ere hvide, og hans Haar falder ham om Skuldrene i velklæmte Lokker. Fulde Kamre saae jeg tit hos den Riges Sønner; nu gaae de Tiggergang. Rigdom er som Dieblif; den er af Venner ustadigst. — Bevær din Hemmelighed! Meddeel den høist Een; aldrig To; Alle vide hvad Tre vide. — Det fornædler dig ei paa ærlig Vis at gjøre dig Tilhængere: Naar Ønnen kommer til Havet, snapper den og gaber; ligesom en Mand, som har faa Forsvarere. — Ordsproget siger: I Blæst skal man Træ fælde, i Havblik roe paa Havet, i Mørke med Mø tale; mange ere Dagens Dine. Med Skib skal man Fisk fange; Skjold er til Forsvar, Sværdet til Hug, Mø til at kysse. Men vogt dig for Grillerne! Paa et omvæltende Hiul blev deres Hierter dannet, Ewig lagt i Bryttet. I Sind og Tanke svæver dig maaskee mangen deilig Mø, som du dog ei faaer til Hu-

stru. Du gik bort, og troede dig eie hendes Samtykke; du kom igien — Da vaagnebe alle Kæmper, og jage dig bort ad vilden Sti, med Løgter og blanke Vaaben. — Forsør aldrig anden Mands Hustru til mange Samtaler! Lad aldrig ond Mand vide dine Feiltrin; af en Jldesindet vil du aldrig nyde Tak, for dit gode Hierte! — Bryd ikke Venstabsbaand først med en Ven: Saa ere saa gode, at de ingen Feil have; eller saa flette, at de intet due. — Skænd aldrig meer end tre Ord paa den, som er ringere end du: Ofte viger den Bedre for den Slette; tier du for ham, og du bliver beskylt for Banghed; — alt næste Dag er hans Ord forsvundet og Folks Løgn giendrevet. Skift derfor sielden Ord med en ukyndig Abbe! Trostak af Onde faaer du ei for dit gode Hierte, men god Mand vil elske dig dobbelt og prise dig. — Udlee aldrig graahærdet Mand eller uforstandig Stakkel! Tit er godt, hvad Gamle sige; tit fra rynket Pande kommer kloge Ord, skændt han hænger med Hovedet. — Bevar din Sundhed! Jld saae jeg brænde hos den unge Mand, ude stod Døden for Døren. Men værre dog med Sundhedens Tak være dig et ondt Liv at leve. Dør Fæ, dør Frænder — Eet veed jeg, som aldrig dør: Dom over hver en Død! Gaae nu med Guderne! —

Biderik kyskede atter Kongens Haand, takkede ham hierteligt for sine gode Raad, lovede at rette

sig efter dem, og gif med sin Fader. — Efter Eddvane begyndte Kongens Fiender og Modstandere at mumle og holde sig op over den sladderagtige Formaning. Man begyndte allerede høit at spotte den, da Kongen var borte, indtil den gamle Offergode Ralf kom, tyffede paa dem og sagde: Tager Eder iagt for hvad I yttre! — Er det en nordisk Heltetale? raabte en ung firfskaaren Karl med tykke røde Kiæver og endnu tyffere Læber. Er det talt som en Leires Konge? — Vøgt dig vel for hvad du siger, min Søn, svarede Ralf: hvad Kongen talde er ikke hans egne Tanker, det er et Udtog af Odins Havamaal.

Da de hørte, at det var Odins Havamaal tauge de alle bomsfille, og saae paa hverandre. Derpaa begyndte Nogle at rose det meget. Det indeholder mange gode Lærdomme og Tanker, sagde Een. — Altsaa har dog ogsaa Odin tænkt og underviist! sagde en Anden! — Men det bedste mangler, sagde den lille visne Mand hurtig, som for nogentid siden havde bedømt Ragnvalds Qvad, ved Gravøllet. Verset og Riimbogstaverne! Desuden er det Halve udeladt, endeel forandret, og det Hele ganske vilkaarligt omsat. Paa den Maade kan man fordærve Alting, sels det bedste. Kongen har dog Uret! — Ja det forstaaer sig; vist har han Uret; sagde Goderne. Dermed skiltes de ad.

Femtende Kapitel.

Kongen redder en Fugl; og den ham.

Da Kongen havde taget Afsked med Vidrik, gif han sin sædvanlige Vandring i Hledreskoven med Reigin Jarl. Paa Veien havde Reigin meget at tale med ham; han var Kongens oprigtige Ven, og ærgrede sig over de Fiender, som i Drottens egen Gaard daglig formerede sig; bad Kongen tænke paa et Mid-
del derimod, og meente, det var bedst at affsedige alle de Ildesindede. Kongen svarede: Ingen und-
flyer sin Skiæbne. Vilde mine Fiender mig ondt, kunne de vel træffe mig, naar de ere borte: List og
Midingsværk har en lang Arm. Jeg er beredt paa
alt. Min elste Dgn døde fra mig, men der er
dog endnu meget, som binder mig til Livet. Først
min Agnar, dernæst Yrsa, som skal føde Danmark
endnu en Konge. Han skal dele Magten med Ag-
nar; og Agnar skal elske ham, som Hroar elskede
Helge. Har jeg ikke ogsaa dig og Hrane og mange
duelige holde Kæmper, som ere mig hengivne. —

Jeg beundrer din Rolighed, sagde Reigin og tilstaaer reent ud, at jeg ikke kunde være rolig i dit Sted. — Hver har sin Tapperhed, gode Jarl, svarede Kongen; somme til at udholde, andre til at modstaae. Jeg virker i Stilhed, og troer ogsaa at yttre Kraft paa denne Viis. Kommer Frugten ikke frem i min Levetid, saa har jeg dog lagt Sædefornet til vorde-
dende Tidens Frugt.

Medens de gik saaledes og talde sammen, hørte de noget pibe ynkeligt i et Træ. — Det er en Fugl, sagde Reigin. — Den synger ikke, den giver sig, sagde Kongen. — Det faaer den, sagde Jarlen; nu have vi andet at tænke paa. — For Diebliffet intet bedre! sagde Kongen, og saa op i Træet. — Det er umuligt at komme den til Hielp, sagde Reigin, den sidder for høit. — Paa Vifils De har jeg lært at klavre i Træ, sagde Kongen, og jeg er endnu et saa gammel, at jeg har glemt det. — Der er ingen Grene lavt nede paa Stammen, sagde Jarlen. — Saa maa du løfte mig, raabte Hroar; jeg er kun en liden Mand, jeg er ikke tung at bære. — Men hvis du nu faldt ned og slog dig ihjel, sagde Jarlen, var det da ikke en evig Skam, at man skulde sige, du havde mistet Livet over en Fugl? — Mange miste det for mindre, sagde Hroar; men jeg falder ikke, jeg er smidig og sikker paa min Fod. — Nu

maatte den stive firskaarne Jarl løfte den lille smidige Konge paa sine Skuldre; og derfra klavrede Hroar op i Træet, og vovede sig ud paa de yderste Kviste.

Det er dog underligt med os Menneſter, ſagde Meigin ved ſig ſelv, mens Kongen var i Vogen: Vi gaae ſagtens Alle paa to Been, have to Arme, een Næſe, een Mund; kunne tale, klæde os af og paa o. ſ. v.; — men jeg troer dog at vi ere ſaa forſkiellige mellem hverandre, ſom Dyrene paa deres Viis. En Fugl er ſkabt til Luften, en Fiſk til Vandet: Er der ikke lige ſaa ſtor Forſkiel imellem Hroar og mig, ſom imellem en Fugl og en Fiſk?

Hroar kom lykkelig ned med den lille Stidsken, der havde ſaaet Benet forklemt i en ſnever Træſprække, hvor den var fangen, og ikke kunde ſlagre ſig løs. Den ſkal være mit Foſterbarn, og Agnars Legekammerat, ſagde Kongen; tog den hjem med ſig; og Vaulundur maatte ſlatte den et ſmukt Buur. Saaledes hang den i Kongens Sovkammer og Hroar gav den ſelv Vand og Hampeſtrø hver Dag, medens Agnar ſtod og hoppede og glædte ſig. — Hvor barnagtigt, ſagde nogle af de Kæmper, ſom vare Kongen troe, men miſbilligede hans Handlemaade. I det Dieblig Ufred er for Døren og hans eget Liv i Fare, beſtæftiger han ſig med en Fugl og ſørger for

den. Løber han ikke letfindig i sin egen Ulykke? Vi kunne ikke hjælpe ham! Med Magt skal ingen tilføie ham noget Ondt; men bør man ikke ogsaa forvare sig imod List og Underfundighed? Stakkels Hroar! du falder sikkert, som et Offer for Goderne's Hævn.

Imidlertid havde Ralf ikke sovet. Hroars Fald var besluttet: han havde opdaget Goderne's Hemmelighed; havde deres Skiæbne i sin Haand! De havde hemmelig forsamlet sig, og svoret hans Undergang. De saa Edle deriblandt, som ikke deelte de Andres Avind, Blodgierrighed og Herskesyge, men af virkelig Gudsfrugt havde ladet dem indvie i denne Stand, gjorde forgiæves Indvendinger; alt hvad de udvirkede var, at man holdt Nie med dem, og siden ikke gjorde dem deelagtige i de hemmelige Underhandlinger. Ved Løfter og Trusler havde man faaet de to Trælle, som opvartede Kongen i hans Sovkammer, paa sin Side. Ralf havde lovet dem Frihed og Eiendomme, hvis de hjalp; i modsat Fald forsikrede han dem, med et fælt Smil, kunde de være vis paa, at de med det første skulde blive udvalgt til at toe Gudindens Billed i Lunden igien. Hvad dette vilde sige, vidste de. Saaledes havde man da, en Dag, da Kongen var paa Jagt med sine Mænd, og næsten ingen hjemme, løsnet en stor Egebiælke under Loftet i Kongens Sovkam-

mer, lige over hans Seng, og med Kunst atter faaet den til at hænge fast, paa en Maade, saa at man oppe fra Eovalen, naar man vilde, kunde slippe den ved et Nib, og lade den falde. Udfaldet maatte da blive, at Kongen vilde knuses paa sit Leie, og det Hele faae Udseendet af et ulykkeligt Tilfælde, hvori ingen var Skyld. Næste Midnatstime var bestemt til at udføre dette Anslag, naar Kongen laae i sin første Søvn.

Kongen kom silde fra Jagten, var træt og giftidlig tilfængs; hvilket huede Ralf og hans Stalbrødre meget vel. Han havde heller ikke ligget længe, før han faldt i Søvn, og vilde udentvivl aldrig reist sig meer, dersom ikke den lille Fugl med sin Skrigen og Piben havde vaagnet ham. Kongen, foruroliget af denne Lyd, reiste sig overende i Sengen, og da han havde fattet sig, mærkede han snart hvad det var. Han havde nemlig idag i denne Tummel glemt at give Fuglen Vand og Føde, og i Aften havde Trætheden overvældet ham, saa han ikke heller havde tænkt derpaa.

Neppe mærkede han hvad det var, før han sprang fra Leiet, ilede hen til Buret, og — O du arme Stakkel — sagde han — frelst jeg dit Liv for at lade dig sulte ihjel? Med disse Ord skyllede han Bægeret, gød Vand deri, og hældede Frø i Lædi-

ken, ved de tre smaae runde Huller. — Da styrtede i det samme Blæken med stort Bulder fra Loftet paa Sengen, og slog den flad ned til Jorden. — En stor Tummel blev paa Kongsgaarden. Kæmperne vaagnede, grebe deres Vaaben og ilede til Kongens Sovkammer. De rædde blege Trælke kom med Kiærter i de skielvende Hænder. — Han er dræbt, raabte man; Kongen er sønderknust. — Men Hroar stod ufsadt smilende med Fugleburet i Haand, og raabte dem imøde: Frygter ikke, mine Venner! Guderne have holdt Haand over mig.

Da Reigin hørte hvorledes alt var tilgaaet; saa hvorledes Blæken var falden, og hvad der havde reddet Kongen, stod han først længe maalløs. Derpaa fæstede han sine Dine med Graad paa Kongen og sagde: Nu skal jeg herefter aldrig tvivle meer om et guddommeligt Forsyn; og om dets Varetægt over Uskyld og Dyd. Med disse Ord trykte han et Kys paa sin Konges Haand, Hroar trykte ham i sine Arme, smilte mildt, hævdede Fugleburet med Fuglen høit, og sagde: Der kan du see, Reigin, man skal ikke foragte Smaafolk! Kan en Konge redde sin Fugl, saa kan en Fugl ogsaa redde sin Konge. Havde den nu ikke vaagnet mig med sit lille Næb, hvad Nytte havde jeg da havt af alle Eders blanke Hellebarder?

Sextende Kapitel.

Hrolf fødes.

Nu stundede Vinteren til; men i en kort Tid til-
drog sig meget, som bragte Hroarskildes Indbyge-
gere til at glemme Is og Sne. Thi først forraadte
een af Trællene Ralf og de andre Gøder, for Rei-
gin Jarl. Denne meddeelte strax Kongen det, og
det var kun en hemmelig Flugt (som Kongen dog
vidste og gierne kunde have forhindret) der reddede
Nidingerne. Men nu var Kongen ogsaa sine værste
Fiender qvit. — Inden Sæen endnu lagde til, kom
der en Herold fra Kong Skalk i Benden, med en
dobbelst Skat, og med den hellige Forsikkring, at
fra nu af skulde den vendiske Konge aldrig ophøre at
være Hroar lydig og tro; hvis han vilde skænke
ham Hævnen. Dette Budskab gjorde stor Virkning.
Uden Sværdslag, uden Blodsudgydelse var et mæg-
tigt, tappert og opbragt Folk bragt til Lydighed, og
for denne Lykke takkede man Hranes Høimod. Alle
vare ham takskyldige; men kun faa vare taknemme-

lige; thi de misundte ham sin Dyd, og hadede ham, fordi han havde udmærket sig. — Alt som nu Yrsa's Medkomst tilstundede, holdt hun sig mere inde. Kongen havde meget at tage vare med de nye Forandringer. Reigin, Baulundur og Hrane vare hans fornemste Raadgivere. Dette adspredte den Sidste endeel for sin Tungfind. En stillere, blidere Selselse bemestrede sig ham, og alting lod til at gaa fuldkommen vel.

Men ad Foraaret fødte Yrsa et deiligt Svendebarn, sundt og fuldvægtigt, som Kong Hroar døbte ved Kilden, og gav ham, efter Gudindens Bestemmelse, Navnet Hrolf. Hrane's største Fornøielse var nu at lege med dette skønne Barn. Det lod, som om al hans Omhed for Moderen var gaaet over til Barnet, og saavel Hroar som Yrsa vare glade derved.

Ogsaa Skulde morede det meget at lege med den lille Hrolf, men hendes Glæde var af en ganske anden Art; thi hun spasede med ham, som med en Dukke; spottede og ynkede hans spæde Alder, istedet for at beundre og røres over den himmelske Barnlighed. Ogsaa morede hun sig med at prøve allehaande forvovne Ting med ham, saa at man var bange for at lade hende være ene med Barnet. Engang havde hun faaet ham op paa et Bord, og han var vist

falden ned, hvis ikke Moderen var sprungen til, og havde grebet ham. En andengang havde Skulde givet ham et saa stort Stykke Væble i Munden, at han var nær ved at kvaldes, og var allerede ganske mørkeblaa i Ansigtet. Skiondt hun nu med Taarer og Eder forsikkrede, at hun var uskyldig, havde man hende dog mistænkt for, at hun gjorde det af Ondskab. Men endnu en anden Begivenhed bidrog til, at Yrsa aldrig mere lod hende være ene med Drengen. Thi eengang, da hun saa inderlig havde bedet om at maatte passe ham, i Yrsas Gravværelse, og Moderen havde tilladt det, med den Betingelse, at en Tærns Skulde være nærværende; kunde Yrsa slet ikke kiende sit Barn igien, da hun kom tilbage. Det lignede vel den lille Hrolf; men var dog ikke ham. Da Moderen nu i største Angst kaldte paa Tærnen, og denne sagde, at hun kun havde været et kort Erinde borte for Skulde, at hun strax var kommen tilbage, og at Barnet sov roligt — var Yrsa utrøstelig. Hun lod Skulde kalde, og raabte hende imøde: Det er ikke mit Barn! Hvor har du gjort af min Hrolf? — O svarede Skulde med et koldt Smil, det er umuligt, det er en Drøm. Troer du ogsaa paa Drømme! — Hvilken Drøm? Tael Ulykkelige! raabte Moderen. — Nu, jeg tænkte du havde havt ligesaadan en Drøm, som jeg; sagde

Skulde. Den var rigtig nok underlig; men hvad! En Drøm er en Drøm! Ingen kloge Folk fæster Tiid til sligt. — Og hvad drømte du da? spurgte Yrsa. — Jeg sad og vuggede Barnet i Tusmørke, sagde Skulde, og havde just sendt Tærnen efter lidt Mælk. Da overfaldt mig pludselig en forunderlig Søvnmag. Om jeg sov eller vaagede, skal jeg ikke sige; men det veed jeg, at der kom en bleg Kone ind ad Døren, med grønne Haar ligesom Blade; og en skallet Fiskehale stak hende frem bag Skjorteskæbet. Hun sagde: Jeg er din Moder Tangkier, og kommer for at hente det lidet Utske, som vil gjøre dig Kronen stridig; thi du est Kong Helges første Barn; og du og din Husbond skal nyde Riget. Derpaa tog hun Drengen af Buggen, og lagde en anden istedet; gif ud af Kammeret, men vendte sig om i Døren og stirrede fæst paa mig. Da vaagnede jeg, og da laae Drengen ganske rolig i Buggen; og da Tærnen kom ind, drak han strax Mælken, som sædvanlig. Det har altsaa blot været en tom Drøm. Min Moder var en fattig Fiskerpige; Havfruer gives der ikke; Drengen ligger i Buggen; alle smaae Børn ligne hverandre! Glæde du dit Sind til No; der er ikke noget i den hele Sag. — Nei, raabte Yrsa rasende, i det hun som en Lovinde sprang hen, og greb den smilende

Løgnerske i Struben, — du lyver Svartalf! giv mig mit Varn!

Under denne sørgelige Begivenhed vandrede Hrane trostlig og munter omkring i Skoven, langs ad Fiorden, paa Jagt med sin Bue under Armen. Hrane's Himmel havde opklaret sig, han begyndte at haabe. Nu var Hrolf født; efter denne Fødsel var Yrsa igien at betragte som fri. Hrane havde giort Fædrelandet væsentlige Tjenester; Hroar yndede ham særdeles; han kunde haabe at faae et Næs til Leen; da turde han byde Yrsa sin Haand; og det kom kun an paa at bortrødde hendes Griller. Hvis hun elsker mig, vil det ikke være vanskeligt, tænkte han; men desværre! maaskee er det blot Medlidenshed og Venskab hun føler for mig. Men saa bliver jeg dog hendes Ven. Jeg er vis paa, hun ægter ingen Anden. Jeg seer hende da daglig, hjælper hende at opdrage den lille Hrolf. Skee hvad der vil, nu er jeg lykkelig! — Med disse Tanker havde han munter sine Dine, og saae en deilig stor sneehvid Søfugl, hvis Lige han aldrig havde kiendt, hæve sig fra Havet, og svæve over ham. Hrane fik stor Lyst til at skyde den, men den fløi for høit. Da den nu svævede ligesaa langsomt, som høit, haabede han at den maaskee skulde dale ned et Sted; og fulgte den. Fuglen fløi i store Kredse over hans Huse, og lokke-

de ham afsted giennem Krat og Tiørn, over Sumper og Enge indtil den endelig (da Skytten ganske træt, næsten havde opgivet at forfølge den) sank ned i en Mose mellem endeel store Vandliljer. Giennem disse Blade kunde Hrane tydeligt see det Sneehvide bevæge sig. Han havde allerede lagt Piiil paa Buesstrængen, og sigtede paa det Hvide — da det i det samme forekom ham, som om han hørte et spædt Barn græde ynkeligt. Hurtig kastede han Buen, bandt sig et Par brede Brætter under Fødderne, og vadede ud, hvor Lyden kom fra. — Hvad skildrer hans Forundring og Bestyrtelse, da han fandt den lille Hrolf indsvøbt i sneehvidt Badmel, ligge hængt mellem Sivene! Det var paa ham, han havde sigtet! Det var ham, han var paa Veie til at gienembore med sin Piiil! Men Frygten for Barnets Sundhed, og Iver efter at redde det og trøste Moderen, fortrængte pludselig enhver anden Tanke. Han tog Drengen i sine Arme; den lille Hrolf frøs og græd. Med sine Kys og sit Aandedræt varmede Hrane ham, vuggende ham i sine Hænder, og tildækkede ham med sin Raabe. Saaledes ilede han hjem, aabnede Døren, og rakte Barnet til den fortvivlede Moder, just som hun i sin Smertes Raseri havde anfaldet Skulde.

Saaledes forvandler den skarpe skærende Iis-
 skorpe sig til rislende Bølge ved Foraarsstraalen, som

Yrsa vilde Fortvivlelse til sød Beemodighed, da hun saae sit Barn igien. Ja det er ham, raabte hun, jeg seer det velsignede lille Ansigt igien; jeg kiender hans Negle, de smaae Fingre, Munden, Dinene, Pletten paa hans Hals! — Fandt du ham i Niiskjæret? raabte Skulde, da Hrane havde fortalt sit Eventyr. — Ja, svarede han! Sammerligen henkastet. Jeg havde ondt ved at naae ham, uden selv at synke. — Niiskjær og Havfruer, sagde Skulde, have noget tilfælles. Jeg veed ikke hvad jeg skal troe! Men glæd Eder nu, nu har I ham!

Da Kong Hroar hørte denne Begivenhed blev han meget fortørnet. Han besluttede at komme efter Sagens Sammenhæng; og stolende, ligesom hiin vise Konge i Østerland, paa at Moderfølelsens Funke dog aldrig aldeles uddør: befalede han, at man skulde dræbe det i Buggen fundne fremmede Barn, hvis Moderen ikke meldte sig. — Dette virkede. En ung bleg Bondekone treen for Kongen, og bad om at maatte tale med ham i Tætrum. Her tilfød hun at et fremmed tilsløret Fruentimmer havde forført hende til dette Skridt, med det Haab at hendes Søn een gang vilde vorde Leirekonge. Kongen lod Qvinden sætte i Forvaring for Livstid; og lod Sagen neddyffe. Kun indviede han Yrsa og Hrane i Hemmeligheden. Han lod Skulde kalde, forsikrede hende,

at han kiendte alle hendes Mærker; at det kun var en aabenhiertig Tilstaaelse, der kunde frelse hende. Men hun nægtede alting med den største Hefstighed, svor de gyseligste Eder paa, at det ei var hende, at hun var uskyldig, og raabte med grædende Taarer, at man ikke skulde pine hende med flige nedrige Beskyldninger; men lade hende være med Fred. — Formodentlig, sagde hun, var det min Moder, som aabenbarede sig i Drømme for mig, der ogsaa har forført Bondekonen. En Søfugl loffede Hrane til at sigte efter Barnet med sin Vil; dette har vel atter været Tangkier. — Hvis det nu er løbet lykkeligt af, og Ederes Guder ere stærkere end hun, saa maae I takke dem fromt; men ikke gjøre Eder uværdige til denne Lykke, ved at anklage og forhaane en uskyldig Mø, som veed sig aldeles feilfri. —

Hun har Overtroen paa sin Side, sagde Groar, da han var ene med Yrsa og Hrane. Vi kunne ikke straffe hende af flere Grunde. Alt hvad vi kunne, er at bevogte hende, og aldrig lade hende komme til Barnet. Hvi er dog denne Ondskabsfulde min Broders Datter!

Da Groar var borte stirrede Hrane stivt hen for sig. Hvad tænker du paa? spurgte Yrsa. — Det er dog en besynderlig Begivenhed, sagde han.

Den er tilbækket med et forunderligt Slør! — Hvem
veed —

Det tænkte jeg nok, sagde Yrsa smilende; giv
Skialden et Valg mellem det Naturlige og Overna-
turlige, saa vælger han vist det sidste. — Det var
dog saa sælsomt med den hvide Søfugl; sagde Hrane,
langsomt rystende paa Hovedet, —

Syttende Kapitel.

Ragnvald Skjald kommer tilbage fra en liden Reise, og besøger Hrane.

I al den Tid, fra Helges Gravøl til nu, havde Ragnvald været borte. Aldrig saasnart havde han modtaget den prægtige Armring til Priis for Minnisangen, før han reiste bort, for at besøge sine Frænder i Jylland. Nogle meente, at det kun var et Paaflud, for at drage omkring til Jarler og Herser i Landet, og lade sig see og beundre, som den herligste Sanger. Saameget er vist, at han kun stakket opholdt sig hos sine Værlinge, og i den Tid han var der, kiedede han sig, og var gnaven og kold. I Jylland opholdt han sig længe rundt omkring uagtet han, som indbildt Normand, bestandig holdt sig op over Gotherne, fortalte dem, at de egentlig ingen Gother vare; men stammede ned fra Jetterne; og at ikke Odin og Thor, men Utgardiloke eller Geiraud, Gudmund, var deres Gud; at han nu boede i Biarmeland, og sad i en Hule med lange pindsvin-

agtige stinkende Haarborster; hvor de kun med Livsfare kunde besøge ham. — Denne Snak mishagede, især en gammel agtværdig Normand, som havde sat sig ned, her i Landet, og som for sit satte sædelige Væsen og sin mandige Kraft nød den største Agtelse. Man beklagede sig for ham over Ragnvalds Raadhed, men han svarede vranten: Skulde de fornuftige Folk i ethvert Land svare for deres næsvise Knægtes Drengestreger, saa fik vi sandelig for meget at bestille! — Har I ikke ogsaa lapsede Jydepilte? og Ragnvald er jo en Jyde! han er født her. Hvad kan vi gjøre for, at han har tilbragt sin meste Tid i Norge; og forgabet sig paa en latterlig Maade i os. Dette kunde man ikke nægte, og altsaa lode de ham med Fred. — Skøndt nu det, Ragnvald saaledes sagde, altid skulde være Spøg, saa forstærkede kun denne Underfundighed Virkningen mere. Ragnvalds Spøg var i Grunden intet andet, end en Rægrime for hans onde Lune. Han var ikke meget vittig; han fik ikke gode Indfald af Munterhed, Begjæstring, Overgivenhed, men han stak bestandig, som en Slange, bag Blomsterne, og brugte kun det spøgfulde Udseende, som et Skjold, der i Nødsfald kunde dække ham. Imidlertid var det dog eengang ved et Bryllup nær kommen ham dyrt at staae; thi da han ogsaa der, efter sin Sædvane, begyndte at

stikle paa Jyderne, forstod en firskaaen Karl ham uret, og spurgte om han kiendte det skønne Qvad Egirs Gæstebud, eller Lokesenne? Da nu Ragnvald med sit sædvanlige foragtelige Blik spurgte hvorfor? sagde Ungkarlen: Denne Loke var en ligesaadan huul, indbildsk og hovmodig Kæltring, som du. Men veed du hvad Aserne gjorde ved ham? De bandt ham til en Steen med hans egne Indvolde. Dette vilde nu være for haardt, og tilige for vidtløftigt med dig. Desuden skulde jeg næsten troe, at du ingen Indvolde har, men er huul inden i. Men siden du dog er kommen til Gæst, uden at Ollet har kunnet gjøre dig lystig; saa maae vi see, at skænke saaledes for dig, at du bliver oprømt; og holder jeg det derfor bedst, at sætte dig her, hvor du har det fuldt op. — Med disse Ord tog han Ragnvald, og kastede ham paa Hovedet i Olkarret, hvor han useilbarlig var druknet, hvis ikke de Andre vare sprungne til, og komne ham til Hielp.

Derimod havde han større Lykke og Anseelse andre Steder, især paa Kysten ved Hiarnø. Her blev han en Tidlang, for ret at see og opholde sig ved Hiarnes Grav, der laae paa en liden Holm en Fierdingvei fra Landet. Kæmperne og Jarlerne havde for Skik at spotte Hiarnes korte Herredømme og det ubetydelige Qvad, der havde gjort ham til Konge.

Da Frode den Fredegode var død, havde Folket elsket ham saa høit, at hans Hirdmænd vare nødte til at skiule hans Endeligt. De toge Indvoldene af hans Legem, saltede Liget, og førte det opreist omkring paa en Vogn, som om han endnu levede. Endelig, da Dødsfaldet rygtedes, blev der afgjort, at den skulde være Konge, som gjorde det bedste Qvad over Frode. Hjarne vandt Prisen ved følgende:

De Danske førte Drøtten,
Den døde Frode.
Treen Aar i Landets Lunde
Paa Karm var Liget.
Hvor tungt for tappre Tegner
Sin Thor at miste.
Nu under aaben Himmel
Ham Høien fævner!

Istedet for at tage Tingen, som den rimeligviis var, at Hjarne havde gjort Kongen hiin Gravskrift, og siden som tapper Høvding vundet endeel af Jylland, indtil han atter faldt i Kamp mod Fridleif, holdt man sig heller til det forunderlige Sagn, at en Skjald havde arvet Riget, til Belønning for det førte Qvad. Kæmperne spottede denne Handelsmaade, Bønderne roste den. De vare nu engang vante til at see Hjarne's store Steendyffe paa

Den; de havde hørt Frodes Liigsang fra Barndommen af; læst den udhuggen med mosbegrøede Runer paa Gravstenen; og forbandt nu en høitidelig og ærbødig Følelse dermed, som de hverken kunde eller vilde forklare, og som de frygtede for at tabe ved for streng Undersøgelse. Hvor glade bleve de da ikke, ved at finde Medhold hos Ragnvald, som af Forsængelighed og Rævlesyge altid holdt med Almuen mod de Klogere, altid roste det Gamle for at ned sætte det Nye, og hyklede Beundring for det Forsvundne, for med saameget mere Gynd at kunne foragte det Nærværende.

Saaledes, sagde han, bør just en Gravsang være. Hvor meget ædlere er ikke denne høitidelige Korthed, end Nutidens slappe Sladderagtighed. Her er ingen hyklede Følelser; det ligger i Tingen selv; de enkelte store Billeder: Heltens elskede Liig paa Karmen — de tappre Kæmpers Drøvelse over at have mistet deres Thor, og endelig Høien under aaben Himmel. — Det er stort; høit! Hjarne har fortient at være Konge. Den, som med sliq Magt kan sammenholde sine Tanker og Forestillinger, er ogsaa istand til at sammenholde et heelt Folk.

Slige Taler stod han og holdt paa en stor Steen ved Stranden og Bønderne sammenstimlede og hørte ham med aabne Munde og med megen An-

dagt. — Troer ikke, vedblev han, uagtet Goderne, (Asernes ædelste Sønner) havde tilkiendt mig Ringen; (her hævede han sin Arm imod Himlen, og viste med det samme den i Solen blinkende Ring) troer ikke, at jeg sammenligner mig med den store Hiarne, denne ædle, herlige, længsthenfarne Skiald. Jeg stræber kun i Ydmyghed at nærme mig, at have mig til hans Tidsalders Genfold og Kraft, ved at modstride den bløde, sydlige Tænkemaade, og den nye Læres Ugudelighed.

Denne hovmodige Ydmyghed skattede Uerfarenheden høit, og Ragnvald fik Ord for at være en Mand af ægte gammelt Præg og Værdi.

Da han kom til Hroarskilde igien, og hørte, at Kongen havde belønnet Hrane ligesaa høit som ham, at Hrane stod i stor Yndest hos Hroar og Yrsa, og at Folket beundrede ham, for hans Bovestykke med Skalk, blev Ragnvald saa bleg som et Liig, og Helvedesgudinden Misundelse begyndte meer og meer at fortære hans Indvolde. Hvor han gik og stod, svævede denne Hær for ham i Luften, med sine skelende Dine, sit slappe Bryst, med en svovlblaa Fakkell i hver Haand, og med sine filtede Marelokker. Bestandig hvistede hun til ham: Hrane agtes meer end du! Skam dig! De kalde ham en større Mand, end du er. Taal det ikke! Nedriv hans

Rygte! Hævn dig! — Undertiden kom vel en god Følelse over ham, og naar han var ganske ene, sagde han imellem til sig selv: Men det er jo ogsaa med Rette! Hrane er dog i Grunden ogsaa bedre end du, baade fra Hjertets og Kraftens Side. Kan du ikke komme ham nær i det sidste; saa vær dog i det Mindste ligesaa ærlig og høimodig, som han. Det berøer jo kun paa dig selv. — Men slig en Tanke varede ikke længer, end en Solstraale lysner giennem den stormende Vinterflud, naar Skyerne et Dieblif fordele sig.

Imidlertid var Hrane meget lykkelig. Han sad ofte hos Yrsa, naar hun havde den lille Hrolf paa Skjød. Alle sine Kiærtegn viste han da Barnet, og dette beroligede den skønne Moder. — Yrsa lignede atter en deilig Jomfru. Hun var endogsaa smukkere nu end før, thi hun var bleven lidet fyldigere, med den samme blomstrende Friskhed. Moderglæden havde gjort hendes smilende Læber yndigere, opklaret hendes hvælvede Pande, og forjaget den sidste Skygge af gyselig Erindring fra hendes Bryn. Hun var ikke længer bange for at være ene med Hrane, naar hun havde Hrolf paa sit Skjød, og de vare dog ene. Da blev der talt om Hrolfs Opdragelse, om hvad Hrane skulde lære ham; da trykte hun undertiden i sin Glæde Skjaldens Haand, og han kyskede hendes.

Dette var nok igien for Ragnvald, Skulde og deres Tilhængere, til at udsprede fæle Nygter. De kom for Kongens Dren, og skændt han ikke troede dem, bragte det ham dog til at blive ved sit første Forsæt, at skille Hrane fra Yrsa; dertil raadte ogsaa Reigin Jarl.

Aldrig saasnart havde Ragnvald faaet dette at vide, før han gik til Kongen, og ved en hyklet Godmodighed, i det han forsikkrede hvor ondt det gjorde ham for Hrane, og hvor overbeviist han var om hans Uskyldighed, bragte han det til, at Kongen overdrog ham at forkynde Skialden sit Ønske. Dette skedte i den falske Formodning, at Ragnvald nu var Hranes Ven, og at han som Skiald og mildtfølende Menneske paa den klogeste og skaansomste Maade skulde sige sin Stalbroder Kongens Mening. At Kongen vilde gjøre Hrane til sin Lehnsmænd i Venslyssel fortaug han Ragnvald; det besluttede han selv at sige ham.

Saaledes udrustet kom Ragnvald en Aften til Hrane, og for ret at nyde sin Hævn, lod han sig i Førstningen ikke mærke med noget, men lod blot, som han kom for at gjøre et Besøg. Hrane, som troede, at Ragnvald vilde forlige sig med ham, og selv var af det forsonligste Sind, blev overmaade glad. Han trykkede den falske Ven til sit Bryst, og forsikkrede

med Taarer, at der ikke kunde møde ham større Lykke, end at Ragnvald vilde være hans Ven. Jeg har altid hviagtet dine Kands-gaver, sagde Hrane; men det var dit fiendtlige, altfor bittre Sindelag imod Andre, som først opøggede mig mod dig. Husker du hvor haardt du angreb den herlige gamle angelsaxiske Skiald Hofting? Jeg fandt det uværdigt for en ægte Bragis Søn, at gjøre Midviser over en stor Mand; og det var den Misfornøielse og Harm, jeg viste dig i Anledning af Hofting, som øggede dig til ogsaa at udgyde din Bitterhed over mig. Men nu er det forbi! Nu er du god igien! Du gjør det første Skridt til Forsoning; og ved de evige Guder — det havde jeg gierne gjort, dersom jeg havde troet, at det kunde hiulpet. Men med hiin Tænkemaade kunde jeg ikke elske dig; og bedre, naar galt skal være, aabenbare Fiendskab, end hyklet Venskab. — Deri har du Ret, sagde Ragnvald; jeg tilstaaer dig oprigtig denne Feil, og fortryder den. Det var andre onde Mennesker, som ophidsede mig og beløi dig. Skam den, der sætter Splid imellem to Edlinge. — Derfor er man ædel, min Ragnvald, sagde Hrane venligt, fordi man ikke lader sig for-dærve af de Glette. Lad os ikke indblande Fremmede; ikke give Fraværende Skylden. — Du har Ret, sagde Ragnvald, vi ville slet ikke mere tale om denne

Twist, men drikke Forlig, og lade som om intet var
hændet. — Herligt! raabte Hrane; veed du hvad?
Baaren staaer i sin skønneste Vært; vi ville tage
Mad og Drikke med, og gaae ud sammen i det lille
Skovhuus; der ville vi, som to ærlige Skialde, drikke
Broderskab. — Du taler mig ud af Hjertet, sagde
Ragnvald. — Moder, raabte Hrane, og sprang
som et Barn af Glæde; — kiære Moder! pak mig
den lille røgede Skinke i Madkurven, giv os et stort
Sigtebrød med; og fyld den glatte brune Dunk med
Gammeløl. Jeg gaaer ud i Skoven med Ragn-
vald, min Broder og Medskald. Vi ere blevne
gode Venner; du maa ikke være vred paa ham. Al-
ting er nu godt imellem os. Al Skyslden var dog
heller ikke paa hans Side. Skialdene ere et hidsigt
Folk; og naar der først er falden en Gnist, tænder
den let; men nu er Brede-Islden slukt, og kun
Benskabsluen brænder. — Moderen maalte Ragn-
vald med et koldt giennemtrængende Blik; derpaa
tog hun Hrane til en Side og sagde: Tro ham ei!
han mener det ikke ærligt; det kan jeg see paa det
tvungne Smil og det forlegne Die. Paa hans Pande
lurer der et hemmeligt Anslag, jeg frygter for, han
forraader dig. Du er altfor godtroende, for hæf-
tig. Naar vil du dog engang blive kold, sindig og
fornuftig? — Fornuftig vil jeg gierne være, svarede

Hrane, men kold bliver jeg først, naar jeg ophører at være Skiald; det vil sige, naar jeg ophører at leve. Giv mig Mæden med, Moder, og vær ikke mistænkelig. Ragnvald har gjort det første Skridt, gjorde jeg ikke det andet, hvem var da Fornærmelsen? — — Tag dog i det mindste dit Sværd ved Siden; han har sit. — Det maa da være for Stadssens Skyld, sagde Hrane, og bandt lystig sit Sværd ved Bæltet. — Den gamle Moder rystede paa Hovedet; men Hrane tog hende i sine Arme, kyskede hendes Haand og Mund, sagde: hils min Fader; jeg kommer snart igien! — og gif bort, Arm i Arm med Ragnvald. Moderen bad Trællen, som bar Levnetsmidlerne, at have et Die med dem, og stirrede med Taarer efter Hrane, indtil han, kyskende paa Fingeren ad hende, dreiede om Hjørnet. Da drog hun et dybt Suk, og gif langsomt ind i Huset igien. —

Attende Kapitel.

Hvad der tildrog sig i Skovhuset.

I Skovhuset dækkede Trællen Bordet, medens de to Skialde gik udenfor, og fornøjede sig i det Grønne. — Naar man seer hvor herligt alting spirer og trives, sagde Hrane, kan man da andet end beklage, at Menneskene med deres Særheder forbittre sig selv det skønne uskyldige Liv? — Men, blev han ved, da han mærkede, at denne Tale mishagede Ragnvald, der er ogsaa Storm og Uveir i Naturen. Det er Gluden, som ret lader os føle den klare For-aarsdag. Det maa vel ogsaa være engang imellem.

Derpaa gik de ind, satte dem tilbords og lode Bllet smage dem. Men en ærlig Ruus stifter kun Godt mellem ærlige Venner. Kraften i Suttungs Bøger har den samme Virkning paa Hjertet, som Riimfrosken paa Ruderne: den viser de gamle forhen skrevne Ord tydeligt igien, som man troede udslettede. Alt som de drak, blev Hrane mere aabenhjertig, og kostede det Ragnvald mere at være be-

skeden og eftergiven. — Taler kom snart paa Skial-
 befunden, og Ragnvald sagde: Der er ingen Tvivl
 om, holde Hrane, at du har stort Nemme, at Ydun
 har ladet dig nyde mange af sine Væbler; men mig
 tykkes, at du paa den senere Tid mere ynder hende,
 end hendes Husbond, den skæggede Bragi. Dine
 Sange have ikke det Oldidspræg, som i Begyndelsen.
 Du betiener dig af det sydlige Riim, istedet for
 de mandhaftige Riimbogstaver; skriver lange Linier,
 der have mere slapt end de korte; og lader dine Helte
 snakke for megen Viisdom. Det er dog en Feil!
 En Synken fra det rette Maal! Det kan du aldrig
 nægte. Og om jeg maaskee i mine Sange er mere
 raa og stødende, saa seer man dog i dem en Stræ-
 ben efter at nærme mig Oldtidens herlige Lyd. —
 Hrane svarede: Jeg synger ikke for at nærme mig
 nogen Lyd, men for at udtrykke den Lyd, jeg har.
 Naturen og de Følelser, Aserne have lagt i mit Hierte,
 ere mine Veiledere, ikke enkelt Mands Qvad. Ung-
 dommen begynder med at efterligne, og ofte klinger
 just det Skurrende diervt i et uvant Øre. Hvo som
 ikke forstaaer sig paa Vinen, troer at den er kraf-
 tigst, medens den giærer. Det brusende Skum
 kildrer Tungen; til at smage den klare Druesaft
 hører en ædlere Sands. Jeg har ikke meer den første
 blinde Kiærlighed for ethvert gammelt Qvad, blot

fordi det er gammelt og fædrelandsk. Jeg elsker det først for den Virkning det gjør paa min Siæl; ikke min Siæl fordi den er istand til at modtage en nordisk Virkning. Jeg forbinder det Gode og Skønne med mit eget Væsen. Men jeg maae gaae ud fra mit eget Liv; uden det er jeg et Intet. Skipperen kan vel drage omkring, og berige sig i fremmed Land; men har han intet godt Skib at forlade sig paa, med stærkhaget Anker og evige mægtige Seil, saa hjælper al fremmed Rigdom ham lidet, og han gjør en maaedelig Seilads. — Men jeg sætter Kraft over Kunst, sagde Ragnvald. — Kraft, svarede Hrane, er Guderne's Kunst, og Kunst er Menneskets Kraft. Guderne give os vore Evner, og vi udvikle dem. — Ragnvald sagde: Tapperhed, Foragt for Døden og Selvstændighed er det høieste for en Helt. Det skal Skialden synge. Hrane svarede: det at være Helt er ikke det høieste for et Menneske; og Skialden skal være saa tapper, at han vover at synge hvad han vil; ellers har han selv ingen Selvstændighed. Ragnvald: Naar han har hævet os til høie Ideer, maa han ikke selv igien drage os ned til smaae. Hrane: I Naturens Rige er intet Smaat og Stort; hver Ting er god i sit Slags, naar den er, hvad den skal være; saaledes og i Kunsten. Hvo vil foreskrive den fri Mand Love for sine billige Tan-

ter og Følelser? Gives der en mere plump og fornærmelig Herfeshge, end den at ville bestemme Menneskets Hjerte, hvad det skal føle og ikke føle? Gives der noget Ukiærligere og Skiævere, end at afstikke Skjaldefunstens Grændser efter sine egne snevre Tilbøieligheder, og at agte et andet Væsen, blot for saavidt som man finder sig selv i ham eller ikke? For at nære os blot selv behøve vi hverken at høre eller see. Disse Sandser har Alfader givet, for at vi kunne tilegne og forstaaeliggiøre os det, som er udenfor os. Jo mere Verdensvæsen jeg kan optage i mit, desmere er jeg en Verdensaand. Ingen enkelt Gienstand, ingen enkelt Dyd, den være nok saa stor, kan udelukkende tilegne sig min Opmærksomhed. Min Siæl er aaben for alt Smukt. Jeg beundrer Ornens og Fluens Vinger; Menneskets og Bæverens Forstand. Alfader har skabt det alt viseligen; og ved at erkiende den evige Viisdom og den høie Skønhed i det Smaa, som i det Store, føler jeg mig først selv viis og skøn. Derfor er ingen Gienstand min Harpe for ringe, intet Forhold min Opmærksomhed for ubetydeligt, og jeg foragter intet andet i Verden, end den menneskelige Hovmod, som i sine gyldne egenkiærlige Lænker bilder sig ind, at dens Smaaahed er Storhed, at den overfluer Verden, skøndt den er starblind, og aander

Livet i høitidelige Aandedræt, skøndt den er trangbrystet. Ragnvald: En dansk Skjald skal vedligeholde Nordens gamle Lære og Tænkemaade, ikke være en smidig Talsmand for det Nye. — Hrane: Ogsaa det Gamle var en Tid nyt. Uden Nyt, intet Liv. Hvad der engang har været, kommer aldrig aldeles saaledes tilbage igien. Ragnvald: Han skal ikke snakke Wiisdom! — Hrane: Han skal heller ikke lege med plumpe Trædukker, hvis latterlige Tumlen og Huggen med Hovederne skal betyde Krig og Død. Tale maa han dog vel? Hvad kan han andet? Hvad der foregaaer i Menneskets Hjerte skal han svinge. — Men, sagde Ragnvald — saa bør han dog i det mindste holde sig til det gamle Sprog; og ingen Forandringer gjøre. — Alting forandrer sig, sagde Hrane, hvi skulde da Sproget ikke gjøre det? Hvad vinde vi ved den evige Stilstand? Forandringen giver Anledning til nye Tanker, Vendinger, Billeder; det maa Skjalden søge. Det, indtil de ubetydeligste Udtryk aldeles bestemte Sprog, er dødt; i et saadant blomstrer intet meer. Aldeles gjøre Vold paa Sproget kan kun en Fremmed, eller en feithaandet Fugler; den der lever, tænker og føler modent og kraftigt i sit Sprog, bringer det videre; og de Smaa-friheder han tager sig, og de Egenheder han har, bidrage kun til at give hans Sang sit Udtryk og sit

Gærkiende, ligesom Trækkene i det menneskelige Ansigt. Ragnvald: Hvi forkaster du vore gamle Sangarter, vore Rimbogstaver? — Hrane: Fordi de i Grunden intet due, fordi der paa den Maade lidet lader sig sige. Disse gamle Qvad forekomme mig som smukke Gistumper hvorpaa Solen straalet, og hvorigiennem den farvet bryder sig. De ere mig helligge Levninger af en forsvunden Tid. Een og anden Gang kan en liden Sang vinde, ved at digtes paa denne Maade; men til noget Stort, der skal udtrykke Liv og Handling, due de ei. — Det var meget! sagde Ragnvald smilende. Nuomstunder vil Egget lære Hønen. Hønen er død for længe siden, svarede Hrane, nu er Egget selv Høne, og forsvaret sig blot mod en anden Høne. Du vil have mig saaledes! Munkene fra Romerland, som uafsladelig synge bedrøvelige Bønner til den usynlige As, og bede ham ivrigt om at miste Livet igien; som foragte Skaberens i hvad de see, og beundre ham for hvad de ikke vide: disse Sværmere vilde vist kalde min Sang vederstyggelig af en ganske anden Grund, fordi den var dem meget for diærv. Skialden maae altid, i enhver Tidsalder, kæmpe for Natur og Sandhed. Han maa i sit Digt søge at forbinde Kraft med Wiisdom, Billed med Tanke; Handling med Grundsaetning. Han maa hverken lade sig forlede til at blive

en plump Gætte, eller en latterlig Dverg. — Han skal da vel være Gud! sagde Ragnvald spodsk. — Nei, han skal være, hvad han er, sagde Hrane: Menneske; han skal med Forstand og Fromhed udvikle hvad der er nedlagt i ham; skue det Mærkværdige uden for ham og tolke det til Vederqvælgelse for sine Stalbrødre i Livet, og ikke lade sig skævt hendrage af nogen Udsværelse. Fremstille skal han Liden skaben med friske Farver, men ikke hylde den.

Og naar du nu vidste hvor jeg foragter denne Tænkemaade, sagde Ragnvald. Kun for at lade dig lægge dit hele smaalige Sind for Dagen har jeg ladet dig tale ud. Vent du aldrig at komme i Valhalla paa Bænk hos Odin, du Vantro! eller til Thor, giennem de klingende Kobberporte, du, som i dit Hierte spotter Guderne, og aldeles tvivler om deres Tilværelse. — Nei, sagde Hrane med et klart Blik til Himlen, jeg tvivler ikke om Alfader i Gimle. — Men du troer ikke paa Thor, paa Odin, paa Vidar, paa Freier! Du betragter dem kun, som ryggesløse Billeder, ikke som evige, virkelige Væsener, der have deres Borge over Ragnbuen, over Stiernerne. — Alfader er alle vegne, sagde Hrane, han agter intet over eller under! — Og kun ved dette taagede, vaklende Begreb hænger du? — Nei, sagde Hrane: jeg troer ogsaa paa Vagnhøfte, den vilde,

Æselende, drukne Gothun, der gaaer højsende igiennem Verden med sit krumme Sværd, og deels tilintetgjør, deels spører Kræfterne. — Det er din Gud! raabte Ragnvald fnyssende. Viid Forræder, vi kiende dig. Ogsaa Freia er din Gudinde; det vil sige: ikke Freia i Folkvangur, de lyse Alfes Afynie, men saadan som Skialden i sin Midvise maler hende ved Egirs Gæstebud, værdig til Lokes Forhaanelse. Men din Time er kommen! Du skal ikke langer fordærve Folket med dine Hylekvad: ikke meer forstyrre nordisk Sædelighed, med din Læsten for en svag Fyrstinde. Kongen forviser dig ved mig Landet, inden otte Dage! See til Beviis herpaa hans Ring, som han har betroet mig. Derfor var det, jeg kom! Derfor var det, jeg bedaarede din Eenfold til at troe, jeg meente dig det godt. Derfor lod jeg dig sladdre, for ved dine Taler at ægges, og for at give dig Stødet føleligst i det rette Øieblik. Gaa nu, som en elendig Usling til fremmed Land, og lær at hyle udvortes Fromhed af dine Munke, som et Skalkeskjul for dine Laster!

Nu, gode Thor, raabte Hrane med Taarer i de funklende Øine, i det han drog sit Sværd, anraaber jeg dig! — Drag din Glavind, Vagvasker! Du fortienner ingen flere Ord. Ord ere for Mennesker, Hug og Slag for Dyr. Din Aand er lukket for

Tanke, dit Hjerte for Mennekesfølelse, din Stal
for Villighed! Drag dit Sværd, Niding; og giv
mig mit Vanesaar paa eengang, hvis du mægter det.
Jeg kan ikke længer udholde dine giftige Slangestik.

Trællen, som troede at have forladt Skialdene
i den bedste Forstaaelse kom for silde ind. Forfærdet
ved at høre Sværdene flirre, aabnede han Døren. —
Hrane laae svømmende i sit Blod. — Ragnvald tørte
skælvende sit Sværd af, stak det i Valgen, og sagde
med tvungen Koldsindighed, men saa bleg som et
Lig: Han overfaldt mig, jeg var nødt til at for-
svare mig. — Det er sandt! sagde Hrane mat; det
var min Skyld. Bær mig hjem paa dine Skuldre,
Leif; men bind mig først dette Klæde om mit Saar.
Den forskrækkede Træl gjorde hvad hans Herre befæ-
lede ham; imidlertid aabnede Ragnvald sagte Døren
og sneeg sig hurtig bort.

Mittende Kapitel.

Hranes Endeligt.

Hranes gamle Forældre sadde og talde med hinanden ved Hyttedøren. Siden hiin Dag, da Kongen havde været hos dem og foræret Hrane sin Ring, havde Faderen reent forandret sin Opførsel mod sin Søn; der var falden ham et Slør fra Ninene. Selv følte han ikke meget for Skjaldefkunsten, og forstod sig ikke synderligt derpaa. Han agtede den, som Noget han havde hørt skulde opflamme Hierterne til Dyd, Kraft og Glæde; som kunde levendegjøre de forsvundne og give et Fremsyn i de kommende Tider, udtrykke Elskov og Had, Kiærlighed til Fædrelandet, Kundskab om Menneſket, Gudsfrøgt og Afſky for det Onde. Men Sigurd var en af disse mørke Siæle uden andre Lidenſkaber end Vergierrighedens. Hverken Sandſelighed eller Forføngelighed havde noget Herredømme over ham. Han havde altsaa ingen ſlige Fiender at bestride. Mod befad han i høi Grad; det behøvede ei at opflammes. Derimod nød hans

Hierte heller ingen af de mildere, sødere Livets Glæder. Hans faste Bryst kiendte lidet til Skrøbelighedens Vaksen, men det luede heller aldrig med høi hellig Gld. Naturens Skønheder henreve ham ikke; han kiendte vel ægtefabelig Hengivenhed, men Elskov havde han aldrig kiendt. Sigurd var aldrig ret ulykkelig, men heller aldrig ret lykkelig. Naar han ikke kunde stride, jage eller arbeide, var hans Hierte tomt, hans Tanker havde ingen Næring. Indbildningskraftens skønne Himmel var lukket for ham. Men han var en ærlig diærv, trofast Mand paa Jorden, og med et stille, roligt Blik sad han da gierne i Hytten og fløtrede paa sine Baaben, eller sine Markfredskaber.

Sielden er et Hierte saa koldt, at det ikke føler Faderkiærlighed, og den havde Sigurd i høi Grad for sin Søn. Men han saae saa mange forføngelige Ynglinge befatte sig med Skialdekunsten, at han begyndte at ansee den som en Slags Børneleeg og Tidsspilde, der gjorde Udøverne mere Skam end Ære. Hans Stolthed vilde, at Hrane skulde udmærke sig paa en værdig Maade; og han ærgrede sig over, at det, efter hans Formening, ikke var fæet. Men da han saae hvor aldeles han havde bedraget sig, da var den samme Stolthed atter Aarsag i, at han af

ganske Hierte fik Sønnen kjær; og fra den Tid, var Hrane hans Diesteen.

Moderen betroede Faderen sin Frygt, og Faderen, som ikke vidste hvad Frygt var, sad paa sin sædvanlige Maade i et godlidende Kiævlerie med hende; thi deri fandt han sin meste Tidsfordriv, naar de vare ene. — Du skulde seet ham, den Ragnvald, sagde hun; du vilde sandet med mig. — Saa med dig i at Ragnvald er en daarlig Karl? sagde Faderen; det vilde du let faaet mig til. Jeg har jo nu for længe siden mærket, at det hele høie Sprog han taler er Pralerie og dumme Streger. Men skulde Hrane være bange for en Nar? — Al nu sidde de i Skovhuset og drikke, hvem veed hvad der kan hændes! Det ene Ord giver let det andet. Hrane taa-ler ikke meget Al, og mindre Fornærmelser. — Gid Hel havde ham, hvis han taalte dem, sagde Faderen. Vilde du heller ønske, at din Søn var en Rid-der? — Nei! men Klogskaben, Klogskaben, Fa-der! — Lad Snogen krybe og vride sig, sagde Sigurd; Bjørnen springer bus paa. — Og bliver ofte skudt! sukkede Svafa. — Saa falder den hæderligt! sagde Sigurd.

Under denne Samtale vendte de Hinene hen imod Skoven, og saa, at der stimlede en Mængde Mennesker ud. To Karle bragte Hrane blodig paa

en Vaare, efter ham fulgte en stor Mængde Bønderfolk, især unge Piger, som græd og vred deres Hænder.

Naar et Menneske pludselig falder i Vandet, er han kun betænkt paa sin Redning, og tænker ikke paa sin Livsfare; saaledes bragte ogsaa Synet af den blødende Søn de Gamle til at sætte ethvert andet Spørgemaal, enhver anden Forestilling tilside. De skyndte dem kun at faae Hrane bragt paa sit Leie; og medens hans Fader stødte Urter i en Morter og blandte dem med Honning, for at lave Salve, tilberedte Moderen Bindserne. De opdagede snart det dybe Saar. Han blev forbunden, og Moderen besprængte ham med koldt Vand. Da slog han Øinene op; og da han saa hvor han var, og man havde fortalt ham alle Omstændigheder; (thi i Forvirringen havde han selv glemt det) sukkede han og sagde: Ja, saaledes er det tilgaaet. Derpaa betragtede han Stedet hvor han var saaret, sølte derpaa med Haanden, og sagde med et trøsteligt Blik paa Moderen: Vær rolig! det er ikke farligt. — Man troer gierne hvad man ønsker; jo mindre Sandsynligheden er, jo mere affrækkes man fra at tvivle. Den gamle Svafa lod sig trøste, Sværmen gik bort og Hrane fik No.

Henimod Aften kom Hroar med Yrsa, for at see til Hrane. Man havde sagt dem, at han var let saaret af Ragnvald i en Dvekamp. Den Syge sov, da de kom; de gamle Forældre ginge ængstelig tausé frem og tilbage, uden for Hytten. For at opmuntre dem satte Hroar sig hos dem paa Bænken, og gav sig i Samtale med dem. — Yrsa gik ind i Stuen; stod ved Hranes Leie, betragtede længe hans blege skønne Ansigt, med nedrullende Taarer, sukede dybt, lagde Haanden paa sit Hierte og saae til Himlen. Derpaa fremtog hun sit lille Fiskenet, satte sig, og begyndte at knipse. Alt som hun arbeidede, saae hun af og til hen paa Hrane, og blev ganske forskrækket, da hun mærkede, at han med stive Dine og blussende Kinder betragtede hende.

Guder! sagde hun gysende, og lod Nettet falde paa Gulvet. — Slipper du dit Næt, skønne Havfru? sagde Hrane med et vildt Smil; er du allerede saa vis paa din Fangst? — Derpaa gned han sine Dine, og da han var kommen til sig selv igjen: Ak, skønne Fyrstinde — vedblev han — tilgiv mig min Usnilde! Det var i Drømme. — O Hrane! sukede Yrsa, staaer jeg saaledes for din Indbildning? Ulykksalige Ungersvend? Hvad har jeg gjort dig imod? Hvad Ret har du til at klage over mig? — Tilgiv en saaret Skrantning, sagde Hrane

rørt, som ikke er Herre over sine egne Feberdrømme. Indbildningskraften arbejder endnu længe i sit Værksted, langt ud paa Matten, efterat den søvnige Fornuft er gaaet til Hvile. Du har intet viist mig uden alt Godt: Guderne lønne dig. Yrsa: Hvorledes er det med dig? — Hrane: Vel! Jeg føler, at jeg faaer snart Fred. Yrsa: Den har du altid havt i dit gode Hierte. Hrane: Ikke ganske. "Ilden Skalk over Naboens Giarde sprang, og stjal en Viol, som i Græsset hang; men Rosen lod han staae! Det er intet Tyveri at plukke smaae Markblomster, ikke sandt? De trædes dog ned alligevel! — Yrsa lagde sin Haand paa hans. — Den er veldannet! sagde Hrane. Den har Alfader Vre af. Kiol mine Læber et Dieblif med denne Snee! mig tørster! — Yrsa saae sig om, og da der ingen var tilstede, trykkede hun sin Haand sagte imod hans Mund. — Hrane kyskede den brændende og sagde: Det var en Hiertestyrkning. Nu føler jeg mine Fingre vore. I Valhal er ogsaa Valkyrier, men de ere ikke saa smukke og saa dydige, som du: — Tael ikke saa vildt, kiære Hrane, sagde Yrsa; fat dig: Hvorledes er det? Hrane: Jeg svæver mellem Himmel og Jord; men jeg har ingen Lyst til at fare afsted; thi mig tykkes Himlen er paa Jorden. Yrsa: Er dit Saar meget dybt? Hrane: Lige til Hiertes

roden har Eders blaae Pile truffet mig, hvælvede Buer! (han stirrede paa hendes Dienbryn): Yrsa: Vil du ikke drikke lidet? (hun rakte ham Bageret) — Hrane lod sine Fingre løbe hen ad hendes Arm og sagde: Den er vel breiet; saa skönt kan dog Vaulundur ikke arbejde. Yrsa: Kom til dig selv! Du bliver saa bleg! — Hrane: Blegere end Linet paa din Varm, men ikke saa lykkelig. — Yrsa satte sig et Nieblis hen, saa han ikke kunde see hende, for at han skulde blive rolig.

Efter nogen Taushed sagde Hrane, med foldede Hænder og meget sagtnodig: Naar jeg ret eftertænker alt, har jeg dog været meget lykkelig. Alfader skænkte mig gode, kiærlige Forældre, som opdroge mig; en adel Konge, som agtede mig og vilde mig vel. Bragi gav mig at øve den hellige Skialdefunst: var det ikke en stor Lyksalighed? Norden er vel et koldt Land; men Vinteren styrker. I Sydens fede Gummer, hvor Græsset groer Bonden over Hovedet, hersker pestagtige Syger; men hvor Planterne hungre, trives Menneskets Bryst. Heller ikke viger den danske Tunge i Sødhed og Kraft noget fremmed Sprog paa Jorden. Jeg har elsket en deilig Qvinde; den ædleste, fagreste i Nord — og hun har elsket mig. Thi det vil du dog ikke nægte Yrsa, at du i Tugt og Verbarhed har elsket den blussende

Skiald, skiondt du ikke turde være dig det selv be-
kiendt. — Yrsa, som troede at høre den hellige Røst
af en forklaret Mand, reiste sig skælvende, foldede
sine Hænder, græd og stirrede paa ham. — Nu farer
jeg glad afsted, raabte Hrane, paa Freias Aftenfy,
fulgt af de skønneste Alfer! Jeg har drukken Perles-
skummet af Kilben! Jeg har baaret Rosenknuppen
paa mit Bryst, og husvalet mig ved dens Duft, inden
den aabnede sig. Var jeg bleven en gammel Mand,
her paa Jorden; var jeg hendøet lidt efter lidt, saa
vilde jeg kommet som en Gubbe til Odin, og blot
fornøiet mig ved at spise Sæhrimmer og drikke Mund-
godt. Nu svæver jeg som en Yngling til Freia, til
Maanskinnets og Tusmørkets veemodige Glæder.
Med Blomster skal man omplante min Grav. Alle
hulde danske Møer ville begræde min Død, det veed
jeg vist; og mine Fiender ville fortryde deres Vind.
Ingen Bautaastene, — store Rosenbuske skal om-
krandsø min Hvi; og Skialden skal om Aarhundre-
der siunge for end ufødte Oldinge ved min Grav:
Her hviler en Yngling!

Med disse Ord faldt han nat tilbage paa sit
Leie, og Yrsa udstødte et Skrig, hvorved Kongen
og de gamle Forældre kom ind. Hrane blev bragt
til sig selv igien, og Yrsa forlod Hytten med Kon-
gen i ængstelig Uvished.

Denne sidste Nat havde Hrane stærke Drømme. Hans Digtersjæl sleed sig løs fra det jordiske Støv, og sværmede under Striden i brogede, gyselig skønne Indbilledninger.

Jeg seer dem nok, de tre Morner, sagde han, hvor de sidde og stirre ned i Urdurs klare Brønd. Jeg kender dem ret godt! Den ene er gammel, hun ryster paa Hovedet som en Ugle, og har lange, tynde sneehvide Haar, det er min Moder. Den anden er ung, deilig og bryster sig som en Svane. Den dybe Brønd speiler sig i hendes store blaae Øine, som hun stirrer ned med. Det er Yrsa! See, hvor hendes Taarer falde, som Foraarsregn, og hvergang Draaberne blande sig med Brøndvandet, flinger det giennem Alverden, med den listigste Lyd, som det vilde smelte Marv og Been og Dovres haardeste Klipper. Den fæle vingede Snog der, som hvidster med Braaden, og bugter sin prægtige, spraglede Bug, kender jeg paa Diekastet: det er Skulde. — See hvor Freia ryster sin Falkeham! hun rækker mig den og siger Flyv! — Hvor skal jeg flyve hen? Hvad kan det hjælpe mig at svæve til Golvvangur, naar Yrsa bliver i Leire? — Følger hun efter? Det maa hun ikke! Den lille Alf holder hende tilbage ved Kiortelfstigen. Hrolf grader. — Hrolf bliver en stor Mand! See, der rider han i skinnende

Harnisk over Skaanes Marker, med Skjold paa sin Arm. Hielmfiærene svæve efter ham, og han har et langt Spyd i sin Haand. Foran gaae hans Kæmper, tolv og tolv, og sunge: "Alt Dagen vil opvinde!..

Moderen tørte Sveden af den Døendes Pande, og han sagde: Seer du den gamle Odin, hvor han sidder der paa Hlidskjalf og Skuler, mellem lutter Straaler, med det ene huule mørke Die? Blodet udrinder ham af det andet Diehul. Jeg kan ikke lide ham! Paa hans brede Skuldre sidde de tvende Ravnne Hugin og Munin; de skrige ham Ørene fulde, og staae med Bingerne, ligesom Krager paa Galgebjælken over den Hængte. — Men Baldur er saare skøn! Det vidste jeg nok, at Baldur lignede Hroar! See, der flyver han, som en stor Stjerne paa Himlen, med et langt blegt svævende Haar, hvorigennem man kan see de andre Stjerner. Men hans blege Ansigt indhyller sig i en frygtelig Taage. Han farer affted giennem det uhyre Rum! Hvor fører du mig hen? Jeg svimler! Mange tusinde Miil flyver jeg giennem den blaae Luft. — Ak see, der sidder Moderen med det lille Barn i Bjælkehuset ved Rosenvisten. Den store Baldurstjerne standser over Gavlen, og forvandler sig til en Gysel over Yrsas og Hrolfs Isser. — Her er Røllers Grav! Gunvar

fik han ikke. Men hun vidste dog at han elskede hende, og græd ved hans Føi; og det vil Yrsa ved min. — Kom nu kun frem af din Hule, du lumme, grimme, fiendtlige Løse! Tag en Børste af dit Pindsvinehoved, og hård den i Misundelsens Flammer til en Pæl! Læg den paa Regnbuen, og skyd mig ihjel! Du kan vel faae mit Hierte til at bløde, men aldrig til at døe. Det slaaer evigt med det andet store Hierte. Giennem Bølgerne! Giennem Rattergalens Slag! — Mine Dine blusse som Solens Straaler. "Jeg gaaer til min Fader igien.. Med disse Ord greb Hrane med en frampeagtig Bevægelse omkring Sengestolpen, sagde: "Giv mig min Harpe!.. sank tilbage paa Leiet, og var ikke meer! —

Hroar havde trøstet Yrsa med at Gaaret ikke var saa farligt, og med at de imorgen tidlig vilde besøge Hrane igien. Hun taug stille, stirrede ned paa Jorden og rystede paa Hovedet. Hendes Urolighed tog til, alt som det blev sildigere; Hroar kunde heller ikke sove, og de gik begge ind sammen i den øde Hal, hvor der kun brændte et eneste Lys. Dette kastede sit dødsige Skin hen paa Hranes Harpe, der hang paa Væggen med den Egefrands, Yrsa havde givet ham, og flettet hos Ebba, da hun sang Visen om Ellepigerne. — Yrsa spillede vel paa Harpe, men var saa undseelig, at hun aldrig turde lade nogen

høre det; selv Kongen ei, hvor tit han end havde bedet hende. Neppe saa hun Harpen, før en høi Gld farvede hendes blege Ansigt, hun vendte sig til Kongen, og bad uopfordret, om hun maatte spille for ham. Froar var glad ved, at der var noget, som kunde adsprede hende, og satte sig strax i Høisædet. Da slog Yrsa Harpen paa saa rørende en Maade, at de klare Taarer trillede Kongen ned ad Kinderne. Med den saligste Lyst berørte hendes Fingrender de Strænge, som Hranes Fingre saa tit havde faaet til at bæve. Snart udtrykte hun i sagte svindende Lyd sin Veemod, snart i vilde stærke Slag sin stigende Fortvivlelse; derfra gik det over og opløste sig roligt og alvorligt i Haab og from Hengivenhed til Guderne. — Da hun skulde gaae hjem, bad hun Kongen om at maatte faae Harpen med til sit Huur. Han undte hende gierne denne Trøst, og hendes Træl bar den efter hende. Da hun var ene hjemme, vilde hun atter sætte sig til at spille; men hun kunde ikke. Hendes Følelser vare udtømte, hendes Taarekilder udtørrede. I en stum Bedrøvelse stirrede hun hen for sig. Da blev hun sin Bævestoel vaer med det fine Stykke Lærred, der paa Lidet nær var færdigt. Da Yrsa dog ikke kunde sove, satte hun sig i sin stille Sorg til dette stille tankeløse Arbeide.

Genimod Morgenstunden var hun færdig med
Lærredet; men ligesom hun afklippede Traaden paa
Stuven, see, da sprang der en Stræng paa Hranes
Harpe med høi klingende Lyd. Da mærkede Yrsa
vel, at Hrane maatte være død i denne Stund, og
at hun, som Visen lød, selv havde vævet hans Liig-
lagen. Da fastede hun sig paa sine Knæe, og an-
raabte Alfader om Glæde for hans Siæl; og sendte
ham et kiærligt Farvel, med Taarer og dybe Hjer-
tesuk!

Tyvende Kapitel.

Skulde belønner Ragnvald.

Hrane havde hvilet i Høi i flere Maaneder. Den unge Vaar besøgte for første Gang i fem og tyve Aar Norden, uden at træffe ham munter og levende. Hvor ofte havde dens Skønhed opflammet hans Bryst til Gudernes Lov! Hvor stærkt havde han følt Mennekelivet og Sommerens Glæder; med hvor mangen kraftig Qvad havde han hilst Violerne og de røde Blomsterknopper i det spæde Græs. Nu taug han stille! Nu slumrede han i den sorte, fugtige Hule, og saae ei Lyset meer. Den letsindige Natur mærkede ikke hans Fraværelse; tog sig den ikke nær; og han havde dog elsket den saa høit. Fuglene sang deres sædvanlige lystige Viser i Buskene paa hans Gravhøi. Roserne blussede! De velslystige Bier besøgte de søde Kalke, hang sig under Bladene, og sugede og gnygede, uden at bekymre sig om hvem der laae i Høien. Kun en Nattegal syntes at føle noget til Skjældens Savn; den havde bygt

sin Nede i det Birketræ, som Yrsa havde ladet henflytte til Hviens Fod; og der hævede den sin Klagestemme Morgen og Aften, og sang sin svulmende Længsel, medens Yrsa sad i Træets Skygge med den lille Hrolf paa Skjødets, og tænkte paa sin hedenfarne Ven.

Imidlertid sværmede Ragnvald omkring, som Cain, da han havde ihjelslaaet Abel. Hvor han kom, søgte han at forsvare sig, og at stille sin Sorg i et fordeelagtigt Lys. Uopfordret fortalte han En hver hvordan han var bleven overvældet af Hrænes egenkiærlige Hidsigthed, og hvordan han havde været nødt til Selvforsvar. Ingen svarede ham, ingen troede ham; alle hadede ham. Nu, Hrane var død, havde han ingen Fiender, men lutter Venner. Og det var naturligt; thi han havde aldrig gjort Nogen Fortrød, men Mange Glæde; og var kun undertiden bruset utaalmodig op over den Fortrød hans Fiender gjorde ham.

Den Eneste, der viste Ragnvald Tilfredshed med Hrænes Død, var Skulde. Hun havde hadet ham, fra den Dag han ikke kom hendes Venlighed imøde; og med hans Død var der lettet hende en Steen fra Hjertet. Hendes Dine mødte ofte Ragnvalds, paa den senere Tid; da blussede de begge, og Skulde slog sine sagtnodigt og blyfærdigt ned, tvertimod

hendes Sædvane. Dette kildrede denne forføngelige Yngling, og hendes Skønhed opluede ham.

En Hundedagsaften gif Ragnvald allene i Skoven; det havde været en meget brændende Dag, og var endnu saare lummet. Hvide Dampe stode over Moserne; Græshopperne sidkede i Straaet; store Mygsværme opførte hist og her luftige Dandse, saa man hvert Dieblif maatte slaae til dem med Hænderne, for ei at sluger dem ned i sine Lunger. De forte fede Snegle vare krøbne fra Græsset, og laae omkring i Gangene paa den brune Jord. — En stor Mængde Løvetandsvæxter stode omkring i Græsset; de havde afblomstret, og de lange fløre skarpmelkede Stilke stode kun nu bedækkede med runde hvide Duunbuske, hvilke den mindste Vind afpustede og fordeelte i Luften. Ragnvald vilde sætte sig paa et fløint Sted, hvor Hrane saa tit i sin Levetid havde siddet, fæet og grundet; da stak Myggene ham saa graadigt, at han strax igien maatte reise sig, og forlade Stedet.

Træt og heed kom han endelig forbi Helges Badehus. Døren stod paa Klem, og han fik Lyst til at gaae ind og bade sig. Badehuset var vel egentlig kun bestemt for Yrsa og Skulde, og de havde Nøglen dertil; nu maatte en af de medfølgende Tærner have forglemt at lukke Døren. Ragnvald besluttede at nytte Leiligheden.

Sagte aabnede han Døren til det stille, kjæle-
ge Kammer, men hvor forundret og glad skælvende
foer han tilbage, da han saae Skulde ligge slumren-
de paa Loibanken. Hun havde nylig badet sig, thi
hendes korte sortkrøllede Haar var endnu fugtigt, og
et Par Sivblade sadde deri. Under en tynd lyserød
Kiortel havde hun det fineste Linned. Støttende sin
Purpurkind til den trinde hvide Arm, laae hun paa
Loibanken. De smaae Fødder laae korsviis over hin-
anden. Hendes Klædebond bedækkede sædeligt hendes
Knæ, men de velskabte Been vare ganske tilsyn-
ne. Halsklædet havde hun for Hedens Skyld afre-
vet, og Ragnvalds Dine druknede sig i et bølgende
Sneehav. Da svulmede hendes Barm pludselig
høiere, og de store Silkesielaag hævede sig smægten-
de: Ak Ragnvald! sukke hun; men da hun i det
samme lod, som hun først nu blev ham vaer, sprang
hun op, som for at flye; men blev dog staaende og
holdt ham fast ved Haanden.

Ragnvald gyste, halv af Elskov, halv af Skræk.
Den gamle Bise om Helge og Havfruen stod klart
for ham. Det forekom ham et Dieblif, som om
Skulde var et Uhyre, som om hun vandt sig flimret
hen ad Guløet med skællede Ringbugter. Men plud-
selig forsvandt dette fæle Syn for den rødmende Pi-

ges virkelige Skønhed, han sank til hendes Fødder og hun havede ham venligt i sine Arme.

Næste Morgen da Skulde raagnede, og saae den slumrende Yngling paa Løibenken, blev hun for-
skrækket, og stirrede vildt paa ham. — Vil denne
Ungersvend ikke gjøre dig uløstelig? tænkte hun.
Skal dit hele tilkommende Livs Skæbne beroe paa
denne forfængelige Mands Hæmmod? Det er en slet
Grund du bygger paa; lumskere end Badehusets
Bjælker. Var det ikke bedre, at dette Gulv slugte
ham? Saa var du vis paa hans Taushed. — Ragn-
vald laae i en dyb Søvn. — Endnu er du Hersker-
inde — vedblev Skulde; saasnart han vaagner, er
han Hersker. Thi om han end ikke forraader dig,
har han ikke Evne dertil, naar han vil? — Er ikke
din Villie afhængig af hans? — Jo, ingen Lænker.
Havets Bølger lade sig ikke binde; ligesaa lidet mit
Hierte. Min Siæl hader enhver Tanke om For-
pligtelser og Evang. — Hun saae ud af Døren, og
troede i Forfækkelse at see nogen langt, borte nærme
sig Badehuset. — Hvis de fandt ham ene med mig,
sagde hun bleg, hvad maatte de tænke? — Med disse
Ord aabnede hun hurtig en hemmelig Laas i Løiben-
ken, hvorved Gladen, som et Laag sank ned i Van-
det med Ragnvald; Da han var sunken tilbunds
havede hun Laaget igien, og lukte det behændigt.

Hun saae ud af Døren, — der kom ingen; det havde været hendes lille hvide Hund, der kom ind og loggrede. — Jeg burde egentlig ikke klappe dig, sagde Skulde, i det hun strøg den over Ryggen, thi du har forført mig til et Mord. I det samme saae hun Ragnvalds Liig drive ud fra Badehuset med Strømnen. — Han har overstaaet, sagde hun, nu lider han ikke meer, og jeg ikke heller. Mordet var Hundens Skyld. — Han har dræbt Hrane, nu kommer Nornernes Straf over ham. Men jeg tilgiver ham gierne. Man bør ingen hade efter Døden. Du gjaelder det kun at være taus, klog og forsigtig; saa er Alting godt igien. Jeg troer jeg har forfølet mig; jeg skælver. Jeg vil hvile et Par Timers Tid, og fatte mig. — Med disse Ord ilede hun til sit Buur, indsluttede sig i sit Bærelse, fastede sig paa sit Leie; og med den faste Forestilling at Hundten var Skyld i alt, at det kunde ikke andet være, og hun intet havde at frygte, naar hun var forsigtig, faldt hun i en tryk Søvn. —

Hranes gamle Forældre vare utrøstelige over deres eneste Søns Tab. De fandt ingen Ro i Hytten, og ginge Morgen og Aften lange Vandringer med hinanden, paa affides Steder, hvor de ikke før havde seet Hrane, for at ingen Gienstand skulde minde dem om hans Savn. Hytten skædede de; thi der mindte hver Bænk, hver Stol om ham. Der hang

endnu hans Klæder i Skabet. Der stod endnu de Stræger i Bordet, som han havde skaaret med sin Kniv, og det lille sorte Hul, som han engang havde brændt deri ved at vælte Lyset som Varn. I en Urte-potte duftede endnu nogle Blomster, som han havde plantet i Fior. Der stod ogsaa Sengen, hvor han var død.

De gamle Folk vare et Par Morgener gangne en stor Omvei langs med Havet.ause satte de sig ned ved Stranden, paa en stor af Volgerne afrundet Steen, og stirrede ud i Vandet. Nei, sagde endelig Sigurd, jeg holder det ikke ud. Jeg maa tugte den Ridning, saa gammel jeg er. Ragnvald skal bløde for mit Sværd. Hranes Skygge følger mig hvor jeg gaaer og kalder mig til Blodhævn.

Det er umuligt, sagde Moderen. Hranes Siæl er i Evighedens Glæder, den kan ikke spøge og pusle her paa Jorden, som et hævngierrigt Spøgelse: Jeg har jo selv i hans sidste Dieblif hørt ham tilgive alle sine Fiender med et saligt Smil. Det er dit eget hæftige Blod, Fader, som giver dig urolig. Tving dig, og bedrøv ikke din Søn hos Alfader, med at hævne ham.

Saalange Ragnvald endnu aander paa Jorden — sagde Sigurd — er jeg syg og hjerteregreen. Han eller jeg maa bort. Falder jeg, saa er det kun et Dieblif før den naturlige Død; sælger jeg ham,

Skaller jeg Verden ved en Niding, der vilde udrette endnu mere Ondt, hvis han levede.

Under denne Samtale saae de noget komme drivende paa Vandet, henimod Strandbredden. De troede først, at det var en Sælhund, men da det kom nærmere, mærkede de, at det var et Menneske. Sigurd vilde strax springe i Vandet, i Haab om at redde ham; thi han maatte være svømmet langt, bevægede sig mat, og sank tit under Bølgerne; men den gamle Kone sagde: Enten svømmer han endnu, og da kan han strax redde sig selv; thi han har jo allerede Godefæste, eller han er død; og saa er ingen Hielp mulig. — Sigurd maatte give hende Ret; og nu steg de begge op paa den store Steen, for at tage alting ret i Diesyn. — Da kastede pludselig en stor hvidskummende Bølge Ragnvalds Liig med en overordentlig Hæft fra Havet hen paa Sandet mod Stenen, lige for deres Fødder; og skyllede ligesaa hurtigt tilbage, at vaske sig reen igien i Havet for det Nadsel, det havde baaret i sin Favn. — De gamle Folk kiendte paa Dieblikket Ragnvald; Hustruene udstødte et Skrig, havde sine taareblandte Bine mod Himlen, udstrakte sine Arme og raabte: Evige Guder! tilgiver ham! lader ham ikke fare til Hel! Tag ham i det mindste op til Thrudvanger, Thor! mellem dine Trælle. — Men den gamle Fa-

der stirrede gridst paa Liget, som den ildsiede Ulv paa sit Bytte; nikkede tilfreds med Hovedet, og sagde: Tak Morner! Tak Nan! Det var et Venskabstykke. I qvaelte ham! — Rigtig! Han for-
tiente heller ikke at bløde for Heltestaal. — Med disse Ord drog han Hustruen bort og sagde: Lad os nu gaae hjem! Nu er jeg rolig; nu har jeg Fred. Hver sit! Lad os ikke forstyrre den sultne Heire, som hopper derhenne, og venter paa vor Bortgang, for at komme til sit Maaltid. — Nei, raabte Hustruen, du er ingen ærlig gammel Kæmpe, og jeg forlader dig saa gammel, som du er, hvis du ikke hjælper mig at bedække Liget med Grene, indtil det kan blive ordentlig jordet. —

Da maatte den gamle Sigurd gaae ind i Skoven, hugge Løvqviste med sit Sværd, og hjælpe Hustruen at bedække Mognvalds Liig. I Førstningen hug Subben med megen Brede; men med hvert Hug fislede Hæftigheden; og da han atter kom hen til Liget, saae de brustne Dine og de forstødte blodige Tindinger, blev han selv ganske spagfærdig og stille, og sagde, da Konen vilde gaae: Giv mig en Green til! Her er endnu et bart Sted, ved hans Dine.

Derpaa gif de hjem, og berettede paa Kongsgaarden Mognvalds Død, for at man kunde besørge hans Jordefærd. —

Cet og tyvende Kapitel.

Kong Hroar falder i Kamp.

Udils heed Kongen i Vestgothland, han boede i Upsal. Han havde hiulpet de reidgothiske Drotter at overvinde den hallandske Jarmerik; og dennes Broder Sivald var bleven hans Underkonge og gav ham Skat. Men da Udils var gierrig og herskesyg, havde han længe tænkt paa, hvorledes han skulde overfalde Kong Hroar og skille ham ved Riget. Alle de misfornøiede Danske vare flygtede til Udils. Først Hrofur, Hroars Søstersøn; fortrydelig over at Kongen havde straffet ham, da han engang efter Signes Død kom til Hroar, og forlangte med Hæftighed Part i Riget og en kostbar Ring til Arvedeel. Da Hroar ikke vilde give ham den, rev han den af Kongens Arm, og kastede den foragteligt i Havet. Du er en ond Dreng, sagde Kongen, og landsforviste ham paa tre Aar. Han var nu i Sverrige hos Udils, og pønsede paa Hævn. Did kom ogsaa de flygtede Offergoder. Disse vidste nøie Besked om

Danmarks Tilstand, og havde deres Speidere, som gave dem fremdeles Underretning.

Nu skedte det just i denne Sommer, at Reigin Jarl gik med en Flaade, for at ave en Underkonge, der ikke vilde rette sig efter de tre af Helge satte Jarler: Vest, Eir og Leir. Aldrig saasnart havde Adils faaet dette at vide, før han kom med en stor Magt; indskibede sig hemmeligt om Natten og seilede til Siælland. Kong Hroar sad just i fredelige Sysler hos Vaulundar, da han fik det at vide. Men aldrig saasnart havde han rigtig erfaret Sammenhængen, og faaet Underretning om Adils Styrke, før han sagde: Nu mærker jeg nok, at Odin vinker mig og at det er Mornernes Billie, at jeg skal forlade dette kiære Land, som jeg saa gierne endnu nogle Aar vilde levet og virket for. Lader mig da nu døe, som en ærlig Kæmpe. Mine Fiender have tilforn beskyldt mig for Feighed, fordi jeg ikke elskede Krigen. De skulle see, at der er stor Forskiel paa at angribe, og paa at flye. Derpaa klædte han sig i sine bedste Hærklæder, bandt et Slagsværd ved sin Side, og drog i Spidsen af sine Mænd hen paa Moeslyng, hvor Adils ventede ham med en tredobbelst større Hær. — Da de stode for hinanden saaledes, at man kunde see det Hvide i Dinene, og Hroar opdagede Hrofur, og adskillige af de danske Goder i

den første Nække, græd han og sagde: Det gjør mig ondt at see min egen nære Frænde, som en Forræder mod Fædrelandet. Men hvad hjælper det at klage? Sendte derpaa en Herold til Kong Adils og forlangte en Samtale med ham i begge Hæres Naahør. — Adils, som troede, at Hroar vilde overgive sig paa naadige Vilkaar, tog imod Forslaget, og traadte frem for Hroar. Da meldte Dankongen: Udentvivl, min Frænde, kommer du for at vinde dette Land, ei for at tugte os; thi Tugt fortjener den Skyldige, men jeg veed intet hvormed Danmark eller jeg have forbrudt os mod dig. Adils svarede: Du har nægtet din Søstersøn Part i Riget, jeg kommer for at hævne ham, og gjøre ham til min Skatkonge, naar jeg har overvundet dig. — Hroar: Ikke af Herskeshge nægtede jeg Hrofur Part i Riget; men fordi han endnu var et Barn; fordi han gjorde sin Fordring med en usømmelig Bisterhed; og fordi jeg af Erfarenhed veed, at disse Smaaskilsmisser af Landene er Aarsag til al den indvortes blodige Tvedragt, og fortærer Rigets Marv. — Var min Søstersøn kommen paa en høvisk Viis, saa havde jeg vel givet ham et Syssel at bestyre; men han trodsede og opførte sig hos sin Morbroder heel maadeligt. — Adils: Denne Trods har han endnu. Hvormed vil du forhindre den? Hroar: Hunden, som gæver i Lænke, gjør sig kun lat-

terlig; men til Ulven kaster den forsigtige Hyrde vel undertiden et Rid, for at spare den hele Hiord. Jeg vil give ham Ghen, hvis dig saa tykkes, og du vil drage bort med Fred. Adils: Det er for silde. Din bedste Hær er i Jylland, der er intet andet for dig at gjøre, end at overgive dig paa Naade og Unnaade. Hroar: Da var jeg en Niding og ingen Dannerkonge. — Adils: Vel saa lad os begynde Slaget; og lad Lykken raade. — Hroar: Her er ingen Lykke, men en bestemt Skæbne. Din Hær er tregange saa stor som min; skammer du dig ikke, ved at angribe mig med saadan Magt? — Adils: Den Mægtige skal man lyde. Kan du ikke staae dig, saa maa du hylde mig. Hroar: Enten bliver jeg ved at være Leirekonge, eller ophører jeg at leve. Er du en ærlig Helt, saa afflaae mig ikke min sidste Bøn! — Adils: Hvilken? — Hroar: Hvorfor skal mit Folk bløde og dræbes, fordi det er mig tro? Jeg veed vist, de forsvare mig til sidste Blodsdraabe; men Udfaldet vilde dog blive, at du vandt. Velan! Det er dog egentlig blot mod mig, din Harmes gaaer! Det er os To, Sagen gælder. Saa lad os da tvekæmpe, som ærlige Drotter. Falder jeg, saa est du Herre, falder du, saa drage dine Kæmper bort, og lader mig og mit Rige med Fred. — Den store bredskuldrede Adils blev heel forbauset over dette raske

Tilbud, som han aldrig havde ventet af den lille fredelige Kong Hroar, og sagde smilende: Daarligh est du, som paa sig Blis tænker at røre min Hærmodighed. — Hroar svarede: Hvi spille vi Ord, de nytte dog intet. Lad Herolberne blæse i Ludrene. Lader dem slaae en Krede i Sandet! Jeg er rede. — Da Adils mærkede det var Alvor, studsede han. Han følte hvor uædelt det var, at betiene sig af Overmagten. Men snart vandt Egennyttens og Forsængelighedens Seier over den sidste Mindelse af Dyden i hans Bryst. Hroars Kæmper bleve alle meget opbragte og paaftode, at de vilde forsvare deres Herre; men Hroar sagde smilende: Ofte lære gode Venner først ret at kende hinanden ved Afskeden. Vi have hidindtil ikke ret forstaaet hverandre: Der gives Dødblik, hvor ogsaa den Fredsølle snuser inderligt at stride, og det er Tilfældet her. — Da raabte de gamle Helte: Det er en hold Gjerning af vor Konge, Hroar den Fredsølle; hindrer hannem ikke! Hvis han dør, dør han en fager Død!

Efterat nu altsaa alle Vilkaar vare afgjorte og bestemte, traadte Hroar i Kamp mod Adils. Denne troede firax at faae Bugt med sin Modstander, men Hroars Smidighed kom ham vel tilpas, og han undgik alle Kæmpens vældigste Slag, indtil han ret kom i Hænde. Da fore Gnister af de blanke Hiel-

me, da bøde Sværdene i de ringede Brynner. Adils Hug vare dobbelt saa stærke, Hroars dobbelt hurtige og mange. Da græde de gamle danske Kæmper høit af Glæde og Fortrydelse og sagde: Vi have miskiendt ham. See hvor tappert han staaer der og hugger og sætter sit Liv til for os. Hroar har elsket os, som en Fader, og nu forsværer han os, som en Vjørn sine Unger. — I denne Forventning stode de længe, indtil endelig Adils blev dybt saaret i Skuldren af Hroar; da vendte han det Hvide ud af Hinen, ligesom Thor, naar han knuger sin Hammer; løstede sit Sværd høit i Veiret, og kløvede Hroars Hoved, saa at Kongen faldt paa sit Skjold.

Et dybt Suk lød i den danske Hær og den største Taushed herskede i Svenskernes. Intet Frydestrig forkyndte deres Seir. Adils befalede strax, at man skulde begrave Hroar med den største Hæder; og utallige Hænder vare pludselig sysselsatte med at opkaste ham en Høi, i Nærheden af Hranes. Qvinder og Børn kappedes med Mændene om at drage Bauta-stene paa Hiul med lange Rieb giennem Skoven fra Stranden; i Skoven krandsede de Stenene med Løv og Blomster. Den gamle Vaulundur lod sig kære did i sin Stol; og efterat have kysset sin Herres blege Haand, lod han sig række Kalk og Muursteen, og murede med utallige Haandlangeres Hielp et fir-

kantet Steenkammer i Høien. Derpaa lagde han Kongen i en Kiste af tykt Egetræ, som han selv havde tømrer og bonet, og forsynet med kosteligt Malmarbeide. — Saaledes jordede de den gode Konning Hroar, efterat han med Huldsalighed og Wiisdom havde styret Riget i tyve Aar. En ung Skiald sang følgende Qvad paa hans Høi:

Nu hviler Kongen her
Bag Bautaftene;
Bag mosbevorne Trær
Med unge Grene;
Nu serger Danmark! Solen os forlader!
Nu tier fiendtlig Spot.
Her hviler han, vor Drot,
Vor elskte Gader!

Han sad, som Baldur i
Sit Kongesæde.
Hver Siæl sig sølte fri
Og stemt til Glæde.
Fortvivlet slaaer nu Bølgen vore Strande.
I tvivled om hans Mod?
Nu farver Helteblod
Den høie Pande.

Borgiæves Kæmpen fal
I Hornet fløde.

Nu staaer vor Kongehal
Forladt og øde.

Han sidder ei, som Mimer ved sin Kilde
Paa Bænk med sine Mænd,
Og giæster dem igien
I Noelden silde.

Hans Læber tale meer
Ei Wiisdoms Lære;
I Hytten Hyrden seer
Ham ei, til Ære.

Han smiler ei, naar Skovens Piger lege!
Kan ei om Natten gaae,
For Armod i sin Braa
At vederqvæge!

I travle Værksted nu
Vil Hamren standse.
Nu blinker kun til Gru
Den skarpe Landse.

Hæv, Storm, din Røst; bland Lynild i din
Torden!

Hoit, Hav, dinølge fast!
Det bedste Hierte brast,
Som slog i Norden.

Men evig skal vor Stad
Hans Minde være.
Saalænge Egens Blad
Gjør Helten Ære,

Skal ingen Old Kong Hroars Navn forfølge,
Saalænge Kilden snør
Sig over Jfsefiord
Med klaren Bølge!

Da Seieren var vunden trængte Adils Kæmper sig til Hallen, for at holde deres Fest. De fandt den tom, thi alle Hroars Kæmper vare borte, og Qvinderne flygtede. Kun en overmaade deilig stor og velskabt Qvinde sad i Høisædet, med et smilende Barn paa sit Skød, og en nydelig Dreng stod imellem hendes Knæ og holdt hende om Livet. Paa hendes lyse Haar, der i lange Flætninger faldt hende ned over Skuldrene, havde hun en taffet Krone af Guld og Edelstene, efter hvilken den lille blaaviede Dreng paa Skødet rolig stirrede og greb med sine buttede Hænder! medens den Eldre angstelig skottede til Døren.

De vilde Kæmper standsede deres Larm ved dette Syn, traadte ærbødige tilside, og troede at see en Gudinde; men Adils, som blev ganske indtaget af hendes Skønhed og hugprude Væsen, traadte beskeden frem og spurgte om hendes Navn. Da svarede hun: Jeg er Yrsa, Kong Hrolfs Moder. Hvad Freia har forjættat ham, vide I vist. Efter Hroars Død er han Overkonge, derfor har jeg sat ham i sit Høisæde, da han endnu er for spæd til at kunne det

selv; og her staaer Agnar Hroarsøn, Hrolfs Broder og Medherfker. Ikke troer jeg, at du, Konning Adils, vil sætte dig mod Gudindens Villie; hvilket vel og kun lidet vilde nytte. Jeg stoler aldeles paa hende. Enten skal du derfor lade os sidde, eller bringe os alle tre døde herfra. Adils svarede: derfra bevare mig Guderne. Jeg føler allerede heel vel den evige Freias Magt, som virker igiennem dine Blif paa mit Hierte. Hrolf skal beholde Riget, Agnar skal være hans Underkonge og du hans Formynderske. Om du ogsaa vil være Overriges Drotning beroer paa dig selv. Min Hu har du vundet alt med dine stolte Blif; men Freia bevare mig fra at tvinge dig. Da sagde Yrsa: Hvimod sømmer sig vel Seiervinderen; men hvimodig var du ei, da du overfaldt den ædle Hroar. Nu, du i dine Kæmpers Overværelse har erkiendt Hrolf og Agnar som Danmarks Konger, vil jeg overlade dig Hallen for i Aften; hvor du kan glæde dig med dine vilde Stridsmænd over en let Seier. Jeg gaaer at græde med mine Børn paa Hroars Grav. Med disse Ord reiste hun sig, og gik langsomt bort med den lille Hrolf paa Armen, og Agnar fulgte med og holdt hende ved Kiortelfligen. Alle de svenske Kæmper stirrede ærbødigt efter hende; men Adils lagde Haanden paa sit Bryst, og ønskede, at han ei havde dræbt Dankongen! — Hermed endes Hroars Saga.

